

Η ΝΕΟΤΑΙΑ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 47 (78)
24 ΑΥΓ. 1940 - Ε΄

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, Διοικου-
μένου υπό της Α. Ε. του Ἀρχηγού της Κυβερ-
νήσεως καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ της Ε. Ο. Ν.
κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΣΑ, ὅστις καὶ ἐκπρὸςκαί
τοῦτο ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ
Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωγάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
» » Συντάξεως 34-425

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΙΑ»
Ὁδὸς Λεωγάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 47-24 Αὐγούστου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μη-
μελῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικὸν) Δρ 160-200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80-100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40-50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Αἰρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιο-
τικῶς Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας) καὶ
Σχολικὰς Ἑσόδους ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΙΑ»

ἡ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως της Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συναγματοάρχου ἑ. ἄ. καὶ τὴν σφραγίδα της Ε.Ο.Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Ἀπὸ τὰς βραβευθείσας σχολικὰς ἐκθέσεις ὑπὸ τῶν Ταχ. Ταμιευτηρίων

Πῶς μπορεῖ νὰ κάμῃ οἰκονομία
ἓνα παιδί καὶ γιατί

Κάθε ἄνθρωπος, εἴτε μικρὸς εἴναι εἴτε μεγάλος, ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ κάμῃ ὅσον τὸ δυνατόν οἰκονομία. Ἐχει καθήκον νὰ δημιουργῇ κατὰ τὸ περίσσευον, τὸ ὁποῖον ἀπο-
ταμιεύων αἰσθάνεται χαρὰν καὶ ἐλπίδα διὰ τὸ μέλλον. Οἱ γονεῖς μας καὶ τὰ μεγαλύτερα ἀδελφία μας ποὺ ἔχουν ζήσει περισσότερα χρόνια αἰσθάνονται βαθεῖα τὴν ἀνάγκην τῆς οἰκονομίας, ἡ ὁποία εἶναι ἀρετὴ πολιτισμέ-
νου ἀνθρώπου. Ἀλλὰ καὶ σ' ἡμᾶς τὰ παιδιά ὅταν ἀνα-
λογισθῶμεν τοὺς κόπους καὶ τὰ βάσανα ποὺ περνοῦν οἱ καυμένοι οἱ γονεῖς μας γυρίζοντας ὀλημερίς τὸ ἀλέτρι
στὸ χωράφι, καὶ τὰς στερήσεις ποὺ ὑποφέρουν γιὰ νὰ
στεῖλουν ἡμᾶς στὸ σχολεῖον, πόσον πρέπει νὰ εἶναι μεγα-
λυτέρα ἡ οἰκονομία! Τὸ παιδάκι πλασμένο παιγνιδιό-
ρικο καὶ ἀνήσυχο, σκορπᾷ τὰ πάντα καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ
ἴδιο τὸ παιδάκι ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ οἰκονομία σὲ κάθε στι-
γμῇ. Ὅταν διατηρῇ τὰ ρούχα του καθάρὰ καὶ τὰ προ-
σέχη νὰ μὴν τὰ σγίξη δὲν εἶναι μιὰ οἰκονομία; Δὲν εἶναι
εὐχάριστο τὸ παιδάκι αὐτὸ στὸν ξένον, δὲν εἶναι τὸ κα-
μάρι τῶν γονέων του, ὁ ζηλευτὸς συμμαθητὴς καὶ ὁ
ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ διδασκάλου; Ὅταν μεταχειρί-
ζεται τὰ βιβλία του καὶ τὰ τετράδιά του καλῶς καὶ μὲ
τάξι, δὲν δημιουργεῖ ἓνα μικρὸ περίσσευμα στὸν πτωχὸν
πατέρα; Τὰ μολύβια του, τὰ κοντύλια του ὅταν εἶναι
τακτικὰ καὶ προσεκτικὰ δὲν δημιουργεῖ καὶ χαρὰ στὸ
σπίτι του; Στὴν ἑορτὴν τοῦ ἡ τοῦ Ἀγίου Βασίλειου ποὺ
παίρνει μπουναμάδες δημιουργεῖ ἓνα δικό του κεφάλαιον.
Πι θὰ τὸ κάμῃ; Τὸ καλὸ καὶ λογικὸ παιδάκι ὀλίγα ἀπὸ
τὸ κεφάλαιόν του θὰ ρίξῃ στὸν κουμπάρᾳ του ποὺ μὲ λα-
χτάρια περιμένει νὰ γεμίσῃ. Καὶ πόσες φορές αὐτὸς ὁ
κουμπάρᾳς δὲν φέρνει τὴν παρηγοριά σὲ δυστυχισμένους
γονεῖς. Ἡμπορεῖ ἀπὸ τὸ κεφάλαιόν του καὶ ν' ἀφαιρέσῃ
κάτι καὶ νὰ τὸ χαρίσῃ εἰς ἓνα πτωχὸν μαθητὴν ποὺ οὐτε
ἓνα μικρὸ κουνελάκι δὲν ἔχει. Μὲ ἓνα μικρὸ δῶρο πόσῃ
χαρὰ θὰ αἰσθανθῇ καὶ αὐτὸ τὸ παιδάκι! Τὸ κοριτσάκι
ποὺ πάντα συντροφεύει καὶ βοηθᾷ τὴν καλὴν του μητέρα
στὰς ἐργασίας τοῦ σπιτιοῦ πολλές φορές κάνει οἰκονομία
χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει. Μήπως καὶ αὐτὴ ἡ βελόνα ποὺ
θὰ τὴν σηκώσῃ δὲν θὰ χρησιμεύσῃ; Δὲν θὰ ἐξυπηρετήσῃ
στὴν ὥρᾳ τῆς ἀνάγκης; Περιμαζεύον τὸ κοριτσάκι καὶ
τακτοποιοῦν πᾶν ὅ,τι εὐρίσκει δὲν δημιουργεῖ ἓνα περί-
σσευμα στοὺς καλοὺς γονεῖς του; Καὶ ὅταν μεγαλώσῃ δὲν
θὰ εἶναι ἡ χαρὰ τῶν γονέων του, τὸ καύχημα τῶν ἀδελφῶν

του, καὶ ὁ πολυτιμότερος σύντροφος τοῦ συζύγου; Πολλὰ
παιδάκια σκορποῦν τὸ ψωμάκι καὶ ἄλλα τὸ βλέπουν στὰ
χεράκια τῶν ἄλλων παιδιῶν καὶ τὸ λαχταροῦν. Ἐχνοῦν
τὸ ποίημα:

Μὴν τὸ σκορπάτε τὸ ψωμί
παιδιά εὐτυχισμένα,
ποὺ γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ σταλιά
χρειάστηκε πολλὴ δουλειά.
Πολλὰ πτωχὰ στὸ δρόμο αὐτὸ
ψωμί δὲν ἔχουν ἄρκετό,
δὲν ἔχουν τόσο νὰ χαροῦν
κι' ὅμα τὸ βλέπουν λαχταροῦν.

Ἐχνοῦν τὴν ὥραα συμβουλὴ τοῦ Μεγάλου μας Ἀρ-
χηγοῦ: «Οὐτε ἓνα κομματάκι γῆς νὰ μὴ μείνῃ ἀκαλλιεργ-
ητο». Ἀκόμη καὶ οἰκονομία στὸ χωράφι! Οἱ γονεῖς μας
ζητοῦν ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν χρήματα νὰ κτίσουν στὸ χω-
ριό μας σχολεῖον ποὺ εἶναι ἔτοιμον νὰ γκρεμισθῇ καὶ
κινδυνεύουν ἀπὸ τὴν ὑγρασία τριάκοντα παιδιά. Ποῦ νὰ
τὰ εἶρῃ ἡ κυβέρνησις; Ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰς ἀποταμιεύσεις
τῶν ἀνθρώπων. Δὲν θὰ ἠθέλαμεν καὶ μεῖς νὰ εἶχαμεν
συγκοινωνία μὲ τὸ Αἶγιον, ποὺ τὸν χειμῶνα τὸ χωριό μας
κλείεται πανταχόθεν ἀπὸ τὰ λαγκάδια καὶ μένομεν κλει-
σμένοι ὡσάν νησιῶτες; Βεβαίως. Ποῦ ὅμως θὰ εἶρῃ τὰ
χρήματα ἡ κυβέρνησις διὰ νὰ φτιάσῃ δρόμους; Πάλιν
ἀπὸ τὰ περισσεύματα τῶν καλῶν ἀνθρώπων. Συνθίζον
λοιπὸν ἀπὸ μικρὰ παιδάκι στὴν τάξιν καὶ οἰκονομίαν,
καὶ ἀποταμιεύον εἰς τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον τὰ
περισσεύματα, θὰ αἰσθάνεται χαρὰν καὶ θὰ βλέπῃ τὸ
μέλλον μὲ θάρρος, διότι θὰ ἡμπορέσῃ νὰ ἀντεπεξέλθῃ
οἰκονομικῶς στὰ βάσανα καὶ τὰς πικρίας τῆς προσω-
ρινῆς ζωῆς. Συνθίζον τὸ σῶμα του εἰς τὴν λιτότητα
καὶ τὸ σερμόν, θὰ στολίσῃ τὴν ψυχὴν του μὲ σπανίας
ἀρετάς, τὴν καλωσύνην καὶ τὴν ἀθωότητα. Θὰ γίνῃ κα-
λὸς πολίτης, ὠφέλιμος εἰς τὴν οἰκονομίαν του, στὸ χωριό
του καὶ στὴν Μεγάλην Πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα. Δὲν θὰ
ἔχῃ μόνον ἐκεῖνος σπῆτια ὥραια καὶ περιουσία πλουσία,
ἀλλὰ καὶ τὸ χωριό του θὰ στολίσῃ δημορθεῖ ἐκκλησία,
καὶ ὀγεινὸν σχολεῖον. Πολλὰ πτωχὰ καὶ ὀρφανὰ θὰ
μνημονεύουν τὸ ὄνομά του στὴν καθημερινή τους προ-
σευχὴ καὶ ἡ πατρίδα μας ἀθάνατο θὰ γράψῃ τὸ ὄνομα
του.

ΑἰΤΕΛΙΚΗ Π. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ
Μαθήτρια Δ' Τάξεως
Γκρέκα - Αἰγίου

ΥΠΕΡΨΥΧΙΑ

“Επρεπε νά περάση ἡ Χώρα τὰς ἀπροκλήτους, αἰφνιδιαστικὰς καὶ πρὸ παντός ἀναιτίους δοκιμασίας, πού ἐπέρασε τὸ τελευταῖον εἰκοσάημερον, διὰ ν’ ἀποκαλύψωμεν πάλιν, οἱ Ἕλληνες, αὐτὸ πού ἦτο πάντοτε τὸ ξεχωριστὸν στοιχεῖον τοῦ ἐθνικοῦ μας χαρακτήρος, ἡ ἰδιουτυπία τῆς ψυχῆς μας καὶ πού χωρὶς αὐτὴν ὅλη ἡ τρισχίλιετης ζωὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ γεμάτη ἀπὸ φῶς δόξης, ἀνδραγαθημάτων καὶ μαρτυριῶν, θὰ ἔμεινε ἀνεξήγητος. Ἐννοοῦμεν τὸ βαθύτατον καὶ βαθύτατον ἀνδροπρεπὲς αἶσθημα τῆς τιμῆς, πού εἰς εὐτυχεῖς καὶ εἰς δυστυχεῖς ὥρας, δὲν ἔπαυσε νὰ ρυθμίζει, κυριαρχικὰ ἰσχυρὸν καὶ νὰ διέπῃ τὰς ὁμαδικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ μας. Ἐπρεπε νὰ ζήσωμε τὰς ἐντόνους δραματικὰς συγκινήσεις τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, διὰ ν’ ἀντιληφθῶμεν, ὅτι δὲν μᾶς ἄλλαξαν οἱ ταπεινοὶ καιροί. Ὅτι δὲν μᾶς ἀπεμάρανεν οὔτε ὁ εὐτελής ὠφελιμισμός, οὔτε ὁ ταπεινὸς ὀλισμός, πού ἀποσυνθέτει Χώρας καὶ Λαοὺς καὶ παρασκευάζει μέσα εἰς τὰς φλόγας καὶ τὰ ἐρείπια ἑνὸς ἀποκαλυπτικοῦ πολέμου τὴν δύσιν καὶ τὴν κατάρρευσιν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου. Ἐπρεπε νὰ διαγραφῇ ἐπάνω ἀπὸ τὸν καταγάλανον οὐρανὸν μας ἡ σκιά τῆς ἀπειλῆς, διὰ νὰ τιναχθῇ ἐπάνω ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας (ὅπως ἡ στάχτη ἐπάνω ἀπὸ τὴν βραδέως φλεγομένην θράκα) ἡ ἐπιπλάστος νάρκη, πού τὸ ἀλόγιστον ἐμπόριον τῶν ἰδεῶν τῆς παρακμῆς ἀπὸ τὸν Βορρᾶν καὶ ἀπὸ τὴν Δύσιν, ἐργαζόμενον ἀνενόχλητον καὶ ἀνεξέλεγκτον ἐπὶ δεκαετηρίδας, ἐπήγαγε νὰ ἐγκολάψῃ, διαστρέφον καὶ παραμορφῶν τὴν ἑλληνικὴν μας αἰσθῆσιν τῆς ζωῆς. Ἐπρεπε νὰ ἐπιχειρηθῇ καὶ ἐναντίον μας, μὲ ὅλα τὰ φοβερά μέσα, τῶν ὁποίων ἄλλοῦ ἐδοκιμάσθη μὲ τόσην ἐπιτυχίαν ἡ ἀποτελεσματικότης, ὁ ψυχολογικὸς ἐκθιασμός, διὰ ν’ ἀνακαλύψωμεν κάτι, πού μερικοὶ καὶ μεταξύ μας ἀκόμη, ἐπήγαγαν νὰ τὴν λησμονήσουν. Τὸ πόσον δηλαδὴ διάφορος εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἀντιδρᾷ ἡ ψυχὴ μας, ἀπὸ τὸν τρόπον τῶν ἄλλων λαῶν.

Εἰς τοὺς σοφοὺς καὶ εἰς τοὺς μελετητὰς ὁ ἑλληνικὸς κόσμος ἔδωκε κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, μὲ ὅλην τὴν στάσιν του, μὲ τὴν συγκρατημένην του ἀξιοπρέπειαν καὶ μὲ τὴν ὑπέροχον του ἀκαμψίαν, γόνιμον ἀλλὰ καὶ δύσκολον θέμα πρὸς ἔρευναν. Δύσκολον, διότι εἰς τὴν λύσιν του εἶναι ἀδύνατον νὰ φθάσῃ κανεὶς μὲ τὰς καθιερωμένας εἰς τὴν ἐποχὴν μας μεθόδους. Ἄν κατορθώσουν νὰ φθάσουν εἰς τὸ βάθος του, θὰ ἡμπορέσουν νὰ ἐξηγήσουν διατὶ εἰς τὸ ἐξάντα τῶν βουνῶν καὶ τῶν βράχων τῆς περιέργου αὐτῆς Χώρας, πού τοὺς πυρῶνει ὁ ἥλιος καὶ ὅπου ἡ φύσις εἶναι τόσο φειδωλὴ καὶ λιτὴ καὶ δύστροπος, καὶ ὁ ἄγαν τῆς ζωῆς τόσο τραχὺς καὶ ἀνίλεος, ἀλλὰ καὶ τὸ φῶς τόσο σκληρόν καὶ διάχυτον, ὥστε νὰ πνίγῃ τὰς σκιὰς, καὶ νὰ μὴν ἀφήνῃ νὰ κρύπτονται πουθενά φόβοι καὶ δειλίαι καὶ μαλθακότητες, ἡ ζωὴ καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς εἶχον καὶ ἔχουν ἀξίαν, μόνον ὅταν ξέρῃ καὶ ὅταν μπόρῃ νὰ τὰ ζῇ κανεὶς καὶ νὰ τὰ χαίρεται μὲ τὸ κεφάλι ὀλόρθο καὶ μὲ τὴν καρδιὰν ἀνοιχτὴ καὶ τὰ αἰσθήματα ἀδούλωτα. Θὰ ἐξηγήσουν τότε ἕνα πλῆθος φαινομένων καὶ πραγμάτων, πού μὲ τὰ ἰσχύοντα σήμερον μέτρα τῆς γνώσεως καὶ τῆς σοφίας καὶ πρὸ παντός μὲ τὰ μέτρα τῆς σημερινῆς ἠθικῆς — τῆς ἠθικῆς πού ἀνέχεται ἕναν πόλεμον, πού πυρπολεῖ τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐστίας καὶ ἀπειλεῖ νὰ ἐξοντώσῃ μὲ τὸν λιμὸν τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς, διὰ τὸ ἀδύνατον, διὰ τὸ ἀνασφαλέστατον, μᾶλλον, γέρας τῶν πρώτων ὀλῶν, τῶν πετρελαίων, τῶν μετάλλων καὶ τῶν καουτσούκ, πού τὰ κρατοῦν ἄλλα ἀφηνισμένα ἢ ἢ ἀφηνιζόμενα καὶ δυσήνιοι ἡπειροί — δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξηγηθοῦν. Θὰ ἐξηγήσουν πῶς ἕνας φράχτης, εἰς τὴν ἀβυσθὴν ἄκραν τῆς λιμνοθαλάσσης τοῦ Μεσολογγίου, ἐπὶ ἑτὶ ἐπρόβαλλε τὰ σθενῆ του χῶματα καὶ τίς λιγοστὲς πέτρες, εἰς τὰ κτυπήματα ἑνὸς πανισχύρου στρατοῦ, πανισχύρου εἰς πλῆθος καὶ

πανισχύρου εἰς πολεμικὴν τέχνην, πρὸ ἑνὸς αἰῶνος. Θὰ ἐξηγήσουν πῶς ἕνα ἀσπλὸν πλῆθος γυναικῶν, ὅταν ἀπεμονώθη ἀπὸ τοὺς διώκτας του, ἐπάνω εἰς ἕνα βράχον, μὲ τὸν φόβον μόνον ὅτι διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ ταπεινωθῇ ἀπὸ τὴν ψαῦσιν τῶν χαιρῶν ἀλλοφύλων ἀνδρῶν, ἐξέλεξε ἐκουσίως τὴν συντριβὴν καὶ τὴν ἐξαφάνισιν εἰς τὴν ἀβυσσον τοῦ κρημνοῦ. Θὰ ἐξηγήσουν καὶ τὸ Κοῦγκι καὶ τὸ Ἀρκάδι, ἀκόμη δὲ καὶ τὸν γιγάντειον ἐκεῖνον ἄνδρα, πού, ὅταν τὰ κανόνια τῶν πανισχύρων στόλων τῆς Εὐρώπης ἔσπαναν τὸν κοινὸν τῆς ἑλληνικῆς σημαίας εἰς τὴν ἑαλμυρὰν τοῦ Ἀκρωτηρίου, ὠρθῶθη μὲ δλον του τὸ ἀνάστημα διὰ νὰ τὴν ὑψώσῃ μὲ τὰ χέρια του, ἀντικρύζων μᾶτι μὲ μᾶτι, ἕνας αὐτός, ἀπὸ σάρκα καὶ ὀστέα ἄνθρωπος, τὸν θάνατον καὶ τὴν πανίσχυρον Εὐρώπην. Θὰ ἀντιληφθοῦν ἔτσι καὶ θὰ κατανοήσουν καὶ τὴν στάσιν τοῦ λαοῦ μας αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Τοῦ λαοῦ, πού ἐνῶ ἡ πύκνωσις του ἔκαμε ἀκόμη πλέον δύσκολον τὴν ζωὴν του καὶ ὁ πόλεμος τῶν ἄλλων — μὲ τὸν ὁποῖον αὐτός οὔτε ἠθέλησεν οὔτε θέλει νὰ ἔχῃ σχέσιν καὶ τοῦ ὁποῖου βλέπει καθαρῶτα φοβερὰν καὶ τραγικὴν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα τὴν ἔκθασιν καὶ τὰς συννεπείας — τοῦ ἀποκλείει κάθε μέρα καὶ νέας πηγὰς καὶ νέας δυνατότητας παραγωγικῆς ἐργασίας καὶ ἀπειλεῖ νὰ τοῦ στερήσῃ τὰ στοιχειώδη ἐφόδια τοῦ βίου, ὅταν ἠσθάνθῃ φανεράν καὶ ἀπειλητικὴν τὴν ἐπιβουλὴν ἐναντίον τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας του, ἀντὶ νὰ πτοηθῇ καὶ νὰ λιποψυχήσῃ, ἀντὶ ν’ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς ἀγοραίας μαθηματικῆς λογικῆς, ἐπρωτίμῃ νὰ κάμῃ ὁδὸν τὴν ὑπέρλογον σοφίαν τῶν ὑπερηφάνων αἰσθημάτων του. Καί, συγκρατῶν τὴν ὀργὴν του καὶ κυριαρχῶν ἐπ’ αὐτῆς, ἀπαξιῶν τὸ ἔλεος τῶν ἰσχυρῶν, νηφάλιος καὶ σιωπηλὰ ἀποφασιστικὸς, ἀπεφάσιος — μὲ τὰ πτωχότερα του στρώματα διδοντα τὸ παράδειγμα — ν’ αὐξήσῃ τὰς στερήσεις του, νὰ παραιτηθῇ ἐκουσίως ἀπὸ ἕνα ἀκόμη μέρος τῶν λιτῶν καθημερινῶν του χρήσεων, διὰ ν’ ἀναπληρώσῃ τὸ πολεμικόν, τὸ ὁποῖον ἀνάνδρως τοῦ ἐτορπίλλισαν, κἀμικντας τὸ πλοῖον αὐτὸ σύμβολον τῆς πληγωθείσης ἐθνικῆς του τιμῆς. Διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν του κατὰ πρώτον λόγον καὶ εἰς τοὺς φίλους καὶ τοὺς μὴ φίλους ἔπειτα, τὴν ὑπόσχέσιν καὶ τὴν βεβαίωσιν, ὅτι μὲ τὴν ἰδίαν ἀταραξίαν καὶ μὲ τὸ ἴδιον ἀκαμπτὸν θάρρος δὲν θὰ διατάσῃ, ἂν τὸ καλέσῃ ἡ ἀνάγκη, νὰ παίξῃ τὰ πάντα καὶ τὰ πάντα νὰ θυσιάσῃ, ἂν κάποιος, ὁποιοσδήποτε, ἐχθρὸς, θὰ ἐδοκίμαζε νὰ θίξῃ κάτι ἀπὸ τὴν γῆν ἢ ἀπὸ τὴν θάλασσαν του, ἀπὸ ὅτι εἶναι δικαίωμα ἀγώνων καὶ δικαίωμα αἵματος ἰδικόν του ἢ νὰ μειώσῃ τὴν κυριαρχον χρῆσιν τῆς ἐθνικῆς του ἰδιοκτησίας, μὲ τὴν ὁποίαν εἶναι ταυτισμένη ἡ τιμὴ ἡ δική του, ἡ τιμὴ τῶν πατέρων καὶ τῶν τέκνων του.

Θὰ συσχετίσουν καὶ θὰ συγκρίνουν τότε τὴν στάσιν τοῦ αὐτοῦ καὶ θὰ ἴδουν καθαρῶτα, ὅτι εἰς τὴν καθολικότητά της ἔχει τὴν ἰδίαν πηγὴν μὲ τὰς ἄλλας, πού ἐμνημονεύσαμεν προηγουμένως. Ἀπορρέει ἀπὸ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν τρόπον αἰσθητικῆς τῆς ζωῆς, πού ἦτο καὶ ἔμεινε ὁ ἴδιος, διὰ μέσου τῶν χρόνων καὶ τῶν αἰώνων, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον εἴμεθα ὑπερήφανοι καὶ εὐγνώμονες πρὸς τὸν Θεόν, διότι αἱ ἰδέαι καὶ αἱ θεωρίαι καὶ τὰ κηρύγματα τῆς εὐρωπαϊκῆς παρακμῆς δὲν ἐστάθησαν ἱκανὰ νὰ τὸν νοθεύσουν ἢ νὰ τὸν ἀλλοιώσουν. Θὰ παραδεχθοῦν τότε καὶ θὰ ὁμολογήσουν, ὅτι ὁποιαδήποτε μεταβολαὶ καὶ ἀναστατώσεις καὶ ἂν ἀπειλοῦνται, ὅσα καὶ ἂν σχεδιάζωνται ἢ γαλκεύωνται σχέδια ἐπιβουλῶν, ἡ Χώρα αὕτη δύναται ν’ ἀποβλέπῃ εἰς τὸ μέλλον μὲ ἀσάλευτον ἐμπιστοσύνην. Διότι γνωρίζει, ὅτι ἡ ὑπερψυχία τοῦ ἀνθρώπου τῆς πληρώματος, τὴν ἀσφαλίζει ἀδιασείστως ἐναντίον ὅλων τῶν ἐνδεχομένων καὶ ὅλων τῶν κινδύνων.

ΠΕΡΝΩΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΗ ΛΙΒΑΔΕΙΑ

“Όσο πλησίαζα μία μέρα της περασμένης εβδομάδος στη Λιβαδειά τόσο ξυπνούσαν στο μυαλό μου οι άρχαιοι θρίαμβοι. “Όλη αυτή η περιοχή κλείνει τὰ λείψανα πόλεων, οικισμών, κτισμάτων, την ανάμνησι γεγονότων που γεμίζουν σελίδες δλόκληρες της ελληνικής Ιστορίας. Θήβαι, “Ηλέκτρων Πέλαι, “Αλάρτος, “Ορχομενός, χίλια άλλα ονόματα που ξυπνούν αρχαίες δόξες και άλλες νεώτερες. “Εδω στο 116 χιλιόμετρο είναι η ονομαστή Πέτρα, όπου εδόθη η ομώνυμη μάχη, κατά τον άγωνα του 1821 και που τραγούδησε ο Θεόδωρος “Ορφανίδης, τόν άγωνα που άρχισε στη Βλαχιά ο “Αλέξανδρος “Υψηλάντης και που τόν τελείωσε στην Πέτρα ο άδελφός του Δημήτριος. Στο 123 χιλιόμετρο σώζονται τὰ έρείπια τών αρχαίων “Αλακομενών και σε μικρή απόστασι τὰ έρείπια της αρχαίας Κορωνείας, που κατέστρεψαν οι ρωμαίοι. Στο 132 χιλιόμετρο στο δρόμο από τας “Αθήνας είναι ο σταθμός της Λεβαδείας και σε άλλα έπτά περίπου χιλιόμετρα η πόλις, που την βλέπουμε να σκαφαλώνη σε καταπράσινες πλαγιές. Κτισμένη από τόν “Αθηναίο Λεβάδη κάτω από την “Ομηρική Μίθεια, ήταν γνωστή στην αρχαιότητα για τὸ μαντείο της του Τροφωνίου, για τὸ όποιο υπήρχε η παροιμία «ἐκ Τροφωνίου μεμάντευται». “Η παροιμία δηλοῦσε άνθρωπο κυριευμένο από φόβο, γιατί η κατάθασις στο μαντείο γινόταν με φοβερές για τόν επισκέπτη δοκιμασίες. Αυτό συμβουλευόθηκαν ο Κροῖσος και ο Μαρδόκιος, σωζόταν δέ ακόμη επί Πausανίου και Πλουτάρχου στον Β’ αἰώνα μ. Χ., που όλα τὰ βοιωτικά μαντεία είχαν σιγήσει.

Ρωμαῖοι, Φράγκοι, Καταλανοί, Τούρκοι πέρασαν από τη Λιβαδειά, που έξυμνούν τὰ δημοτικά τραγούδια. “Ο τελευταῖος ξένος κυρίαρχος ήταν ο “Αλῆ πασάς, γιατί κατόπιν ήρθε η “Επανάστασις του 21, που έσωσε την “Ελλάδα και την Λιβαδειά από την δουλεία, μά που έγινε αφορμή να πάθη φοβερές καταστροφές.

“Αν θελήσουμε να προχωρήσουμε λίγο από τὸ σταθμὸ της Λιβαδείας θά βρεθοῦμε μπροστά στον τύμβο τών Μακεδόνων που έπεσαν στα 338 π. Χ. στη μάχη της Χαιρωνείας. Είναι επίχωμα κυκλικό ύψους 7 μέτρων και διαμέτρου 70, στο όποιο στα 1902 έγιναν

άνασκαφές για νάρθουν στο φῶς κάλπες νεκρικές, δπλα και άγγεία του Δ’ π. Χ. αἰῶνος. Σε μικρή απόστασι ακόμη βρίσκουμε τὰ έρείπια της Χαιρωνείας και κοντά στο χεῖλος του δρόμου τόν περιώνυμο λέοντα, που ύψωνοταν στο πολυάνδριο όπου ετάφησαν τὰ όστὰ τών “Ιερολοχιτών και τών Θηβαίων που έπεσαν στη μάχη της Χαιρωνείας. “Εδω ένήργησεν άνασκαφάς η “Αρχαιολογική “Εταιρία και ανήδρυσε τόν λέοντα στο βάθρο που εσυμπλήρωσεν η Ίδια. “Ο λέων παρίσταται καθημενος και τὸ δλο μνημείο έχει ύψος 8.50 μ.

“Εδταν πολὺ όμως στο σύντομο αυτό χώρο να δώση κανείς εἰκόνα της αρχαιολογικής ζώνης της Λεβαδείας και να ζωντανέψη την ανάμνησι τῶν γεγονότων που διεδραματίσθησαν δλόγυρα στίς έκατονταετηρίδες της ελληνικής ζωής. Είναι τόσοι πολλὰ που θά χρειάζονταν τεύχη πολλὰ του περιοδικού μας. “Επειτα και η σημερινή Λιβαδειά έχει τὰ θέληγτρά της, έχει την έντονη ζωή που την καθιστᾷ μιὰ από τίς περισσότερες ενδιαφέρουσες πόλεις της έπαρχιακής “Ελλάδος. Τά νερά της που ύμνουν τὰ δημοτικά τραγούδια, οι κάμποι της, η εργατικότητα τών κατοίκων της, όλα συντελοῦν

ώστε να εξασφαλίξη ευημερία και άκμή.

Κι’ έδω όμως μου εδόθη η απόδειξις ότι όσα θά μπορούσε να παρατηρήση κανείς στην “Αθήνα κι’ όσα μου εδόθη ήδη η ευκαιρία να παρατηρήσω, τὰ διαπιστώνω και στη Λιβαδειά, και έδω τὰ παιδιὰ είχαν ακολουθήσει πριν λίγα χρόνια τὸ γενικό ρυθμό. Τὸ κακοστράτισμα τών μεγάλων είχε επίδρασι και στοὺς μικροὺς. Τὰ Ίδια της “Αθήνας. Πυρρηνες, συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, άπεργίες, άσέβεια, άπειθαρχία, μιὰ γενική άρρυθμία στα παιδικὰ μυαλά. “Ηταν η περίοδος που προηγίθη της μεταβολής που έσωσε τόν τόπο.

Σήμερα στην κεντρική πλατεία της Λεβαδείας ύψώνεται ένα κτίριο, ένα κτίριο με μιὰ τεραστία πινακίδα. Είναι τὸ κτίριο που στεγάζει την “Οργάνωσι Νεολαίας. Σ’ αυτό μέσα τὰ παιδιὰ ανέκτησαν τόν εαυτό τους. “Από αυτό ξεκινούν κάθε μέρα οι φάλαγγες τών έλληνοπαίδων, που τούς βλέπει κανείς τέλειους στρατιώτες, ξεκινούν τὰ έλληνόπουλα για τὰ όποια έγινε όπως μιὰ φορά ιδεώδες και σκοπός η “Ελλάδα και μόνο η “Ελλάδα.

Και είναι να μὴν εὐλογῇ κανείς την ὥρα που έφερε αυτή τη μεταβολή:

Χρ. “Εμ. “Αγγελομάτης

«Εννόησαμεν όλοι ότι η γεωγραφική μας θέσις μέσα εις τόν μεσογειακόν κόσμον και η Ίδιομορφία της Χώρας μας επιβάλλουν να είμεθα Ισχυροί, άλλως θά άντεμετωπίζαμεν τόν κίνδυνον της εξαφανίσεως, όπως πολλάκις μάς συνέβη κατά τὸ παρελθόν.

“Ισχυροί πρώτον πολεμικῶς, και διὰ τόν λόγον αὐτὸν κάμνομεν ὅλας τὰς σχετικὰς θυσίας. “Αλλά δὲν ἀρκεῖ η πολεμικὴ ἰσχύς. Πρέπει να είμεθα Ισχυροί και εις τόν πολιτισμόν και τόν τεχνικόν και ἰδιαιτέρως εις τόν ἠθικόν πολιτισμόν, να ἔχωμεν δὲ πρὸ πάντων ἰδικόν μας πολιτισμόν, που να πηγάζῃ ἀπὸ τὰ ἔγκατα της ψυχῆς μας. “Αλλά εάν είμεθα μόνον πολεμικῶς Ισχυροί και ὄχι Ισχυροί κατά τόν πολιτισμόν, θά ὁμοιάζωμεν με τὰ σιδηρόφρακτα ὁμοιώματα τών Ιπποτικῶν πολεμιστῶν που βλέπομεν εις τὰ μουσεῖα, φοβερά τὴν ὄψιν, αλλά άδειανὰ ἀπὸ μέσα».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΧΡΑΪΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

«ΚΙ' ΕΓΩ, ΠΑΠΠΟΥΛΗ!»

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Μιά από τις πιο υποδμητικές και συγκινητικές εικόνες της θαυμαστής παραστάσεως της «Ἱερῆς Φλόγας» στο φυσικό θέατρο τῆς Ε. Ο. Ν. στὸν Λυκαβητό, ἦταν ἡ ἀναπαράστασι τοῦ κρυφοῦ σκολειοῦ στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς. Ἀπὸ διάφορα σημεῖα, μὲ μικρά φωτὰ στὰ χέρια, τὰ Ἑλληνόπουλα ἔρχονταν στὴν κρυφὴ σπηλιά, ποὺ τὴν εἶχαν γιὰ σκολεῖο τους. Κι' ὁ παπᾶς-δάσκαλος, ἐμπνευσμένος ἱεραπόστολος τῆς ἐθνικῆς ἰδέας, ποὺ καλλιέργησε ποὺ πολλὰ τὰ ἀνώτερα πατριωτικὰ ἰδανικὰ στὶς ψυχὲς τους παρὰ τὶς ἑπρὲς γνώσεις στὸ πνεῦμα τους, ἄρχισε, μὲ φωνὲς καὶ λόγια προφήτου, νὰ κηρύττῃ τὸ ἐθνικὸ εὐαγγέλιο στοὺς μικροὺς μαθητὰς του. Καὶ τὰ παιδιὰ, συγκινημένα, συνεπαρμένα, ἐνθουσιασμένα, μὲ φωνὴν δονημένη ἀπὸ πίστι καὶ ἀποφασιστικότητα, τὸν ἐδεβαίνοναν ὅτι θὰ ἐκτελέσουν τὸ καθήκον τους πρὸς τὴν Πατρίδα. Καὶ τὸ ἓνα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο φώναζαν:

— Κι' ἐγώ, παππούλη! Κι' ἐγώ, παππούλη!

Ξαφνικά, ἀπὸ τὸν ἀντικρινὸ πελώριο βράχο, ὅπου εἶχαν σκαφαλῶσει τὰ παιδιὰ τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ παρακολούθουν μὲ θρησκευτικὴ σιωπὴ τὸ ὑπέροχο ξετύλιγμα τῆς ἱστορίας τῆς Πατρίδος τους, ἀκούσθηκε μιὰ κρυσταλένια παιδικὴ φωνή, ποὺ ὅσο λεπτὴ καὶ τρυφερὴ κι' ἄν ἦταν, γέμιζε μὲ τὸν ἀγνὸν τῆς ἡχο τὴν ἱερὴ ἀτμόσφαιρα:

— Κι' ἐγώ, παππούλη!

Δὲν τὴν περίμενε κανεὶς. Δὲν ἦταν μέσα στὸ πρόγραμμα. Γι' αὐτὸ πολλὰ πρόσωπα θεατῶν γύρισαν πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς μὲ ἀπορία· μερικά χαμογέλασαν μὲ συγκατάδοσι καὶ ἄλλα συνωφρυνθήκαν μὲ αὐστηρότητα μπροστὰ στὴν ἀπρόσκλητὴ ἐπέμβασι. Βλέποντας κανεὶς μέσα στὸ σκοτάδι τὸν σκοῦρον ὄγκο τοῦ βράχου νὰ ὑψώνεται γαλήνιος καὶ περήφανος πρὸς τὸν οὐρανὸ, χωρὶς νὰ διακρίνῃ τοὺς φαλαγγίτες ποὺ ἔκρυβε στὴ σκοτεινὴ ἀγκαλιά του, νόμιζε ὅτι εἶχε μιλήσει ὁ ἴδιος ὁ βράχος, ὅτι εἶχε ἀνοίξει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν αἰωνόδια καρδιά του καὶ τὴν ἀφῆκε ν' ἀποκριθῇ ἡ ἴδια στὸ ἐθνικὸ κήρυγμα ποὺ ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ σπηλιά.

— Κι' ἐγώ, παππούλη!

Ναί, μικρὲ μου φαλαγγίτη, ἡ φρέσκια κι' ἀπαλὴ φωνὴ σου, ποὺ αὐθόρμητα, ἀσυγκράτητα, ἔξω ἀπὸ τὸ πρόγραμμα καὶ τὴν τάξι, ἐξεπήδησε ἀπὸ τὴν ἀγνὴ ψυχὴ σου τὴν ἱερὴ ἐκείνη στιγμὴ, δὲν ἦταν μόνο ἡ δική σου ἀτομικὴ φωνή. Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς ψυχῆς ὅλων τῶν συναγωνιστῶν σου, ποὺ δεμένοι, ἐνωμένοι, συνταυτισμένοι πάνω σὲ κείνον τὸν βράχο μὲ τὰ ἴδια αἰσθήματα καὶ μὲ τὰ ἴδια ἰδανικὰ, βόηκαν στὴ δική σου φωνὴ τὴν ἔκφρασι τῆς κοινῆς ψυχῆς τους.

Κι' ἐγώ, παππούλη!

Κι' εὖθι βέβαια, Ἑλληνικὴ Νεολαία! Ἐσὺ πρὸ πάντων! Ἡ φωνὴ σου, ἡ καθαρὴ κι' ἀγνὴ φωνὴ σου, ποὺ ἀντήχησε ἀπὸ τὸ βράχο τοῦ Λυκαβητοῦ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δὲν ἀπαντοῦσε ἁπλῶς στὸν ἐμπνευσμένο παπᾶ καὶ δάσκαλο τοῦ κρυφοῦ σκολειοῦ. Ἀπαντοῦσε στὴν ἴδια τὴ φωνὴ τῆς ἱστορίας, ποὺ, μὲ τὸ στόμα τοῦ ἀόρατου ἔκφωνητοῦ, σοῦ ἐξηγοῦσε ἀπὸ τὸν ἀντικρινὸ βράχο τὴν ὑψηλὴ Μοῖρα τῆς Φυλῆς μας, ποὺ εἶναι ἡ ἀσβεστὴ, ἡ αἰώνια «Ἱερὴ Φλόγα» τοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἐκεῖ κοντὰ σου, μαζί σου, ὅπως πάντα, ἦταν κι' ὁ ἐμπνευσμένος Ὁδηγὸς τοῦ ἔθνους, ποὺ πρῶτος σὲ εἶχε προσέξει, πρῶτος σὲ εἶχε νιώσει καὶ πρῶτος σοῦ εἶχε φωνάξει τὸ μεγάλο κήρυγμα: «Σήκω ἐπάνω, Ἑλληνικὴ Νεολαία!» Νὰ εἰσθε θέβαισι ὅτι, περισσότερο ἀπ' ὅλους μας, πιὸ βαθειὰ ἀπ' ὅλους μας, ἀκούσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὴ φωνὴν σου, ἐνοίωσε στὸ πιὸ ἀληθινὸ τοῦ νόημα τὸ αὐθόρμητο μῆνυμα ποὺ ἔστειλες ἀπὸ τὸν βράχο σ' Αὐτόν καὶ στὸ ἔθνος ὁλόκληρο καὶ σκίρτησε ἀπὸ ἱκανοποίησι, ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀπὸ πίστι στὰ αἰσθήματά σου, στὴ δρᾶσι σου καὶ στὸ μέλλον σου, ποὺ εἶναι καὶ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος μας.

Μὲ δλῃ μου τὴν ἀγάπῃ
Μελίς Νικολαίδης

ΑΙ ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ Κ. Ε. Ν. ΚΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ὁ Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλέξανδρος Κανελλόπουλος ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς 4ης Αὐγούστου ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

Α. Ε. ΑΡΧΗΓΟΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Υπουργεῖον Ἐξωτερικῶν

Ἐκφάζων μυχαίτατα συναισθήματα Φαλαγγιτῶν, Φαλαγγιτιστῶν, Σκαπανέων, Σκαπανιστῶν, συγκλονίζοντα σύγκορμον ἀναστηθεῖσαν ὑφ' Ὑμῶν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν, λαμβάνω τὴν τιμὴν εὐσεβάστως νὰ παρακαλέσω Ὑμᾶς, Ἀρχηγὸν καὶ Πατέρα ὅλων μας, ὅπως εὐαρεστούμενος ἀποδεχθῆτε ἐπ' εὐκαιρίᾳ χαρμοσύνου Ἐπετείου λυτρωτικῆς Ἑθνικῆς Ἐπαναστάσεως ὁλοψύχους εὐχὰς ἀπάντων μελῶν Ε.Ο.Ν., ὅπως ὁ Ὑψίστος ἐνισχῇ Ἀρχηγὸν Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ Ἑλληνικῆς Νεολαίας εἰς μεγαλειώδεις ἔργον σωτηρίας τῆς Πατρίδος καὶ σὰς χαρὶν δυνάμιν, ὑγείαν, χάρας, νίκας καὶ πάμπαν ἔτη διὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος τοῦ ὀδηγούντος τὸ ἔθνος εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν μεγάλων του πεπρωμένων, τοῦ ἐγκαινιάζοντος νέαν ἐνδοξὴν ἐποχὴν Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, τοῦ ἀποτελούντος τὴν ἔκφρασιν τῶν τολμηροτέρων προσδοκιῶν καὶ πόθων τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ χαράσσοντος τὴν ἐφεξῆς ἀνταξίαν τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἀποστολῆς του σταδιοδρομίαν του, τὴν ὁποῖαν σφουρηλατεῖτε. Πλήρεις πίστεως μέχρις ἐσχάτων εἰς τὰ ἰδανικὰ τῆς 4ης Αὐγούστου, πλήρεις ἀποφασιστικότητος, ἐνθουσιασμοῦ, ὁρμητικῆς μαχητικότητος καὶ ἀλκοιότητος θελήσεως ποὺ Σεῖς διὰ παντός μας ἐνεφυσήσατε, παρακαλοῦμεν δεχθῆτε διαβεβαίωσίν μας ὅτι ὡς ἄτομα καὶ ὡς σύνολα θὰ μείνουμεν παντοῦ, πάντοτε καὶ ἐν παντί πιστοὶ εἰς τὸν ἱερὸν δοκὸν ποὺ ἐδώσαμε καὶ εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποῖαν μᾶς ἐκάματε τὴν μεγίστην τιμὴν νὰ μᾶς τάξετε ὀφιοτρατίτας ἀγωνιστὰς τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τῶν ἰδανικῶν τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ μέλλον της, τὸ ὁποῖον δημιουργεῖτε, τοῦ ἀγῶνος τοῦ δικοῦ Σας Ἀρχηγέ, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ἔθνος ὁλόκληρο μὲ πρωτοπόρο τὴν Ε.Ο.Ν. σὰς ἀκολουθεῖ ὡς Σωτῆρα, Λυτρωτὴν καὶ Πατέρα. Ἐορτάζοντες μὲ ἀγαλλίασιν διαβεβαίουμεν ὅτι συνεχίζομεν καὶ θὰ συνεχίζομεν πάντοτε τὸν ἀγῶνα αὐτόν, εἰς τὸν ὁποῖον ὁλοκληρωτικὰ ἀφιερῶμεν διὰ παντός. Ζήτω ὁ Ἀρχηγός, Ζήτω ἡ 4ῃ Αὐγούστου. Μετὰ ἀπολύτου πίστεως, βαθυτάτης ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας καὶ ἀπεριορίστου σεβασμοῦ καὶ ἐμπιστοσύνης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΛΛΟΣ

Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ

Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Ε.Ο.Ν

Ἐνταῦθα

Εὐχαριστῶ θερμῶς ὑμᾶς, Φαλαγγίτας, Φαλαγγιτίστας, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσας, δι' εὐχὰς ἐπ' εὐκαιρίᾳ 4ης Αὐγούστου. Εὐχαριστῶ ἐπίσης διὰ πίστιν σας, προσπάθειάς καὶ ἐνθουσιασμόν σας πρὸς ἐπίτευξιν μεγάλων σκοπῶν Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Πρόεδρος Κυβερνήσεως
Γεν. Ἐπιθεωρητῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΙΝ ΤΩΝ

Εἰς τὴν Τήνον, ὅπου προ-
χθῆς ἡ Ἑλλάς ἐδωκεν ἐξε-
τάσεις θρησκευτικῆς πί-
στεως, πατριωτισμοῦ, ψυ-
χραιμίας καὶ πολιτικῆς πει-
θαρχίας, ἐναντι τοῦ γεγονό-
τος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὡς
πράξις δὲν δύναται νὰ χα-
ρακτηρισθῇ ἄλλως ἢ μισρὰ
καὶ ἀνάνδρος καταπλήξασα
διὰ τοῦτο τὸν κόσμον ὁλό-
κληρον, ἡ Ἐθνικὴ Ὁργά-
νωσις Νεολαίας διὰ τοῦ ἐ-
κεῖ σχηματισμοῦ της, ἐδω-
κεν ἐπίσης τὰς ἰδικὰς της
ἐξετάσεις. Εἰς τὴν κρίσιν
ὅραν τοῦ τορπιλλισμοῦ οἱ
συναγωνισταὶ εὐρέθησαν εἰς
τὴν θέσιν των, πρωτοστατή-
σαντες εἰς τὴν μεταφορὰν
τῶν τραυματιῶν, εἰς τὴν
χορήγησιν αὐσσιτίου εἰς τὸ
πλήρωμα τοῦ τορπιλλισθέν-
τος πολεμικοῦ καὶ εἰς τὴν
περίθαψιν τῶν προσκυνη-
τῶν ἐκείνων, οἵτινες ἔλαβον
τὴν ἀνάγκην τὴν κατὰ τὰς
τραγικὰς ἐκείνας ὥρας. Ἡ
δράσις τῆς Ε.Ο.Ν. κατὰ τὴν
ἐθνικὴν αὐτὴν περιπέτειαν
ἀποδεικνύει διὰ μίαν φορὰν
ἀκόμη, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ νεό-
της μέσα εἰς τοὺς κόλπους
της τορνεύει κατὰ τὸν κα-
λύτερον τρόπον τὰς ἑλληνι-
κὰς ἀρετὰς καὶ ὅτι δικαίως
δ' Ἀρχηγὸς στηρίζει ἐπ' αὐ-
τὴς τὰς καλύτερας τῶν ἐλ-
πίδων διὰ τὸ εὐρύτερον
μέλλον τῆς Πατρίδος.

Η ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ δῆλωσις τοῦ Ἀρχηγοῦ καθ' ἣν τὸ Κράτος εἶναι εἰς θέσιν, ἣν τὴν ἀποδοσὴν τῶν φόρων, ἡ ἀντιμετώπιση μὲ τὰς τὰς ἄλλας ἀνάγκας τοῦ καὶ τὴν ἀντι-
κατάστασιν τοῦ τορπιλλισθέντος πολεμικοῦ, δὲν μείνουν φυσικὰ ἐπὶ ἄλλοις τὴν ἄξιαν τῆς λαϊκῆς προσφοράς, διὰ τὴν διε-
νέργειαν πανελληνίου ἐράνου πρὸς τὸν ἴδιον σκοπὸν. Ἀντιθέτως ἀνι-
στάνται ἀκόμη περισσότερον τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ καὶ τὴν ἐπι-
πιστοσύνην του πρὸς τὸ Κράτος καὶ πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Κυβέρνη-
σιν. Ὅντας δὲν εἶχον συνηθίσαι τὸν λαὸν αὐτὸν εἰς παρομοίας γεν-
ναϊότητας, αἱ Κυβερνήσεις του, κατὰ τὸ παρελθόν. Ὅτε εἰς πό-
λιν ἀπολυτῆρας ἀπογὰς. Ὁ ἑλ-
ληνικὸς λαὸς αἰσθάνεται βαθύτα-
τα καὶ ἐκτίμα αὐτὴν τὴν μεταβο-
λὴν. Παρακολουθῶν μὲ θαυμα-
σμόν καὶ ἱκανοποίησιν τὴν δρά-
σιν τῆς Κυβερνήσεως του εἰς τὸν
ἐθνομορφωτικὸν τομέα, ἀντιλαμβάνει-
ται, ὅτι εἶναι πραγματικὸν κα-
τάρθμα νοικοκυριότητος διαχει-
ρίσεως τῶν δημοσίων ἰσοδυνάμει
τοῦ ἔθνους. Ὁ πολεμικὸς θηλασ-
μὸς τῆς Χώρας ἐνέτος τετα-
ρραχίας καὶ συνάμα ἡ ἐπέλευσις
παραγωγικῶν καὶ κοινωνικῶν ἐρ-
γῶν, εἰς ἑκτασίαν καὶ εἰς ρυθμὸν
ἀγνωστον προηγουμένων εἰς τὸν
τόπον, ἐκ μόνον τῶν πόρων τῆς
χώρας καὶ χωρὶς τὴν προσφυγὴν
εἰς τὸν ἐξωθεν δανεισμόν.

Τὸ Βασιλικὸν ναυτικὸν ἐδέχθη, ἀνύποπτον καὶ ἀνείδο-
ποίητον, ἄτιμον πλῆγμα, εἰς τὸν λιμένα τῆς Τήνου, τὸ πρωῒ
τῆς 15 Αὐγούστου. Καὶ γύρω ἀπὸ τὸν ὑγρὸν τάφον τοῦ
εὐδρόμου μὲ τὸ τιμημένον ὄνομα, ὁ Λαὸς τῆς χώρας αὐ-
τῆς, ὑπερνικῶν τὴν στιγμιαίαν κατάπληξιν, τὴν δδύνῃν
καὶ τὸν ἀποτροπιασμόν, ἐκυριεύθη ἀπὸ ἑνα ἄλλο, ἰδιαι-
τέρως οἰκτεῖον εἰς αὐτὸν αἶσθημα. Ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς
ὑπερηφάνου ἀταραξίας, μὲ τὸ ὁποῖον ἐδιδάχθη νὰ θωρα-
κίζῃ τὴν ψυχὴν του, κάθε φορὰν καὶ ἡ Μοῖρα τοῦ ἐπεφύ-
λαττεν ἐναντιότητος καὶ συμφοράς. Ἡ παγκόσμιος συ-
νειδήσις, ὁμόφωνος ἐχαρακτήρισεν, ἐδίκασε καὶ ἐστιγμά-
τισε τὴν πράξιν, τῆς ὁποίας ἔγινε θῦμα τὸ ὠραῖον ἑλλη-
νικὸν πλοῖον. Καὶ ἡ κρίσις τῆς αὐτῆς δὲν ὑπάρχει φόβος
ν' ἀναθεωρηθῇ ποτέ. Θὰ βαρύνῃ ἐπὶ αἰῶνας αἰῶνων, ἀδυ-
σώπητος, τοὺς ἀνάνδρους τορπιλλιστάς. Ἐπὶ εἴκοσι ἐπτὰ
χρόνια, ἡ «Ἑλλή», περιήγαγεν ἀνὰ τὰς θαλάσσας, εἰς τὸν
ἰσθμὸν της, τιμῶν, ἀκηλίδωτον καὶ ὑπερήφανον τὴν γαλα-
νὴν σημαίαν μὲ τὸν λευκὸν σταυρὸν τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἐπο-
χὰς πολέμων καὶ εἰρήνης. Ἐπὶ εἴκοσι ἐπτὰ ἔτη ἐκρά-
τησεν ὤψλητὰ τὴν ἀνδρικήν παράδοσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ναυ-
τικοῦ. Εἰς ἐχθρὸν καὶ εἰς φίλον ἐγνώριζε νὰ δεικνύῃ
ἀκάλυπτα τὴν πῶραν, τὸ σῆμα καὶ τὰ ὄπλα της, ὡς
γνήσιος πολεμιστῆς. Ὁ φθόνος ὅμως τοῦ πεπρωμένου
δὲν τῆς ἐχάρισε τέλος ἀντάξιον τῆς ζωῆς της. Ἡ «Ἑλλή»
δὲν ἀπέπλευσε τὴν νύκτα πρὸς τὴν 15 Αὐγούστου διὰ
μάχην. Ὅτε δι' ἀνίχνυσιν ἐχθρῶν. Ὅτε ἀνέμενε οὐτε
ὑπωπεύετο ἐχθρόν. Ἐπλευσε διὰ νὰ παραστῇ, μὲ τὸ εὐ-
λαθὲς πλήρωμα τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ναυτῶν της,
εἰς τὴν λιτάνευσιν τῆς εἰκόνης τῆς Θεομήτορος. Ἐκεῖ,
μέσα εἰς μίαν ἀτιμώφαιραν θρησκευτικῆς κατανύξεως, ἐ-
γένετο θῦμα δολοφονικῆς ἐνέδρας. Οἱ τορπιλλισταὶ τῆς
τῆς ἐπληξαν ἐν καταδύσει, χωρὶς νὰ τολμήσουν νὰ ἐμφα-
νίσουν τὸ πρόσωπον τοῦ πλοίου των. Ἀν ἀνῆκουν εἰς
συντεταγμένον ναυτικόν, κάθε ἄλλο παρὰ τιμὴν προ-
επόρισαν εἰς τὸ ναυτικὸν των. Ἀν ἀνῆκουν εἰς Πατρίδα,
κάθε ἄλλο παρὰ δόξαν προσεπόρισαν εἰς τὴν Πατρίδα
των. Ἀν ἔχουν τέκνα, θὰ ἐντραποῦν νὰ διηγηθοῦν τὴν
πράξιν των εἰς τὰ τέκνα των. Δὲν θὰ ὑπάρξῃ τίμιος ἄν-
θρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ τολμήσουν νὰ καυχηθοῦν διὰ
τὸ σκοτεινὸν ἔργον των, οὐτε τίμιον ἀνθρώπινον στόμα
θὰ ἐπαίνει τὸ ἀνδραγαθήμα των.

Ἡ κατακλύουσα πάντα τ' ἀνθρώπων κακὰ, κατὰ τὸν
ἀρχαῖον φιλόσοφον, θάλασσα, ἐκάλυψε μὲ τὸ σκά-
φος καὶ τὴν ἀξιοθρήνητον δειλίαν των. Θὰ φέρουν μόνοι,
σιωπηλοί, ὡς οἱ κοινοὶ ἐγκληματῆαι, μέχρι τάφου, τὸ βά-
ρος καὶ τὴν τύψιν τῆς πράξεώς των, ἀνεξιλέωτοι ἐνώπιον
Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Ἄλλ' ἂν μὲ τὸν τορπιλλισμόν τῆς «Ἑλλης» τὸ Βα-
σιλικὸν μας ναυτικὸν ἔχασε ἕνα πλοῖον, ὁ Λαὸς ὁ ἑλλη-
νικὸς ἐκέρδισε μίαν ἠθικὴν νίκην, ἡ ὁποία ἐκηδεύει
τὴν ὀλικὴν ἀπώλειαν. Ἐλασεν ἀφορμὴν διὰ νὰ ἐπιδείξῃ
μαζὶ μὲ τὴν ὑπερήφανον ἀταραξίαν, τὴν ὁποῖαν ὑπεγραμ-
μίσαιμε εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχικῆς
του γενναϊότητος. Ἐκυριάρχησεν ἐπὶ τῆς ὁργῆς του καὶ
δὲν ἀφῆκε νὰ ἐκσπάσῃ ἡ δικαία ἀγανάκτησις του εἰς
ἀσχημίας καὶ ὀχλικὰς ἐκδηλώσεις, συνήθεις εἰς πολιτι-
κῶς σῶρους καὶ ψυχικῶς εὐτελεῖς Λαούς. Ἐκράτησε μὲ
ἀξιοπρέπειαν, ἀξίαν μεγάλου ἔθνους, τὸ πένθος του καὶ
ἀπήνησεν εἰς τὸ πλῆγμα μὲ τὴν μόνην ἀρμόζουσαν εἰς
τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἀπάντησιν. Μὲ τὴν προσφορὰν του
νὰ ὑποβληθῇ εἰς προσθέτους θυσίας, διὰ ν' ἀντικαταστήσῃ
μὲ ἄλλο, νέον σκάφος, τὸ ἀπολεσθὲν. Μία νέα «Ἑλλή»,
ἰσχυροτέρα τῆς ἄλλης, ποῦ ἡ πειρατικὴ τορπιλλὴ τοῦ
ἀγνώστου ὑποβρυχίου τὴν ἔστειλεν εἰς τὸν βυθόν, θὰ
ἐλθῃ γρήγορα νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν της εἰς τὰς τά-
ξεις τοῦ Βασιλικοῦ ναυτικοῦ, διὰ νὰ διαδελῶνῃ τὴν ἀκα-
τανίκητον ἀπόφασιν τῆς Ἑλλάδος νὰ κρατῇ ἀκατά-
θλητος καὶ ἀπτόητος ἀκεραία καὶ ἀλώθητον τὴν θέσιν
καὶ τὴν κυριαρχίαν της εἰς τὴν ἑλληνικὴν στερεάν καὶ
εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας.

ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΣ

Μαζὶ μὲ τὰ αἰσθήματα τῆς δ-
δῆνης καὶ τῆς ἀγανακτήσεως διὰ
τὸ ἀνάνδρον ἐγκλημα τοῦ τορπιλ-
λισμοῦ τῆς «Ἑλλης» μας, δικαιο-
σύνην κάθε ἑλλήν νὰ αἰσθανθῇ
συγχρόνως καὶ βαθύτατον αἶσθη-
μα ἐθνικῆς ὑπερηφάνειας διὰ τὴν
ὑπεράσπιν ἐκδηλώσιν ἐθνικῆς ἐνό-
τητας, τὴν ὁποῖαν, μὲ τὴν εὐκαι-
ρίαν τοῦ θλίβετοῦ αὐτοῦ γεγονό-
τος, ἔδειξεν ὁλόκληρος ὁ Ἑλλη-
νικὸς Λαός. Ἡ αὐθόρμητη, ἡ πη-
γαία, ἡ ἀρόθυμη, ἡ ἐπίμονη ἐπι-
θυμία, ποῦ τόσο ζωηρὰ καὶ ἐντονα
ἐξεδήλωσεν ὁ Λαὸς ἀπ' ἐλπίδα
σημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς, διὰ
τὴν διεπύργειαν ἐράνου πρὸς ἀντι-
κατάστασιν τοῦ ἀπολεσθέντος πο-
λεμικοῦ, ἦτο μία ἀσυγκράτητη
ἐκρηκτικὴ τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς, ποῦ
ἐξέσπασεν ἀπὸ τὸν πόνον καὶ
κατὰ τὴν ὁργὴν της, ὅλα καὶ τὸν
ἑνα, κοινὸν καὶ ἑνιαῖον ἐθνικὸν
παλμόν, ὁ ὁποῖος ἐδύνησε καὶ ἐ-
συγκλόνησε τὴν μίαν καὶ μοναδικήν
καρδίαν τοῦ ἔθνους καὶ τὴν
παρουσίασεν ἀκόμη μίαν φορὰν
γεμάτην ἀπὸ τὰ ἴδια καὶ αἰῶνα
ἀγνὰ καὶ εὐλογερά πατριωτικὰ αἰ-
σθήματα. Ἐργάται, ἀγρόται, ἐπαγ-
γελμισταὶ, σωματεῖα καὶ ἰδιώται,
χωρὶς καμμίαν συνεισφέρειν, χωρὶς
καμμίαν ἐισήγησιν, ἔσπειραν, ἐντε-
λῶς αὐθόρμητα, ἀπὸ παντοῦ, νὰ
προσφέρουν τὸν ὅσον των. Καί,
ὅσας ἦτο ἐπόμενον, μεταξὺ τῶν
πρώτων, οἱ νέοι τῆς Ὁργανώσεώς
μας. Μολοντί ὁ Ἀρχηγὸς ἐδή-
λωσε ὅτι ὁ ἔρανος αὐτὸς δὲν χρει-
άζεται, διότι τὸ Κράτος εἶναι εἰς
θέσιν ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ἀπολε-
σθὲν πολεμικὸν μὲ ἄλλο μεγαλύ-
τερον καὶ καλύτερον, ὁ ἔρανος
συνεχίζεται, ὡς ἕνα ἀσυγκράτητον
ἐκπεπαιστωμένον καὶ ἐντονα
λαοῦ. Διαδόσαμεν γράμματα ἐργα-
τῶν, ποῦ φέρουν τὰ ἑσπέρια στὰ
μῦστα, εἰδομα ἐκδηλώσεις ἀπολυ-
τῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, ποῦ συγ-
κινοῦν βαθύτατα ἄλλα παρακο-
λουθῶντες συγχρόνως τὴν ἀκράτη-
την προθυμίαν τῶν νέων τῆς Ὁργά-
νώσεώς μας, εἰδομα τὰ πεντάγραμ-
μα, τὰ διδραχμα καὶ τὸ μισθό-
γραμμον ποῦ προσφέρουν, καὶ γε-
μίσαιμε ἀπὸ ὑπερηφάνειαν καὶ πί-
στιν. Ὁ Ἀρχηγὸς ἐδήλωσε ὅτι εἰ-
ναι βαθύτατα συγκινημένος ἀπὸ
τὰς ἐκδηλώσεις αὐτάς. Μαζὶ τοῦ
ἔλλου συγκινημένον εἶναι καὶ τὸ
ἔθνος ὁλόκληρον, ποῦ, συσπειρω-
μένον ὡς εἰς ἀνθρώπου γύρω ἀπὸ
τὸν Βασιλέα καὶ αὐτὸν, ἀντικα-
τὰ τὸ ἀτύχημα περισσότεραν πί-
στιν καὶ μεγαλύτερας δυνάμεις.

ΑΙ ΕΚΟΝΕΣ
ΤΟΥ ΕΞΕΘΥΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ πρώτη: Ἀπὸ τὰς τελευ-
ταίας ἀσκήσεις τοῦ στρατοῦ
μας.
Ἡ δεύτερη: Ἐπὶ τὰς θαλα-
γίτης ἀπὸ τοὺς λαδόντας μέ-
ρος εἰς τὴν ὠραίαν ἑορτὴν
ποῦ ἐδόθη στὸ Φυσικὸν θέα-
τρον τῆς Ε.Ο.Ν. (Νταμάρια
Λυκαβέττου).

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΤΟΡΠΙΛΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΕΥΔΡΟΜΟΥ ΜΑΣ "ΕΛΛΗ,"

Τὴν 8.30 πρωινὴν τῆς 15 Αὐγούστου ἀγνώστου ἔθνικότητος ὑποβρύχιον ἐπιτεθὲν ἐν καταδύσει κατὰ τοῦ ἡγκυροβλημένου εἰς τὸν ὄρμον τῆς Τήνου εὐδρόμου μας «Ἑλλη» τὸ τορπιλλίαισε καὶ τὸ ἐξύθισε.

Τὸ πλῆγμα τοῦτο κατὰ τοῦ Βασιλικοῦ μας Ναυτικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξύθισεν εἰς πένθος ὅλην τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὰς ἐπισήμους ἐκθέσεις καὶ τὰς ἀφηγήσεις τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων, ἐγένετο ὑπὸ τὰς ἀκολουθοῦσας συνθήκας:

Τὸ εὐδρόμον «Ἑλλη» ἔλαβε τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην τὴν διαταγὴν νὰ καταπλεύσῃ εἰς τὸν λιμένα τῆς Τήνου διὰ νὰ ἀποδώσῃ ἐκεῖ τιμὰς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, ἑορτάζεται εἰς τὴν Τήνον πανηγυρικῶς.

Πράγματι ὁ κυβερνήτης τῆς «Ἑλλης» κ. Χατζόπουλος ὠδήγησε τὸ πλοῖόν του εἰς τὸν προλιμένα τῆς Τήνου, ὅπου τοῦτο καὶ ἡγκυροβόλησε.

Ἐν τῷ μεταξύ εἰς τὴν Τήνον ἡ τελετὴ τῆς λιτανείας τῆς ἱερᾶς καὶ θαυματουργοῦ εἰκόνος προητοιμάζετο, δὴ ἡκολουθεῖτο δὲ ἀπὸ τὰς χιλιάδας τῶν προσκυνητῶν, ποὺ εἶχαν καταφθάσει ἐκεῖ, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἀνάπηροι, τυφλοὶ, κωφοί, ἀλαλοὶ, παραλυτικοὶ ποὺ περιμέναν ἀπὸ τὴν Μεγαλόχαρην τὴν θεραπείαν.

Εἰς τὴν «Ἑλλην», ἡ ὁποία λόγῳ τῆς ἡμέρας ἔφερε τὸν μέγαν σημαϊοστολισμόν, ἠτοιμάζετο τὸ ναυτικὸν ἀγῆμα, τὸ ὁποῖον ἀποβιβάζομενον θὰ ἀπέδιδε τὰς τιμὰς εἰς τὴν εἰκόνα.

Αἱ τρεῖς ἀλλεπάλληλοι ἰσχυροὶ κρότοι συνετάραξαν τὴν εἰρηνικὴν ἀτμόσφαιραν. Οἱ προσκυνηταὶ ἐδοκίμασαν τότε τὴν φρίκην τοῦ πολέμου καὶ ἔζησαν ἐπὶ ἐν τριῶν στιγμῶν ἀγωνίας καὶ τρόμου. Τὰ πάντα ἐσεισθήσαν, ἐνῶ τὰ γυναικόπαιδα ἔξαλλα καὶ ἐν πανικῷ ἔτρεχαν πρὸς τὰς παρόδους διὰ νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν λιμένα.

Τυφλοὶ καὶ παραλυτικοὶ ἀσθενεῖς ἐγκατελείποντο ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς των ποὺ ἐζήτουν οἱ ἴδιοι νὰ σωθοῦν.

Ἐν τῷ μεταξύ καπνοὶ καὶ φλόγες ἐκάλυψαν τὴν «Ἑλλην», ἡ πρώτη δὲ ἐντύπωσις ὑπῆρξεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐκρήξεως. Ἐντὸς ὀλίγου διεσκεδάσθη ἡ ἐντύπωσις αὕτη καὶ ἤρχισε νὰ διαδίδεται ὅτι ἐπρόκειτο περὶ βομβαρδισμοῦ. Συντόμως ὁμως ἐγνώσθη ὅλη ἡ ἀλήθεια, διεπιστώθη δηλαδὴ πλήρως τὸ θλιβερόν γεγονός τοῦ τορπιλλισμοῦ, γενομένου ὑπὸ ὑποβρυχίου, τὸ ὁποῖον προσήγγισε τὸ εὐδρόμον μας ἐν καταδύσει, ἐξηκόντισεν ἐναντίον του τρεῖς τορπιλλὰς καὶ ἐξήφανίσθη.

Ἐκ τῶν τριῶν τορπιλλῶν αἱ δύο ἠστόχησαν καὶ ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ λιμενοβραχίονος ὅπου καὶ ἐξερράγησαν, ἡ δὲ τρίτη ἐπληξέ τὴν «Ἑλλην» ἀκριβῶς κάτωθεν τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ λεητοστασίου, ἐπιτυχούσα τὴν διάρρηξιν τοῦ λέβητος. Συγχρόνως ἡ ἐκρήξις εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐκχυθῇ καὶ νὰ ἀναφλεγῇ ἡ καύσιμος ὕλη τοῦ πολεμικοῦ.

Ὁ κυβερνήτης κ. Χατζόπουλος καὶ οἱ ἄνδρες ἐδοκίμασαν νὰ κλείσουν τὰ στεγανά διὰ νὰ μὴ καταβυθισθῇ ἀμέσως, ἀλλὰ ἡ πυρκαϊὰ ἐξηπλώθη ἀστραπιαίως καὶ οἱ ναῦται δὲν ἠδύναντο νὰ κινηθοῦν παρὰ τὴν ψυχραιμίαν ποὺ διετήρησαν μέχρι τελευταίας στιγμῆς. Ὡς τελευταίαν ἐλπίδα εἶχον τὴν ρυμούλκην τοῦ σκάφους εἰς τὰ ἀβαθῆ παράλια, ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ ρυμούλκια ἐθραύσθησαν.

Τότε μόλις ὁ κυβερνήτης διέταξε τὸ πλήρωμα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σκάφος, αὐτὸς δὲ μόνος ἔμεινεν ἐπ' αὐτοῦ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ. Οἱ τελευταῖοι ἀξιωματικοὶ διὰ τῆς βίας κατάρθωσαν νὰ τὸν ἀποσπᾶσιν ἀπὸ τὸ σκάφος ἀπὸ ὅπου ἐκρατεῖτο καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὴν ξηράν.

Πράγματι μόλις ἀπεμακρύνθη ὁ κυβερνήτης τὸ σκάφος κλίνειν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐβυθίσθη μὲ κυματίζουσαν τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν εἰς τὸν ὑψηλότερόν του ἱστόν.

Ὁ αἰματηρὸς ἀπολογισμὸς τοῦ φρικτοῦ δράματος τοῦ λιμένος τῆς Τήνου ὑπῆρξεν ἐκ τοῦ πληρώματος τῆς «Ἑλλης» εἰς νεκρὸς, τέσσαρες ἐξαφανισθέντες καὶ εἰκοσιεννέα τραυματισμένοι, ἐκ δὲ τῶν προσκυνητῶν μία νεκρά, ἐκ συγκοπῆς, καὶ πολλοὶ τραυματίαι καὶ μωλωπισμένοι εἴτε

ἐκ θραυσμάτων τῶν τορπιλλῶν εἴτε ἐκ πτώσεων λόγῳ τοῦ δημιουργηθέντος πανικοῦ.

Νεκρὸς εἶναι ὁ κλεψυστὴς Παπανικολάου καὶ ἐξαφανισθέντες ὁ ὑποκλεψυστὴς Μαντούβαλος καὶ οἱ θερμασταὶ Ἀναστολόπουλος, Γρίβας καὶ Μπόνος.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως τὴν κάτωθι ἐπιστολήν:

«Κύριε Πρωθυπουργέ,

Ἡ ὁλως ἀπροσδόκητος εἰδησις περὶ τοῦ τορπιλλισμοῦ καὶ τῆς βυθίσεως τῆς «Ἑλλης» μὲ ἐλόπησε βαθυτάτα. Συμμεριζόμενος δὲ τὴν θλίψιν, τὴν ὁποῖαν δοκιμάζει τὸ Βασιλικὸν Πολεμικὸν Ναυτικόν, ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ ταύτῃ, ἀλλὰ καὶ Ὑπερήφανος διὰ τὴν εὐψυχίαν καὶ τὴν πειθαρχίαν, τὴν ὁποῖαν ἐπεδείξατο τὸ πλήρωμα τῆς «Ἑλλης», παρακαλῶ Ὑμᾶς, Κύριε Πρωθυπουργέ, ὅπως ἐκφράσῃτε πρὸς τὸ Βασιλικὸν Πολεμικὸν Ναυτικόν, τοὺς ἀξιωματικούς, τοὺς ὑπαξιωματικούς καὶ ναύτας τῆς «Ἑλλης» καὶ ἰδιαίτατα πρὸς τὰς οἰκογενεὰς τῶν θυμάτων τοῦ τορπιλλισμοῦ, τὴν θερμότητάν μου συμπάθειαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'.

Ἐν Τατοίῳ τὴν 15ην Αὐγούστου 1940.

Ἐπίσης ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἀπηύθυνε πρὸς τὸ Βασιλικὸν Ναυτικόν τὴν κάτωθι ἡμερησίαν διαταγὴν:

«Πρὸς τὸ Βασιλικὸν Ναυτικόν,

Μὲ βοθειᾶν ὀδύνῃν ἀγγέλλομεν τὴν ἀπώλειαν τοῦ εὐδρόμου «Ἑλλη», ἡγκυροβλημένου εἰς τὸν ὄρμον Τήνου, ὅπου εἶχε καταπλεύσει πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν εἰς τὴν Θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος. Τὸ πλοῖον, σημαϊοστόλιστον, ἐβλήθη διὰ τορπιλλῶν ἀγνώστου ἔθνικότητος ὑποβρυχίου.

Ἐρμηνεύων τὰ ὀδυνηρὰ αἰσθήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἀπευθύνω θερμὸν χαίρετον πρὸς τὸν Κυβερνήτην, τὸ Ἐπιτελεῖον καὶ τὸ πλήρωμα τῆς «Ἑλλης», οἵτινες ἐπραξαν τὸ καθήκον των, συμφώνως πρὸς τὰς παλαιὰς ναυτικὰς ἡμῶν παραδόσεις καὶ ἐκφράζω τὴν συμπάθειάν μου πρὸς τὰ θύματα τοῦ ἀδοκίμου τοῦτου τορπιλλισμοῦ.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
Υπουργὸς τῶν Ναυτικῶν

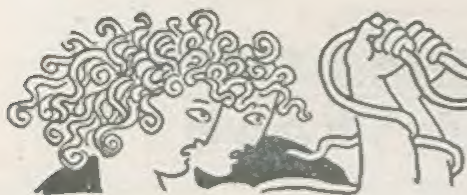
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Ἡ Ε. Ο. Ν. Τήνου καὶ Σύρου προσέφεραν ἀμέσως ἀξιολόγους ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἀμεσον μεταφορὰν καὶ περὶ θάλασσαν τῶν τραυματιῶν καὶ διὰ τὴν παρασκευὴν συστοίου διὰ τοὺς ναυαγούς τῆς «Ἑλλης».

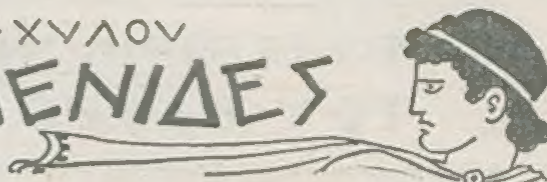
Οἱ Τήνιοι ἐπίσης ἐπέδειξαν ἀρίστην διαγωγὴν φιλοξενήσαντες τοὺς προσκυνητάς καὶ περιβάλλοντες τοὺς ἀναξιοπαθήσαντας.

Τὸ τορπιλλισθὲν ἐνδοξον εὐδρόμον «Ἑλλη»

ΑΙΣΧΥΛΟΝ ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ

Σε μία πλαγιά του Παρνασσού κατά τό Νοτιά ανοίγεται ανάμεσα στά βουνά μία κοιλάδα. Από τη μία πλευρά κλείνεται ολόκληρη από ψηλούς και απότομους βράχους τις «φαιδριάδες πέτρες» που κόβονται στη μέση από μία χαράδρα σκοτεινή.

Βαρύ και μαλαγχολικό τοπίο. Όλα είναι έπισημα και σιωπηλά σά νά σέβωνται την άδρατη παρουσία ενός θεού.

Και ή ψυχή του ανθρώπου εκεί γλυτώνει θαρρείς από τις έγκόσμιες λαχτάρες της, από τά έφήμερα μάταια δινερά της κι' άτενίζει πίσω απ' όλα αυτά τη μυστική ουσία της ζωής, τις αιώνιες άξίες που στέκουν ασάλευτες πέρα από τόπο και χρόνο.

Αν τύχη λόγου χάρη και σου περάση από τό νοῦ τά πολύχρυσα ζωγραφισμένα παλάτια όπου σά μελίσσοι μπεινογαίνουν οί άρχοντες και οί όποτακτικοί, ό άγώνας του ανθρώπου στις πολυθόρυβες πολιτείες και τά λιμάνια γιά νά κερδίσουν δόξα και πλούτο... τά ήλιοπερίχτυα μαρμαρένια στάδια όπου οί νέοι δείχνουν τη δύναμη και την όμορφιά τους και καμαρώνουν... θά κουνήσης τό κεφάλι με άγανάκτηση και θά τά λογαριάσης όλα τούτα ανθρώπινα... πολύ ανθρώπινα.

Γι' αυτό ίσως τό μέρος τούτο νοιώθει κανείς κάτι από την πίκρα του θανάτου και τη γαλήνη της αιωνιότητας.

Έδώ σ' ένα πλάτωμα κάτω από τις Φαιδριάδες βρισκότανε ό περίφημος ναός του Απόλλωνα... Αίγο πιδ πέτρα ή Κασταλία πηγή, όπου κάθε πρωί πλύνονταν με τό μυστικό της νερό οί Ιερείς και ράντιζαν μ' αυτό τόν Ιερό χώρο... Έδώ είναι και τό μαντικό χάσμα. Η Ιέρεια πάνω σ' ένα τρίποδα ζαλισμένη από τούς καπνούς που άναδίνονταν εκείθε, μέσα σ' έκσταση, ώραματιζόνταν τό μέλλον και τό διατύπωνε με κραυγές και λέξεις μυστηριώδεις και άσυνάρτητες που μονάχα οί σοφοί Ιερωμένοι μπορούσαν νά καταλάβουν τό κρυφό τους νόημα.

Μά δέν έλεγε μοναχά τό μέλλον τό μαντείο.

Ό Απόλλων έρμήνευε τις γνώμες του μεγάλου πατέρα του, του Δία που με τη θέλησή του κρατούσε ασάλευτα την παγκόσμια τάξη και άρμονία. Αυτός έβαλε στο μυαλό του ανθρώπου την Ιδέα της δικαιοσύνης και υπάγορεψε τούς νόμους που την έκφράζουν σέ κάθε περίπτωση. Έπαινούσε τό καλό, τιμωρούσε τό κακό, θύμιζε με φωτεινά παραδείγματα κάθε τόσο ποιό δρόμο πρέπει ν' ακολουθούμε πάνω στη γή.

Όμως συχνά ό άνθρωπος παρασύρεται από τά πάθη του... σκοτιζέται τό μυαλό του, σφάλει... και τότε έρχόταν στο μαντείο τών Δελφών νά ρω-

τήση τόν Ιδιο τόν θεό, που είναι ή άρετή και ή έπίγνωση της άρετής, τι πρέπει νά κάμη και πώς.

Η Ελλάδα ήταν τό φωτεινό κέντρο του κόσμου... Τό Δελφικό μαντείο ήταν ή πηγή απ' όπου άναδίνονταν αυτό τό φώς, ό ανώτατος οδηγός, ό ανώτατος δάσκαλος που κανόνιζε και ρύθμιζε όχι μονάχα τις σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους, μά και ανάμεσα στις πολιτείες, τόν Ιδιωτικό μαζι και τό δημόσιο έλληνικό βίο.

Ήταν ό όμφαλός της γής.

...

Είδαμε πώς όταν ό Όρέστης κυνηγημένος από τις Έρινύες έφυγε από τό παλάτι του πατέρα του, οί γυναίκες του χοροῦ που στάθηκαν βοηθοί του στο φοβερό έργο, έκφράζουνε τρομαγμένες μία άπορία: Πώς θά λυθί τέλος πάντων πιά και πότε ή κατάσταση που βαρύνει τη γενιά τών Άτρειδών; Τόσα αίματα, τόσοι φόνοι, τόση σύγχυση στο ζήτημα ποιό είναι τό σωστό και ποιό δέν είναι; γιατί όλοι είχανε κι' άραδιάζανε μία δικαιολογία όταν μόλυναν τά χέρια τους με τό συγγενικό αίμα.

Ήτανε άράγε τρόπος νά καθαριστούν τόσα κακουργήματα ή ή έκδίκηση θά άκολουθούσε την έκδίκηση ως ότου συθέμελο γκρεμιστή τό κάστρο και τό παλάτι τών Άτρειδών;

Βέβαια μονάχα ό Δελφικός Θεός θά μπορούσε νά φέρη τη λύτρωση, νά σκορπίση φώς στη σκοτεινή από τό άγριο πάθος συνείδηση, νά άποκαταστήση τη σαλεμένη άρμονία.

Σ' αυτόν λοιπόν τό Δελφικό Θεό, τόν Απόλλωνα, και στο μαντείο του καταφεύγει ό Όρέστης.

Είναι πρωί ακόμα Μέσα στο ναό του Απόλλωνα μόλις μπορείς τό λιγοστό φώς νά διακρίνης τ' αντικείμενα. Σιωπή... μυρουδιά από μυροίνη και δάφνη...

Ξάφνου από τό άδυτο, ένα κορμί ανθρώπινο κυλώντας χέρια, πόδια, σάν τεράστιος κάβουρας όρμάει... Φτάνει ως την έξωτερική πόρτα... εκεί σταματά... στέκεται δρθιο... Είναι μία γυναίκα, ή γριά Πυθία. Α-

Ξάφνου ένα ανθρώπινο κορμί όρμάει βαδίζοντας με τά τέσσερα.

νασαίνει συχνά και κοιτάζει μέσα εκεί όπου είναι ό βωμός του Θεού σά νά είδε κάτι παράξενο και δέν μπορεί νά πιστέψη τά μάτια της. Μιλάει μόνη της, έτσι όπως κάνουν εκείνοι που τούς παραζαλίζει ένα δυνατό συναίσθημα.

ΠΥΘΙΑ

Και νά τό πής τρομάξεις και νά τό κοιτάξης αυτό, που από του φοίδου μ' έβωξε τό σπίτι. Παράλυσα, τά πόδια μου δέν με κρατούσαν κι' έτσι κυλώντας με τά τέσσερα έχω φτάσει. — Γριά που φοβήθ ή τίποτα δέν άξίζει! — Μπαίνω λοιπόν στο πολυστολισμένο βάθος και στο βωμό θεοκατάρατο άντρα βλέπω νά κάθεται σά νά ζητούσε προστασία. Τά χέρια του και τό σπασί του στάζαν αίμα, ληοκλώναρο άψηλό κρατούσε στολισμένο σερνά και πλούσια με λινάρι και μαλλί. Κι' έχουν στήναι γύρω του σφιχτό καρτέρι κάτι γυναίκες που κοιμούνται καυσιμέζες... όχι γυναίκες, δίχως άλλα, μά γοργόνες... μά κι' ούτε με γοργόνες θά τις παρομοιάσω γιατί τις είδα κάποτε ζωγραφισμένες ν' άρπάζουν του θινά τό δειπνο... Κι' εί-

ναι μούρτες με συχαμένους τρόπους και δίχως φτερά. Και ρεύγονται που δέν μπορείς νά τις σιμώ-

λεις... Λάμπουν τά μάτια τους με φλόγα μανιασμένη κι' ό στολισμός τους τέτοιος που νά μην ταιριάζη νά μπουτξ σέ ναό Θεού ή σπίτι ανθρώπου.

Κανένας τόσος δέν καυκείται πώς τις τρέφει άέλασος, δίχως άσπασινάγμους και δάκρυα. Στο σπικτικό του τώρα άς τά βολέψη ό φοίδος που στέκει έδώ μεγαλοδύναμος άένιτης και έξρει νά νιατρίψη και νά προφητεψη κι' από τά ξένα σπίτια τό κακό νά διώχνη!

Έτσι μιλεί ή γριά Πυθία και με τέτοια λόγια και καμώματα — γιατί ό τρόπος που παρουσιάζεται είναι πολύ χαρακτηριστικός — περιγράφει τις Έρινύες και τό φόβο που της έγέννησαν.

Και πρέπει νά φανταστοῦμε πώς έτσι είναι καμωμένη ή σκηνογραφία, ώστε νά φαίνεται από τούς θεατάς και ό βωμός και ό Όρέστης που κάθεται κοντά του με τό ίκετευτικό στολισμένο κλωνάρι της έλθαδς και οί Έρινύες ολόγυρα άποκοιμισμένες. Ός τόσο ό Φοίδος που έπικαλείται ή Πυθία ενάρθη και νά τά βολέψη τώρα στο σπικτικό του νά κατεβαίνει πραγματικά φωτεινός και υπέροχος κι' ολόκληρο τό άδυτο φωτίζεται από τη λάμψη της όμορφιάς και της χάρης του.

Τι εύτυχημένη γαλήνη φανερώνει τό πρόσωπό του... Πόσο μακριά από την ανθρώπινη σύγχυση και τά βάσανα και τούς φόβους βρίσκεται!

Σιμώνει κατά τόν Όρέστη και μιλά έτσι που μοναχά ό ήχος της φωνής του είναι γλυκερά παρηγοριά.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Φίλος πιστός σου θά σταθώ και φύλακάς σου κι' άν είμαι στο πλευρό σου κι' άν μακριά σου μένω. Οί λυσοσμένες τούτες, τώρα, καθώς βλέπεις σ' όνο βαρύ έχουν πέσει, οί καταφρονεμένες της νυχτας οί γεροντοκόρες που μαζί τους κανείς Θεός, θνητός, θεοῦ, δέν ζευγαρώνει. Είναι στοιχιά της συμφοράς και στο σκοτάδι μαλιάζουν και στο Τάρταρο τά κατοχθόνα από θνητούς κι' άθάνατους κατατρεγμένους. (Ακολουθεί) Μ. Άναστασίου

* Η ΙΕΡΗ ΦΛΟΓΑ *

Στο φυσικό θέατρο της Ε.Ο.Ν., όπως λέγεται το νέο θέατρο που αποκάλυψε από πέτρισι ή Περιφερειακή Διοίκησης Θηλέων Πρωτεύουσας, έδωθε για πρώτη φορά την Κυριακή 11

πνύματος με την παράθεση εικόνων γύρω από την ιστορία της ελληνικής φυλής ξεκινώντας από την Αθηναϊκή πολιτεία του κλασικισμού μέχρι της ιδικής μας, του Κράτους της 4ης Αδ-

λυκακήτου. Από της απόψεως λοιπόν αυτής το έργο υπήρξε άρτιο κι' ο συγγραφέας του πέτυχε άσφαλώς εκείνο που ήθελε. Είναι έτοιμο άξιοι συγχαρητηρίων και κίνος που το έγραψε, αλλά κι' εκείνοι που το διάλεξαν.

Η δουλειά του σκηνοθέτου, του κ. Κωτσόπουλου, ήταν άρκετά δύσκολη. Είχε μπροστά του ένα γυμνο βράχο, σαν μοναδική σκηνογραφία που έπρεπε να χρησιμοποιήσει για φόντο, από το οποίο το «σπίτι» έμψυχο υλικό που είχε στα χέρια του άφειλε να ζωντανέψει το έργο του κ. Μπόγρη!

Μέσα: Η διδασκαλία του στα παιδιά, και οι ηλεκτρικοί προβολείς. Μα παρ' όλες αυτές τις δυσκολίες του, ο σκηνοθέτης πέτυχε στο έργο του, και είναι για τούτο άξιος των μεγαλύτερων συγχαρητηρίων, γιατί αυτός είναι και ο άφανος παράγων και ουσιαστικός συντελεστής της όλης επιτυχίας. Το όλο σκηνογραφικό έργο—ας μας επιτραπεί αυτή η παρένθεσις— ήταν ένας βωμός και μία αναμμένη φλόγα. (ή ιερή φλόγα). Σπουδαία ή έ-

βολία και κινούμενα από αντιμετώπιση.

Ο σκηνοθέτης κατώρθωσε να πειθαρχήσει μια μάζα, που άκριβώς γιατί είναι τέτοια δεν είναι και τόσο εύκολο να πειθαρχηθεί. Έπίσης έδωσε εικόνες περιήφησης. Ο Παζωραίος διδάσκοντας το «Αγαπάτε άλλήλους» ήταν κάτι που συγκίνησε βαθύτατα τους θεατές, που σαν Έλληνες δεν παύουν να συγκινούνται από το Σταυρό και το Έθνος, γιατί Χριστιανισμός και Έλλάς είναι δυο πράγματα που δεν μπορούν να θεωρηθούν έξωρα.

Η έκτη εικόνα είχε μέσα της άρκετο ρεαλισμό!... Το έγραψα σάλπισμα του άρχηγού έσήκωσε την παραστρατημένη και παραπαίουσα νεότητά! «Σήκω έπάνω Έλληνική Νεολαία!» Ήταν το πρόσταγμα που δόθηκε τις νεανικές ψυχές. Κι' έπιασε! Η παραπαίουσα νεότης παρουσιάστηκε συντεταγμένη με την τιμία στολή του θαλαγγίτου...

Και το έργο τελείωσε!... Όλοι όσοι συνετέλεσαν στην επιτυχία μπορεί να είναι υπερήφανοι. Και ιδιαίτερα τα παιδιά

Αδούστου το έργο «Η Ιερή Φλόγα» του κ. Δ. Μπόγρη. Έκτελεσται ήσαν θαλαγγίτες και θαλαγγίτισσες, Σκαπανίσσες και Σκαπανάκια! Σκηνοθέτης ο κ. Κωτσόπουλος... Υπόθεσις: Το άθάνατο ελληνικό πνύμα που φορέας του είναι ή ανά τους αιώνας ελληνική νεότης, που το δυναμώνει με το σφρίγος της, και συμβολισμός του ή ιερή φλόγα, που άκοίμητη καίει εις τόν ελληνικό βωμό, τόν ένα στά μακραίωνα διαστήματα της ελληνικής ζωής, που δεν μπορεί παρά να συμβολίσει το ένισιο και άδιάλειπτο της ελληνικής φυλής, που από τά βάθη τών αιώνων είναι μία και ή αυτή, αυτή που φωτίσει τόν Κόσμο με τά υπέρλαμπρα δημιουργήματα της στην κλασσική, την Αλεξανδρινή και τη Βυζαντινή εποχή...

Το έργο ήταν αφιερωμένο στην ελληνική νεότητα διά μέσου τών αιώνων, γιατί αυτή άκριβώς είναι εκείνη που συμβολίζει την δυναμική, τη ζωντανή εκδήλωσι του ελληνικού λαού. Ο Συγγραφέας θέλησε να δώση μία ζωτικότητα στην έξαρσι της δυναμικής αυτής εκδήλωσεως του άθανάτου ελληνικού

γούστου. Και ρωτάει κανείς. Πέτυχε άπόλυτα ο συγγραφέας; Η άπάντησις άδιστακτα είναι καταφατική! Υπάρχουν όμως και εκείνοι που διετύπωσαν τας αντιρρήσεις τους. Αυτά τά γεγονότα είχε μόνο να επιδείξη ο συγγραφέας! Δεν μπορούσε στην έπιλογή του να μάς έμφανισή και άλλα, όπως την άνατίναξι του Κουγκιού, της Μονής του Σέκκου, το «Αρκάδι, την Έποποιία του 1912-13: Έχουν όλοι αυτοί και δικαίο και άδικο!». Ο συγγραφέας δεν έγραψε ιστορία! Έκαμε έπιλογή γεγονότων από την ελληνική ιστορία. Κι' αυτά ένεφανισε στις εικόνες του, που κάθε μία ήταν το χαρακτηριστικό συμβάν κάθε εποχής—όχι εποχής όμως που περιλαμβάνει δυο και τρία χρόνια, αλλά μίας εποχής που τά όρια της σχηματίζονται από αυτή την ύψη τών γεγονότων, και που μπορεί να είναι και αιώνες άλόκληροι! Βέβαια, ή ελληνική ιστορία είναι τόσο ένδοξος και τά γεγονότα τόσα που αν ο συγγραφέας ήθελε να τά περιλάβη όλα, θα χρειαζόταν να καθλώση το κοινό επί έδωδοις όλοκληρης στο φυσικό θέατρο του

πτυχία της. Ποιός την κατάφερε έτσι; Πολλοί όλγοι άντελήφθησαν ότι έπρόκειτο περί τυχνητής φλόγας, καμωμένης άσφαλώς από άσπρα και κόκκινα σάτιν φωτισμένα από έσωτερικό προ-

που έπαιξαν!... Πόσες καλλιτεχνικές, άληθινα, ελληνικές δόξες θα ζήτηθήσουν μέσα από τη μάζα τών μικρών ήθοποιών του θεάτρου του Αλυκακήτου.

ΛΓΤ. ΜΕΤΑΣΞΑΣ

Συμπεράσματα έκ της Διασκέψεως

Η Ε.Ο.Ν. είναι υπερήφανος διά τόν Στρατόν μας, διά τόν Στρατόν μας που είναι σάρξ έκ της σαρκός και ψυχή έκ της ψυχής του Έθνους. Όταν ύπηρετούμε εις αυτόν, θεωρούμεν ότι μάς γίνεται ή μεγαλύτερα δυνατή τιμή και όσα έκ τών μελών μας δεν εύρίσκονται άκόμη εις ήλικίαν να ύπηρετήσουν εις αυτόν, άναμένουν με συγκίνησι και χαρά την ώρα. Όλοι και όλες, όσοι ύπηρετούν στην Ε.Ο.Ν., πιστεύουν ότι το στράτευμα αυτό γνωρίζει να είναι πιστό στην παράδοσί του που συμβολίζει ή Τροία και οι Θερμοπύλες, ή Σαλαμίς και τά Γαυγάμηλα, ο Διγενής Ακρίτας και ο Αρματωλός, το Σοϋλι, το Μεσολόγγι και το Αρκάδι, το Σαραντάπορο και ή Κρέσνα, το Κιλκίς και οι Σκαπάνισσες, είναι άποφασισμένοι και πανέτοιμοι σαν ένας άνθρωπος με μία ψυχή και με μία καρδιά, όταν έλθη ή ώρα τους και όταν σημάνη ή ώρα, να συνεχίσουν με άξιώσύνη την παράδοσι αυτή, της όποιας σήμεραν αι Έθνικά Ένοπλοι Δυνάμεις είναι ο ζωντανός φορέας.

Η ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ἵστα ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ νόστιμα
τῆς φάρια, Ἡ παλαιὰ μεγάλη
δύναμις τῆς Σίσιωνας συντριπ-
τικῇ πρώτῃ φορᾷ ἀπὸ τοῦ φιλι-
στιαίου, γινώ ἀπὸ τὸ 125
π. Χ., ὅποτε ἔλειπε καὶ παρα-
μείνηται ἀπὸ τὴν γειτονικὴ τῆς
Ἰούρ, διότις νὰ χάσῃ ὅμως καὶ
τὴν ἀνίστασθαι τῆς. Κατὰ τοὺς
κατοπιώτερος χρόνους ἀκολού-
θησε καὶ αὕτη τὴν τύχη ὅλης τῆς
Μ. Ἀσίας, πού κατάντησε φόρου
ὑποτέλει οὗτος Ἀσσυρίου ἐπὶ
Σολιμανσούρ πρὸ Β' καὶ τὸ Δ'
καὶ τέλος ὑποτυχίκε μετὰ τοῦ
Σαγγαρὺβ κατὰ τὸ 701 π. Χ.
Πρὸ τὸ 676 π. Χ. κενυρῶνικη
ἀπὸ τὸν Ἀσπαρχάδων πού τὴν
ἔλαβε ἰσ. Ἀσπαρχάδων, πάλι
τὸν Ἀσπαρχάδων, ἀφού πρῶ-
τα σκότωσε ἓνα μεγάλο μέρος
ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς καὶ τὸ
ἄλλο τὸ τραβήξαι σ' αἰνιχισμῶσι.
Στὰ χρόνια τῆς κομοκρατίας τῆς
Βαβυλωνίου ἀπλάσε καὶ πάλι
ἐνα μέρος ἀπὸ τὸ παλαιὸ μεγα-
λείο τῆς, πού τὸ διατήρησε κυ-
ρια τῆς ἐποχῆς τῆς Περσικῆς
βασιλείας. Κατὰ τὸ 351 ὅμως
ἰσσηκώθη κατὰ τὸν Ἀρταξέρ-
ξου τοῦ ὄχου, με ἀποτελεσμα-
τὰ ἐλαττωσάστροφ, καὶ νὰ θῇ
40.000 ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς
νὰ κολωνίαι ζωντανοὶ μῆσα στα
τυοτοκλήμεια τῆς ἐρίπια. Τέλος
κατοχτήθηκε κατὰ τὸν Μ. Ἀλέ-
ξανδρο, καὶ ἐξανόχισε πάλι κα-
τὸν ἀπὸ τῆ διοικήσει τῶν Πτολε-
μαίων καὶ ἀργότερα τῶν Σε-
λευκιδῶν, μέρος καπιουρία

A black and white photograph of a stone archway. The arch is constructed from light-colored stone blocks. Along the top edge of the arch, there is a decorative frieze featuring a series of small, stylized figures or motifs. The archway is set against a dark, indistinct background. The overall image is somewhat grainy and has a vintage feel.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

[illegible]

A.

—Είμαι εὐχαριστημένος μαζί σου, τοῦ εἶπε. Εἶσαι γενναῖος καὶ πιστός· δὲ θὰ ξεχάσω πόσο με βοήθησες στὸ Γρανικὸ ὅταν ἔπρεσε τὸ κοντάρι μου καὶ ποὺ ἔδωσες τὸ δικό σου. Κιντύνε- φες τὴ ζωὴ σου γιὰ μένα.

—Ἐκάμα τὸ χρέος μου, εἶπε οἱ γὰρ ὁ Στέφανος.

— Τί; έκαιμε ὁ Στέφανος μὲ χαρά.
— Δέ σοῦ λέω, ἀποκοιθῆκε ὁ βασι-
λεὺς χαμογελώντας. Θά δῃς.
Ἀπὸ τότε πιά κάθε μέρα ἀνέβαινε
ὁ Στέφανος στὴν ἀκρόπολι τῆς πολι-

Οι καθ'αλλήληδες ἔφασαν, οἱ ἀρχιοὶ μῆκαν στὴν αὐλή, πέλεσαν.
Ὁ Ἀλέξανδρος τινάχτηκε ἀπὸ τὸν ὕπνῳ, ἔρριξε στοὺς ὤμους τοῦ τὸν μαῖν-
δύα, πετάχτηκε ἔξω.

1. The first step is to identify the problem. This involves understanding the current situation and what needs to be changed.

κλίμα, συλλογίστηκε, είναι πολύ βα-
ρύ· δὲ θέλω ν' ἀρρωστήσω καὶ νὰ πε-
θάνω πρὶν τελειώσω τὸ ἔργο μου. Ὁ
Φίλιππος πρέπει νὰ μείνῃ μαζί μου... »
(Ἀκολουθεῖ)

ΗΛΙΑΣ ΜΗΝΙΑΤΗΣ

Ο μεγαλύτερος θρησκευτικός ρήτωρ της Νέας Ελλάδος είναι σίγουρα ο Ηλίας Μηνιάτης. Ο Μηνιάτης γεννήθηκε στα 1669 στο Ληξούρι της Κεφαλληνίας και πέθανε στα 1714, στην Πάτρα. Από μικρή ηλικία μπήκε στο βενετσιάνικο Φλαγγινιανό Φροντιστήριο, όπου εκπαιδεύθηκε και πολλοί άλλοι διαπρεπείς Έλληνες. Εκεί ο Μηνιάτης έδιδάχθηκε από τον Φραγκίσκο Σκούφο την εκκλησιαστική ρητορική και απέκτησε μεγάλη μόρφωση και γλωσσομάθεια. Ήταν μικρός ακόμη όταν χειροτονήθηκε διάκονος και σε ηλικία είκοσι χρονών διωρίσθηκε καθηγητής στο Φλαγγινιανό Φροντιστήριο, καθώς και στη σχολή της ελληνικής κοινότητας της Βενετίας.

Η φήμη του έφθασεν εν τώ μεταξύ εις την Κεφαλληνία και τότε οι συμπολίτες του τον προσκαλέσανε για να διδάξη στους νεαρούς Κεφαλλήνες τα γράμματα και την πίστι προς τον Θεόν.

Στην Κεφαλληνία ο Μηνιάτης έσκόρπισε το φῶς της θείας πίστεως στις ψυχές των χριστιανών και καλλιέργησε τη σκέψη πολλών μαθητών του. Έπτά χρόνια έμεινε ο Μηνιάτης στην Έπτάνησο, κηρύττων τον λόγον του Θεού. Άλλ' όταν στα 1698 ο τότε κυβερνήτης της Έπτανήσου στρατηγός Μολίν ανέκληθηκε στη Βενετία, έπηρε μαζί του και τον Μηνιάτη. Στη Βενετία ο Μηνιάτης έδιδάξε στο Φλαγγινιανό Φροντιστήριο ένα χρόνο μόνο, γιατί, γλωσσομαθής όπως ήταν, έκρίθηκε κατάλληλος για διπλωματικούς υπάλληλους και προσελήφθη ως σύμβουλος της Βενετσιάνικης πρεσβείας, στην Κωνσταντινούπολη.

Η νέα αυτή θέση όηρξε για τον Μηνιάτη στάδιο μεγάλης τιμής. Η αθρόοτης των τρόπων του, το σπινθηροδόλο πνεύμα του, και η πολυμάθεια του είχαν καταπλήξει όλους. Γι' αυτό το Οικουμενικό Πατριαρχείο της Κωνσταντινουπόλεως τον διώρισε στην τιμητική θέση του Ιεροκήρυκος της μεγάλης Έκκλησίας.

Έπτά χρόνια έμεινε εκεί ο Μηνιάτης και κήρυττε από τον άμβωνα της εκκλησίας τον θείον λόγον. Και στα 1711 τον βρίσκομε αρχιεπίσκοπο Καλαβρύτων και Κερνίκης. Μετά τρία χρόνια πέθανε στην Πάτρα, σε ηλικία 45 ετών, και ο πατέρας του, σύμφωνα

με την τελευταία θέλησή του, μετέφερε τον νεκρόν του και τον έθαψε στο Ληξούρι.

...

Όλοι εκείνοι που έ γνώρισαν τον Μηνιάτη διηγούνται ότι την δξύτητα του πνεύματός του την συνδυάζει με την άπειρον αγαθότητά του και με την ελικρίνειά του. Η μνήμη του ήταν κάτι το έκπληκτικό. Λένε ότι θυμόταν και συγκρατούσε λεπτομέρειες σαν να ήταν ένα ζωντανό βιβλίο.

Διηγούνται ότι κάποτε, σε μία στρατιωτική παρέλασι στην Πελοπόννησο, ο Μηνιάτης παρευρισκόταν μαζί με τον βενετσιάνο αρχιστράτηγο. Μόλις ο Μηνιάτης άκουσε να έκφωνούνται τα

Ηλίας Μηνιάτης

δνόματα των στρατιωτών, ρώτησε το στρατηγό μ' εύθυμο ύφος, αν ήθελε να του ξαναπεί από μνήμης όλα τα δνόματα των στρατιωτών — και δέν ήταν και λίγα! — που είχε άκούσει. Όλοι τότε έμειναν κατάπληκτοι, σαν άκούσανε τον Μηνιάτη να ξαναλέη τα δυσκολομνημόνευτα ιλλυρικά δνόματα, με την ίδια σχεδόν σειρά του καταλόγου.

Από τους σπουδαιότατους όμως θρησκευτικούς λόγους του δέν έσώθηκε δυστυχώς παρά ένα μικρό μόνο μέρος. Στους λόγους αυτούς ο Μηνιάτης κηρύσσει το θείον λόγον, μά είναι μαζί και ένας έθνικός άπολογητής, που θερμαίνει την πίστι προς την ελληνική πατρίδα. Ός άριστουργήματα ύφους και γλώσσας θεωρούνται τα έργα του Μηνιάτη, για την έποχή που έγράφηκαν, μεταφρασθήκανε δέ με σχόλια τιμητικά, στη Λεϊψία, στην

Βιέννη και στην Πετρούπολη, γερμανικά, λατινικά και ρωσικά.

Οι λόγοι του Μηνιάτη θεωρούνται ακόμη ως οι πιο εύλωττες σελίδες, που έγράφηκαν στους χρόνους της δουλείας του ελληνικού Γένους. Και οι κατανυκτικές δεήσεις του για τον ελληνικό άγώνα συγκίνησαν κάθε ελληνική ψυχή και άνεπτέρωσαν το έθνικόν φρόνημα.

Η φράσις του εκεί απλή και με άφέλεια γραμμένη. Κάτω από την άφέλεια αυτή όμως ο Μηνιάτης σκεπάζει τα έθνικά του διδάγματα.

«Ξανοίγω, γράφει για την σταύρωσιν του Χριστού, εκεί μίαν άπειρον άγάπην του Θεού προς τον άνθρωπον, έδω μίαν άπειρον άχαριστίαν του ανθρώπου προς τον Θεόν και δέν ήξεύρω, τι περισσότερο να θαυμάσω ή τι περισσότερο να έλέγξω. Τουτο ήξεύρω, πως έξ Ισου πρέπει να κλαύσω και τον Θεόν, όπου τόσα έπαθε, και τον άνθρωπον, όπου τόσα έτόλμησε».

...

Στο πρώτο μέρος του περί Κόλασεως λόγου του ο Μηνιάτης παριστάνει πόσο στην Κόλασι μεγαλώνει η άπελπία, με την θύμωσι της περασμένης ζωής. «Άχ, ζωή άπερασμένη, γράφει, ή στοχασθῶ την βραχύτητά σου ή συλλογισθῶ το μάκρος σου, ίσα μου είναι πικρά ή ένθύμιοίς σου. Άχ χρόνοι χρυσοί, ήμέρες πολύτιμες, όπου έδιασθήκατε, έγώ σάς έχασα και έχασα όλα. Τις με δίδει όλίγον από εκείνον τον καιρόν, όπου ή έξώδευσα εις άμαρτίας ή άφησα να τρέχη εις μεταίότητας; Ποίος μου δίδει μία μοναχή στιγμή να μετανοιώσω; Μά δέν είναι πλέον καιρός. Όλίγον μέλει το πταίσμό μου και κόλασις αιώνιος ή τιμωρία μου. Ω, ένθύμιοις πικροτάτη μά μετάνοια άνωφελής».

Το λεκτικό του Μηνιάτη, όπως και κάθε ζωντανού ανθρώπου, ήταν απλό, άγνό, για να μπορεί να το καταλαβη ό καθένας. Γι' αυτό επί Βενετοκρατίας στην Έπτάνησο και άργότερα ακόμη οι διδασχές του Μηνιάτη έδιαβάζονταν κάθε βράδυ, στις οικογένειες, οι δέ άρχιερείς διατάσσανε να διαβάζωνται τα ώραία διδάγματα του Μηνιάτη τη Μεγάλη Σαρακοστή στους εκκλησιαζομένους. «Έτσι ή ρητορική του Μηνιάτη, της έξαιρετικής αυτής μορφής της Κεφαλληνίας, που άνθισε στον οίκον του Κυρίου και έδόνησε κάθε ελληνική καρδιά, εύρήκε άπήχησι στην ψυχή εκείων, που έπερίμεναν ν' άκούσουν με λαχτάρα τα απλά, αλλά μεγαλόπρεπα διδάγματά του.

Αδ. Δ. Παπαδήμας

Εμπορικοί πανηγύρεις ΚΑΙ ΠΑΖΑΡΙΑ

Από χιλιάδες χρόνια υπήρχαν τα παζάρια.

Εφέρναν τα γεννήματά των οι γεωργοί: τυριά, μαλλιά, βούτυρον οι ποιμένες· κρασιά οι αμπελουργοί· λάδια οι ελαιοπαραγωγοί, άλογα, βώδια, βουθάλια οι κτηνοτρόφοι. Και σήμερα συνεχίζεται το ίδιο σύστημα. Είς ένα τόπον πού διασταυρώνονται αι συγκοινωνία μεταφέρουν από κοντά και από μακρινά μέρη τὰ προϊόντα. Τὰ φέρνουν νά τὰ πωλήσουν οι παραγωγοί των. Αρχαιότατα όμως ήτο ή ανταλλαγή.

Εδινεν ο ένας άλλοιο και έπαιρνε τόσα πρόβατα. Άλλος δεκαπέντε οκάδες μαλλι και έπαιρνε έκατόν οκάδες σιτάρι. Άλλος άντήλλασσε ένα γουρουνάκι μέ λάδι.

Ετσι συνηλλάσσοντο παλαιότερα, πρίν χρησιμοποιηθή το χρήμα. Άλλά και σήμερα είς τὰ εμπορικά πανηγύρια ίσχύει και ή ανταλλαγή. Τήν ονομάζουν τράμπα.

Όλος ο Αύγουστος, ο Σεπτέμβριος και ο Οκτώβριος περνούν είς τας ελληνικάς επαρχίας μέ τὰ εμπορικά παζάρια.

Είς τήν Θεσσαλίαν, τήν Ήπειρον, τήν Μακεδονίαν, τήν Θράκην, τήν Ρούμελην, κάθε πόλις έχει το έτήσιο παζάρι της. Επισήμως λέγεται έμποροπανηγυρίς, έφ' όσον κυριαρχούν τὰ έμπορεύματα και τὰ γεννήματα. Ζωοπανηγυρίς άν κυριαρχή ή πώλησις ζώων. Υπάρχει όμως και ή έτησία διεθνής έμποροπανηγυρίς της Θεσσαλονίκης. Συρρέουν άνοραστοί και πωληται από όλην σχεδόν τήν Εύρώπην.

Εκτός από τὰ προϊόντα της γής και από τὰ ζώα και από τὰ τεχνουργήματα του χεριού, έρχονται και πλανόδιοι θίασοι. Παίζουν δράματα και κωμώδιας μετά ή άνευ μουσικής. Μαζεύονται και ταχυδακτυλουργοί και θαυματοποιοί... Πιο πέρα άνθρωποι πού έπιδεικνύουν φειδία. Άλλοι έλθέουν θαυματοουργά βότανα. Πολλοί άκροβάται κάνουν επικίνδυνα γυμνάσματα. Επίσης πλανόδιοι φωτογράφοι. Και άλλοι μέ εικονίτσες και βίους αγίων. Τέλος συρρέουν και οι ζητιάνοι. Πιάτουν τούς κυριωτέρους δρόμους, κάθονται σέ μιάν άκρη και διαρκώς σιγοψιθυρίζουν, σάν προσευχή, εύχας. Ο κόσμος δίνει.

Μεγάλη κίνησις και αστυνομικών οργάνων. Έποπτεύουν τήν τάξιν και προσέχουν γιά τούς λαποδύτας. Οι δέ οινοπώλαι πρέπει νά μη δύνουν πολύ κρασί είς τούς μεθυσμένους.

Παλαιότερα ήρχοντο και πλάνητες λήηρες. Εθγαζαν λόγους θρησκευτικούς. Υστερα έπωλούσαν κάτι μικρά έκκλησιαστικά βιβλιαράκια. Και πιο παλαιά άκούη ήσαν και οι λησταί. Αυτοί έκαιροφυλακτούσαν είς τὰ στεία περάσματα. Έπιναν τούς ανθρώπους πού εγγύριζαν από τὰ πανηγύρια

φορτωμένοι και τούς αφήρουν μέρος τών κερδών των.

— Νά ζήσουμε και μείς πού σάς φυλάγομε, τούς έλεγαν.

— Ζήσετε καπετάνιε, απήντων οι πανηγυριώται.

Τούς έλεγαν «καπετάνιους» τούς ληστές. Και έδιναν οι άνθρωποι γιά νά μη χάσουν τήν ζωήν των. Οι δέ λησταί ύπεστήριζαν ότι ήσαν χρήσιμοι. Έφύλασσαν τόν τόπον από... άλλους ληστές ξένους.

Γι' αυτό έλεγαν ότι πρέπει κάτι νά πάρουν ως φύλακες τής άσφαλείας της περιφέρειας των.

Αυτά συνέβαιναν άλλοτε.

Τώρα λησταί δέν υπάρχουν και ή ύπαίθυνος άπηλλάγη από τήν φορολογίαν των.

Εδιαλέγοντο γιά τας πανηγύρεις κυρίως οι μήνες Αύγουστος, Σεπτέμβριος και Οκτώβριος γιατί εκλείειν ο γεωργικοποιμεινικός χρόνος και ήρχιζεν ένας νέος. Τά σιτηρά είχαν άλωισθή. Ο μούστος τόν Οκτώβριο είχε μπι στα βαρέλια. Τά μαλλιά και αι τρίχες τών αίγιοπροβάτων εύρισκαν τήν καλλίτερη τιμή. Έπρεπε νά γνεθούν γιά τόν χειμερινό ρουχισμό. Τά δέ κοπάδια τών γιδιοπροβάτων θά άφιναν τόν Οκτώβριον τά βουνά και θά κατέβαιναν στους κάμπους.

Ετελείωνε το ένα πανηγύρι και άρχιζε το άλλο στήν κοντινή πόλι. Δέν ήτο δυνατόν νά γίνωνται συγχρόνως δύο κοντινά πανηγύρια. Δέν θά ειργάζετο ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Παλαιότατα οι τόποι τών πανηγυριών ήσαν άκατοίκτητοι. Άλλά σιγά, σιγά, μέσα είς τούς αιώνας και τας χιλιετηρίδας, έδημιουργήθησαν αι πόλεις. Αι μεγαλείτεροι πόλεις είς όλην τήν γήν έχουν γίνει εκεί όπου υπάρχει διασταύρωσις συγκοινωνιών. Πρέπει νά ήσαν μεγάλα περάσματα λαών, από διαφόρους διευθύνσεις έρχομένων. Κόμβοι συγκοινωνιών, όπως λέγομεν σήμερα.

Είς τὰ ίδια μέρη ιδρύοντο και τὰ ιερά και τὰ μαντεία και τὰ γήπεδα τών μεγάλων αθλητικών και καλλιτεχνικών αγώνων. Μάλιστα οι άρχαιοι

Έλληνες είχαν πελεκήσει μιά μέτρα και τήν έκαναν είς σχήμα όμφαλού. Τήν είπαν «όμφαλόν της γής». Εθεώρησαν τούς Δελφούς ως γεωγραφικόν όμφαλόν της γής και έβαλαν είς το ιερόν τοϋ Απολλωνίου αυτήν τήν πέτραν. Και από όλην τήν Ελλάδα και από τήν Μικράν Ασίαν και από τούς Λατίνους και από τας χώρας του βορρά ήρχοντο είς το μαντεϊόν τών Δελφών. Ήτο πέραςμα. Η θέσις των ήτο γεωγραφικώς καταλληλοτάτη. Το λιμάνι τών Δελφών έλέγετο Κίρρα. Απέναντι είς μικράν απόστασιν ήσαν αι Αίγαί της Πελοποννήσου και ή Αίγειρα. Και ή μακεδονική Έδεσσα όμως είχε το δνομα Αίγαί.

Επεριούσαν μέ μικρά σκάφη από τούς Δελφούς είς τας Αίγας και τήν Αίγειραν της Πελοποννήσου και συνέχιζαν το πρὸς νότον δρομολόγιον μέχρις Ολυμπίας.

Διήρχοντο τήν περιοχην τών Καλαβρύτων. Αυτοϋ ή άρχαία Κυναιθη και ή Αζανία. Είναι τὰ μέρη όπου έσηκώθη το λάθαρν του 1821. Αυτοϋ ή Μονή της Λάρας και ή Μονή του Μεγάλου Σπηλαίου ή Ιστορικωτάτη. Παραδόσεις έκυκλοφόρουν ότι το Σπηλαιον όπου ή άγία πομενίς Εύφροσύνη εύρε τήν εικόνα της Παναγίας, τήν υπό του Αποστόλου Λουκά Ιστορηθείσαν, ήτο σκεπασμένο μέ κλαδιά και άνεκαλύφθη από ένα τράγον πού έπήγαινε νά πιη νερό. Άλλαι παραδόσεις περί αίων έκυκλοφόρουν είς τήν πόλιν τών Αίων και είς τήν Αίγειραν. Άλλαι παραδόσεις περί αίων είς τήν Κοζάνην. Και εκεί λέγουν ότι αίγες ήδραν νερό και έκτίσθη είς το μέρος ή πόλις. Τέλος υπήρχαν παραδόσεις περί αίων είς τήν Έδεσσαν ή τας Αίγας, τήν πρωτεύουσαν των προγόνων του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Από τήν περιοχην λοιπόν τών Αίων της Μακεδονίας έθανον είς τήν Ολυμπίαν, όπου έτελοϋντο οι μεγάλοι αγώνες της ελληνικής φυλής. Μόνοι δέ Έλληνες έλάμβανον μέρος είς τούς αγώνας. Οι βασιλείς της Μακεδονίας, ως Έλληνες, μετείχον των αγώνων.

Παραδόσεις περί αίων δέν έκυκλοφόρουν είς τήν Ολυμπίαν. Εν τούτοις έλεγαν ότι τὰ ζώα πού έθυσιάζοντο είς τόν βωμόν του Ολυμπίου Διός έπρεπε νά ψηθούν μέ ξύλα λεύκης. Ένα είδος λεύκης είναι ή αίγειρος, το κοινώς καθάκι. Επιστευαν ότι ο Ηρακλής, είς τόν όποιον άπεδίδετο ή σύστασις των Ολυμπιακών αγώνων, έφερε τήν λεύκαν από τας χώρας του βορρά. Δι' αυτό τὰ πρὸς θυσίαν ζώα έψήνοντο είς τήν Ολυμπίαν μόνον μέ ξύλα λεύκης. Πανηγύρεις πάσης φύσεως και αγώνες γίνοντο είς τήν Ολυμπίαν, πού ήτο το τέρμα των κατερχομένων άκ βορρά από τήν Ήπειρον και από τας μακεδονικάς Αίγας και βορειότερον ελληνικών λαών. Επε δὴ δέ ή θρησκεία της Ελλάδος είχεν ά-

Τότε είχαν σέ χρήση την ανταλλαγή των εμπορευμάτων

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΥΠΟ Η. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

23. (Συνέχεια)

Γιά μι' α στιγμή στάθηκαν οι δυο του-
τοι άντρες που κρατούσαν στα χέρια
τους την τύχη της αυτοκρατορίας σιω-
πηλοί κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο. Η
ματιά του παρακοιμώμενου είχε κάτι
τό δισταχτικό σάν εκείνου, θαρρείς,
που προχωρά σέ τόπο άγνωστο, γεμά-
το κινδύνους, κι' έχει μαζέψει όλη του
τήν προσοχή γιατί δέν ξέρει ή ώρα
καί ή στιγμή τί μπορεί νά του φέρη,
καί κάθε βήμα του τό λογαριάζει από
πρίν καί λοζυγιάζεται πάνω στό
«ναί» καί τό «όχι».

«Ήρθε σάν φίλος άράγε, ή σάν
έχτρος» άναρωτήθηκε.

Πρώτος ό Νικηφόρος έκλινε τό κορ-
μί καί χαιρέτησε.

— Χαιρετώ τόν άξιο άντρα, είπε,
που άγρυπνά γιά νά κοιμάται ήσυχος
ό βασιλιάς καί κύριός μου.

— Χαιρετώ μέ τή σειρά μου τό σπα-
θί που σ'οιό δίκαιου τό χέρι γίνεται
σώτηρία καί σ'οιό άδικου καταστρο-
φή. Άπάντησε ό Βρίγγας καί κάλεσε
τό Δομέστικο νά περάση στό γραφείο
του.

— «Ω ώ» έκαμε ό Σεραφείμ κα-
θώς τούς είδε νά μπαίνουν μέσα, σά
νέελεπε κάτι που δέν τό περίμενε τά-
χα καί δέν μπορούσε ακόμα νά πι-
στήψη τά μάτια του...

— Γιατί ξαφνιάζεσαι νάνε; ρώτησε
χαμογελώντας ό Βρίγγας.

— Δέν ξαφνιάζομαι, άφέντη μου, φο-
βάμαι!

Ό παρακοιμώμενος γέλασε βια-
σμένα. «Τότε δίχως άλλο, Σεραφείμ»,
είπε, «άνάμεσα σ'οιούς δμορφους προ-
γόνους σου θά βρίσκεται κάποιος
Σαρακηνός!»

— Μπορεί! είπε ό νάνος, κι' άκού-
πησε σκεπτικός τό κεφάλι του πάνω
στήν άπαλάμη. Ώς τόσο μικρός σάν
ήμουν μαζί μέ μίμους καί θαυματο-
ποιούς, μ' έβαζαν νά καθαλλικεύω
ένα λιοντάρι μεραμένο... Ήταν σάν
πιστό σκυλί... μά ποτέ μου δέν κατά-
φερα νά τήν συνηθίσω αυτή τή γυναι-
σική καί πολλές φορές μέ κατέβα-
ζαν από τήν πλάτη του λιπόθυμο...

— Γι' αυτό φύγανε καί σέ παρατη-
σαν, Σεραφείμ. Φοβάσαι χωρίς λόγο.

— Ένώ έπρεπε νά μέ κρατήσουν γιά
σύνδουλο...

— Γιατί; Γιατί;

— Νά, άποδείχτηκε πώς ήμουν πιό
σφοδς άπ' αυτούς. Μιά μέρα τό μερω-

μένο εκείνο λιοντάρι έφαγε τό χέρι
του φύλακα. Έτσι σ'τά καλά καθού-
μενα, Ζωζό... Ναι, μά τήν υπεραγία
Θεοτόκο, τόν ίδιο τόν φύλακα που τό
τάγιζε...

— Α... ά... φώναξε μέ κέφι ό παρα-
κοιμώμενος, ή ιστορία σου είναι πολύ
διδασκτική Σεραφείμ... Γιατί σ' όλα
αυτά έγω βλέπω μι' α δίκαιη τιμωρία.

— Τίνος, κύριέ μου;
— Τού φύλακα. Θά πη πώς έκλεβε...
πώς δέν τό τάγιζε αρκετά...

Καί γέλασε τόσο δυνατά που τό γέ-
λιο του άκούστηκε ως έξω σ'τά βα-
σιλικά περιβόλια.

Ώς τόσο ό Νικηφόρος κιτρίνισε κι'
Έρριξε τέτοια ματιά σ'όν άσκημόθωρο
νάνο που τούτος σερινάμενος, έτσι κα-
θώς καθότανε κατά γής καί κοιτά-
ζοντας πίσω, σά νά τόν κυνηγούσε
κανένα θηρίο, πήγε καί χάθηκε πίσω
από τό βαρύ βήλο...

— Κάθισε, στρατηγέ μου, είπε ό
Βρίγγας.

Καί σά νά θεωρούσε αναγκαίο νά
δώση μι' α έξήγηση γιά όλη τούτη τήν
άπρεπη σκηνή, πρόσθεσε:

— Κάθε άνθρωπος έχει καί τις άδυ-
ναμίες του, κάθε δουλειά καί τα...
της... Πώς ν' αλαφρώσης λίγο από τή
... δέν άκούσης κι' ένα λόγο παρα-
ταιρο που ειλώθηκε έτσι γιά νά ειλ-
πώθ... χωρίς σκοπό καί σημασία.

Στάθηκαν κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο

Δέν έλασσε τίποτ'έννοιο από άποά-
λι... Κρατάμε πολλές άδυναμίες καί
λαχτάρες καί κάποτε φωνάζουν μέσα
μας, σάν παιδιά παραπονεμένα, που
τ' άμελήσαμε... Έί ό άναμά ρ-
τητος τόν λίθον θαλέτω...
Νά δώση ό Θεός μονάχα οι άδυναμίες
μας τούτες νά μη βλάπτουν κανένα.

Είκοσι χρόνια τόν έχω κοντά μου...
Αυτό τό τέρας... Καλός σύντροφος,
μά τόν τροπαιοφόρο Γεώργιο. Από
κάθε ζημι'α παίρνει άπάνω του πρό-
θυμα τή μισή... Άν μ'ορέση όλό-
κληρη είναι ευτυχιμένος... Κι' από τό
κέρδος δέ ζητάει τίποτα... Που νά τότε
βρής τόν δμοίο του σήμερα; Όλοι
πηγαίνουν γιά δλα... Λόγος; Σου τόν
δίνουν πρόθυμα γιατί έτσι εύκολα μπο-
ρούν νά σέ άπατήσουν... φτάνει νά
έχης τήν άφέλεια νά τούς πιστέψης.
Συμφωνία; Μοναχά γιά νά πετύχουν...
Ύστερα που σέ είδαν που σέ ξέρουν...

Κάποτε μου διηγήθηκαν μι' α ιστο-
ρία γιά κάτι πραγματευτάδες. Περ-
νούσαν, λέει, τήν έρημο μέ καμήλες.
Άκουσέ τήν, Δομέστικε. Σου όρκί-
ζομαι είναι πολύ διδαχτική... Ξαφνικά
έκεί σ'όν άμμο βρήκαν ένα σκελετό...
Στό δεξί χέρι φορούσε ένα δαχτυλίδι
μ' ένα τεράστιο διαμάντι... Πρώτη φο-
ρά είχαμε δει τέτοιο πράμα κι' όμως
ήσανε κοσμογυρισμένοι κι' ήξεραν ό-
λες τις μεγάλες άγορές σ' Άνατολή
καί Δύση... Τά κέρδη μι' ας χρονιάς,
μέ τσους κινδύνους καί βάσανα,
μπροστά σ'όν αξία του ήταν ένα τί-
ποτα... Πήραν τήν πιό σωστή καί τί-
μια άπόφαση... Νά τό πουλήσουν καί
νά μοιραστούν σάν καλοί σύντροφοι
τό ποσό... Λοιπόν ξέρεis ποιά ήταν τό
άποτέλεσμα; Από τούς δέκα, στήν
Τραπεζούνα κατάφερε νά φτάση μο-
νάχα ένας, ό πιό άπιστος, ό πιό δό-
λιος... Οι άλλοι σκοτώθηκαν συναμ-
ταξύ τους προσπαθώντας ό καθένας
νά κρατήση γιά τόν έαυτό του τό
πολύτιμο πετράδι... Α, αν μπορούσε
κανείς νά ξέρη τί ειλώθηκε καί τί έ-
γινε, εκεί σ'όν άκρια του κόσμου που
... τί λόγια καί τί καμώματα γιά νά ξε-
γελάση ό ένας τόν άλλο ενώ τήν ίδια
στιγμή κρατούσαν τή λαβή του μαχα-
ριού τους, έτοιμοι νά χτυπήσουν τό σύν-
τροφο... Θάταν πολύ διασκεδαστικό!...
Μά μήπως τά ίδια δέ συμβαίνουν παν-
τού... Έτσι σάν τό πολύτιμο πετράδι
είναι καί ή έξουσία κι' ό Σατανάς μέ
δμοιο τρόπο μιλάει σ'όν καρδιά
του άνθρώπου που τήν καίει ή δίψα
γιά τά έγκόσμια αγαθά... τή δόξα ή
τόν πλούτο... τό ίδιο κάνει.

Λέγοντας τούτα τά στερνά λόγια
Έρριξε μι' α γρήγορη ματιά σ'όν Νικη-
φόρο. Ήσυχος έστεκε εκεί καί τόν
άκουε σάν νά μη διαφερόνταν καθό-
λου γιά τήν παράξενη αυτή ιστορία
ή τήν εύρισκε πολύ συνηθισμένη καί
πολύ γνωστή.

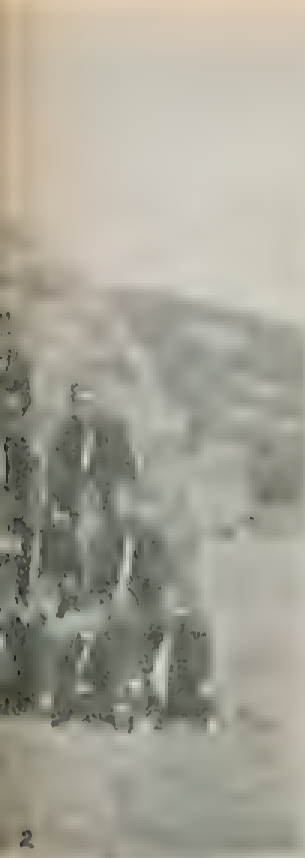
Ό παρακοιμώμενος έξηκολούθησε...

Κι' από τήν ώρα εκείνη, από τήν
μενος από τή φουί έτσι, καθώς τούτος
ό νάνος, γιά νά γλυτώση από τά νύ-
χια τού Σατανά;

Νά, ένα ρώτημα που συχνά βάζω
σ'όν έαυτό μου! καί τότε καταλα-
βαίνω πόση ματαιότητα έχουν τά ά-
νθρώπινα! τά μεγαλίσια του κόσμου
τούτου είναι παγίδες έπιδέξια στημέ-

- 1) Σκαπανείς του λόχου Κολλινών Ἀρκαδίας
- 2) Μία ομάδα Φαλαγγιτών Λαρίσης φωτογραφία είχαν καλλιεργήσει οι ίδιοι.
- 3) Φαλαγγίται Σερρών σε μία καλλιεργητική
- 4) Φαλαγγίται Καβάλλας παίζοντας πετράδι
- 5) Ἀπό την ζωή των Φαλαγγιτισσών μας στ
- 6) Φαλαγγίτισσα: Καβάλλας σε μία συνάντ
- 7) Φαλαγγίται και Σκαπανείς της Φ. Α. 105
- 8) Φαλαγγίτισσαι και Σκαπάνισσαι Ε.Ο.Ν.

... παρακολουθούν μαθήματα στο Υπα.θρο.
 ... φετιμής μπροστά σε θημωνιές σταριών που
 ...
 ...
 ... στρατόπεδο «Ιωάννης Μεταξάς».
 ... πετοσφαίρας.
 ... Γαστούνης.
 ... Μεσσηνίας.

Ενώ στις άλλες πόλεις οι
νέες ήταν κλεισμένες μέσα στο
γυμναστήριο και δεν μάθαιναν
τίποτα, οι νέοι όμως στο Λαύριο
και οι νέοι της Αθήνας είχαν
πολλή δουλειά να κάνουν, γιατί
οι Λαυριείς πολλοί ήταν αργαί.

Αὐτὸ ποὺ συνέβη στὰς Ἀθῆ-
νας μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ Ἰσχυμά-
χου, ποὺ ἔζησε μέσα στὸ πατρι-
κὸ της σπιτί δεκαπέντε ὁλόκλη-
ρα χρόνια τόσο περιωρισμένα,
ὥστε δὲν ἤξιρε παρὰ μόνον τὰ

[illegible]

Ἀντίθετα οἱ πολύτεκνοι ἐπρο-
στατεύοντο ἰδιαίτερως καὶ του-
σπεύοντο ἰδιαίτερες τιμές.

Η ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΜΑΣ ΣΤΗΛΗ

Τὸ ὕψος τῶν Τ. Γ. Τ.,
δὲν ὁσοῦν τὴν τελευταίαν περὶ-
οδὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχαίαν.
Ὁ δὲ ἀρχαῖος ἀντικείμενος
τοῦ γραμματικοῦ ὡς πρὸς τοὺς
φιλολογικούς, ὅπου τὰ εἶδη αὐτοῦ
ριπτόμενα γραμμάτια ἔχοντα
σφραγίζονται μὲ ἐκκεντρικὴν ἐ-
μπειρίαν, ἐλαφρὸς καὶ μὲ τὴν
σφραγίδα τὴν κατανοήσιμην τὴν
ἡμῶν γυναικῶν τῶν γραμματισμένων.

[illegible]

Σημειώνουν μερικά λαθη δι-
σκολα, εις
πυκλαφορη
ματωσημα,
καλουμένη
δωκε ελαια
... της
... Θεο
... το

[illegible]

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑ

«Ο κάθε άνθρωπος δεν είναι μόνος του. Έκτελεί μίαν εργασία και μαζί με τους ανθρώπους οι οποίοι έκτελούν την αυτήν εργασία και έχουν τα αυτά συμφέροντα και τās αυτές σκέψεις, τās αυτές ανάγκες, αποτελεί έν σύνολον».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι.

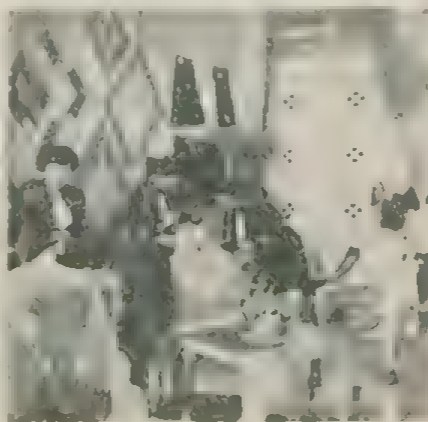
Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα.

Κάθε φορά από αυτή τη σελίδα στέλνω τη σκέψη μου σε σένα και προσπαθώ με κάθε μέσο και με κάθε τρόπο να επικοινωνήσω μαζί σου. Ἀγωνίζομαι μ' ὅλη μου τη δύναμη, μ' ὅλη μου την τρυφερότητα για σένα και μ' ὅλο μου τὸν ἐνθουσιασμό για τὸ ἔθνικόν μας σημερινὸ ζήτημα νὰ φθάσω ὡς τὸ κατώφλι τῆς ψυχῆς σου καὶ νὰ μιλήσω μὲ τὸ βαθύτερό σου ἐγώ, ἔτσι πολὺ κοντά, πολὺ μυστικά! Θέλω νὰ σὲ κάνω νὰ νοιώσης ἀληθινὰ τὴν ἐποχὴ μας ὅχι μονάχα στὰ ἐξωτερικά της φαινόμενα, ἀλλὰ πρὸ πάντων στὴν ἐσωτερικὴ της ὥρῃ, στὴν ἐξαιρετικὴ της ὑπόστασι, γιατί εἶναι μιὰ σπάνια ἐποχὴ, ποὺ θὰ γίνῃ σταθμὸς στὴν ἔθνικὴ καὶ φυλετικὴ μας ἱστορία. Τέτοιες ἐξαιρετικὲς ἐποχές ἀπαιτοῦν ἀμείλικτα καὶ ἐξαιρετικούς ἀνθρώπους, δυνατοὺς χαρακτήρας. Κι' ἀφοῦ ξέρουμε ὅτι εἶας χαρακτήρας φκιάνεται, δὲν εἶναι κάτι δεδομένο, δηλαδὴ δὲν γεννιέται (ἐκτός ἀπὸ μερικὲς κληρονομικὲς σωματικὲς καὶ ψυχικὲς προδιαθέσεις ποὺμποροῦν ἄριστα ὡς καλὲς νὰ ἐξελιχθοῦν καὶ ὡς βλαβερὲς νὰ καταπολεμηθοῦν) ἀλλὰ γίνεται, γι' αὐτὸ πρέπει ὅλοι μαζί νὰ ἀγωνιστοῦμε για τὸ φκιάσιμο χαρακτήρος ἑλληνικοῦ, ἀναγκαίου για τὴν ἐποχὴ μας. Ὅταν ὁ Ἀρχηγός μας, σὺν μεγαλόπνοος Διαλαλητής, μᾶς ἀνήγγειλε τὸ ξημέρωμα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς μᾶς τὸ ἐδήλωσε φανερά, ὅτι σήμερα χρειάζεται πλᾶϊ τὸν για τὴ μελλοντικὴ Ἑλλάδα νέους ἀνδρας καὶ νέες γυναῖκες, διαφορετικούς ἀπὸ τοὺς τῆς περασμένης ἐποχῆς. Χρειάζεται ἕναν νέον τύπον ἀνθρώπου μὲ τὸν ὁποῖον νὰ συνεργασθῇ θέτοντας τὰ θεμέλια ἐνός νέου πολιτισμοῦ. Πέρασαν μὲλις τέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε καὶ μὲ γορὰ διαβλέπουμε τὰ πρῶτα σημάδια

τῆς γερῆς του θελήσεως για τὴ δημιουργία αὐτῆ τοῦ νέου ἀνθρώπου ἑλληνικοῦ τύπου. Ἐνός ἀνθρώπου, ποὺ ἴσως στὴν ἀργότερη συστηματικὴ του τελειοποίησι δὲν γνώρισε ἡ ἑλληνικὴ Φυλὴ. Συναπτοῦμε κάθε μέρα σὲ διάφορες κινήσεις καὶ πράξεις τῆς νεολαίας τὰ χνάρια καὶ τῆς γραμμῆς μιᾶς μεγαλειώδους μελλοντικῆς εἰκόνας. Γιατὶ τί ἄλλο εἶναι οἱ μικρὲς προσφορές, οἱ αὐθόρμητες θυσιές, οἱ ἠθικὲς ἀνωτερότητες, οἱ ἐνδείξεις ἀληθινῆς ἀλληλεγγύης, ἡ βαθεῖα τοῦ συνόλου ἐπίγνωσι, ἀκόμα τὸ χάρισμα τοῦ ἀνωτάτου θεικοῦ δώρου τῆς ζωῆς για τὸ σκοπὸ; Εἶναι τὸ σκίτσο τοῦ μεγάλου ταυπλῶ ποὺ θὰ μᾶς παρουσιασθῇ αὐριο σ' ὅλο του τὸ μεγαλεῖο γεμᾶτο φῶς καὶ λάμψι νὰ φωτίσῃ καὶ νὰ καταυγάσῃ σὺν προβολέας τὸ νέο μας πολιτισμὸ δείχνοντας τὴν ἀκατάλυτὴ τῆς ἑλληνικῆς Φυλῆς οὐσία καὶ τὴν ἀνίκητὴ θέλησι τοῦ Ἐνός ποὺ γέννησε ἡ ἐποχὴ μας για νὰ ξεχώσῃ καὶ νὰ φέρῃ στὸ φῶς καὶ στὴν ἐξέλιξι τῆς ἀνώτατης τῆς Φυλῆς αὐτῆς ἀρετῆς, ποὺ θαύμασε ἕνας κόσμος.

Φυσικά δὲν πάγει ἡ σοβαρὴ καὶ μὲ τέλεια ἐπίγνωσι τοῦ σκοποῦ τῆς σημερινῆς νέας γενεᾶ για νὰ προκαλέσῃ ἐπίδειξι στὸν κόσμον. Σκύδει στὸ ἐσώψυχό της καὶ κατανοεῖ τὸν ἑαυτὸ της. Ἀπὸ κεῖ ξεκινώντας ἐτοιμάζεται για τὰ νέα θαύματα.

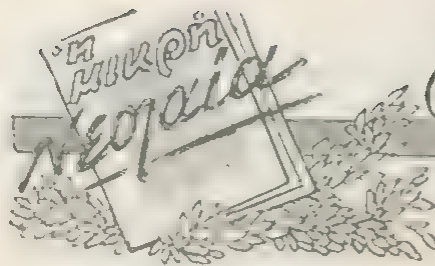
Τῆς σκέψεως αὐτῆς μοῦ γέννησε προχθὲς μιὰ γιορτὴ τῆς ἐργαζομένης Φαλαγγίτισσας στὸν Πειραιᾶ. Σεμνὴ, σοβαρὴ, ἀπλὴ γιορτὴ! Ἐτσι ὅπως καὶ ἡ μέρα τῆς 4ης Αὐγούστου για τὴν ὁποία γίνονταν, ἡ μέρα τῆς μεταστροφῆς τῶν πραγμάτων, τῶν ψυχῶν καὶ

τῶν πνευμάτων. Πάγω στὴν ταρατσα τοῦ κινηματοθεάτρου «Παλλὰς», κοντὰ στὸν οὐρανὸ μὲ φτερωμένη σκέψι, γιῶρταζε ἡ δουλεύτρια Φαλαγγίτισσα τὴν μέρα ποὺ δίνει τὴ σφραγίδα στὴ σημερινὴ τῆς ζωῆ καὶ στὴν αὐριανὴ συνέχισι τῆς ὡς γυναίκας καὶ μητέρας. Ἐἷας ὁμαδικὸς συγκρατημένος ἐνθουσιασμός, μιὰ αὐθόρμητὴ συλλογικὴ ψυχικὴ προσφορά. Κάτω ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τῆς ψυχῆς τῶν καλῶν Ἠγετῶν - Σμιλευτῶν τῆς ἑλληνικῆς ἱεανικῆς ψυχῆς (στὴν πρώτη γραμμῇ ὁ ἀκούραστος Κ.Ε.Ν. καὶ ἡ Διοικήτρια κ. Α. Μαντζούφα ποὺ σὺν ἀμωπτι καὶ παλῖρροια ξεσποῦσε ἀπάνω τῆς ὁ ἐνθουσιασμοῦς ὁμαδικῶν ἐκδηλώσεων μὲ τά: Δὲν ζητοῦμε ἄλλο μὴδὲν - νὰ μᾶς ζήσῃ ὁ Κ.Ε.Ν., ἡ Οὐφα, Οὐφα, ζήτω ἡ κυρία Μαντζούφα!) καὶ τοῦ ἄλλου κόσμου ποὺ πλημμύρισε τὴν ταρατσα, ἔδειξε ὅπως εἶπα καὶ πρωτῆτερα ἡ ἐργαζομένη Φαλαγγίτισσα τὴ νέα τῆς ψυχικὴ κατεύθυνσι. Δικαίωσι τῆς ἀναμφισβήτητῆς ἀλήθειας: Ὅταν εἶς δέντρο τὸ ποτίσῃς, τὸ κλαδέψῃς, τὸ φροντίσῃς, θὰ σοῦ ἀποδώσῃ καρπούς. Καὶ ἡ ἐργαζομένη Φαλαγγίτισσα φανερῶσε προχθὲς, ὅτι δὲν εἶναι πιά εἷς ἀτομὸ ἀφησμένο στὴν μεθαινιὴ τοῦ δυνάμι καὶ τύχη, ἀλλὰ μιὰ ὁμαδικὴ θέλησι, μιὰ συντονισμένη μὲ τὸ σύνολο γραμμῇ, μιὰ δύναμι για νέες δημιουργίες. Τὸ ἀπέδειξε μὲ τὴν ὁμαδικὴ ἀληθινὰ ἀριστοτεχνικὴ ἀπαγγελία τῶν διαφόρων ὕμνων τῆς δουλειᾶς, μὲ τὸν πειθαρχημένο ὁμαδικὸ λαϊκὸ χορὸ, μὲ τὸ καλοβαλμένο δημοτικὸ τραγοῦδι. Λίγη φροντίδα, λίγος κόπος χρειάστηκε για νὰ μῆ καὶ τὸ ἐργαζομένη κορίτσι στὴν κοίτῃ τοῦ ρεύματος ποὺ εὐεργετικὰ δροσίζει τὴ χώρα μας. Φανερά καὶ χωρὶς λοξοδρομήσεις μᾶς ἐδήλωσε τοὺς σκοπούς τῆς στὸ ἴσως ὅχι τόσο τεχνικὸ δῶμα ἀπὸ τὴν καρδιά γραμμένο σκηνικὸ σκίτσο «Μιὰ παραμονὴ τῆς 4ης Αὐγούστου». Ἔρει τώρα ὅτι ἡ «εὐλονία τῶν ἑλληνικῶν χειρῶν» εἶναι τῶν δικῶν τῆς χειρῶν ἡ δρᾶσι κι' ὅτι αὐτὰ τὰ χέρια σὲ μυριόδιπλῃ ἐπανάληψι, χτίζουν ποικιλότροπα τὸ ὡραῖο Παλᾶτι τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο ποὺ χάραξε στὸ μεγάλο του δρᾶμα ὁ Ἀνθρωπος τῆς Μεγάλῆς Ἑλληνικῆς Ἐποχῆς.

Ζ. Καρ.

W. L. G. & S. L. G.

Ο ΚΗΨΟΣ

Το παραμύθι μας

Τό Λελέκι καί ἡ 'Αλεπού

ΣΕΜΝΟΙ ΚΑΙ ΘΑΡΡΑΛΕΟΙ

Μιά μικρή σκαπάνισσα πού πήγε νά παραθερίση μαζί μέ τούς γονεῖς της σέ κάποιο χωριό στήν Πελοπόννησο μού γράφει ωραίες παροτηρήσεις, ἀπό τή διαμονή της σ' ἐκεῖνο τό χωριό.

Μαζί μέ τ' ἄλλα γράφει πώς τὰ παιδιά εἶναι πολὺ δειλά.. Δέν ξέρω τί θέλει ἀκριβῶς νά πῇ μ' αὐτή τήν ἔκφραση, μά περισσότερο μού φαίνεται πώς ἤθελε νά πῇ... ντροπαλά. Γιατί ἐγὼ ξέρω πῶς τὰ παιδιά σὸ χωριό εἶναι μεταξύ τους πολὺ ζωηρά καί στὰ παιγνίδια τους ἐξαιρετικά θαρραλέα.

Μά ἡ καλή συριαγωνίστρια θά παρεξήγησε τή στάσι τους. Τὰ παιδιά σὸ χωριό ὅταν βρεθοῦν κοντά σέ παιδιά τῆς πόλεως παθαίνουν ἕνα εἶδος συστολῆς, καί σάν ντροπή, γιατί φαντάζονται πώς τὰ παιδιά τῆς πόλεως εἶναι πιό ἑξυπνα, πώς ξέρουν πολλὰ πράγματα πού δέν τὰ ξέρουν αὐτά καί γενικά πώς εἶναι πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὰ χωρικόπαιδα. Αὐτὸ ὅμως δέν εἶναι ἀλήθεια, γιατί τὰ παιδιά τοῦ χωριοῦ εἶναι ἐξ ἴσου ἑξυπνα ὅπως καί τῆς πόλεως καί ἀκόμη εἶναι ἀγία στήν ψυχὴ τους καί πολὺ πιό γερά σὸ σῶμα καί σὸ πνεῦμα. Ἀμα ἔρχονται στήν πόλι εἴτε γιὰ νά σπουδάσουν εἴτε γιὰ νά μάθουν τέχνη προκόβουν καί διακρίνονται πολὺ γρήγορα. Ὑστερα ὅλοι οἱ μεγάλοι ἥρωες τῆς Ἐπαναστάσεως ἦσαν ἀπὸ χωριά. Ὁ Καραϊσκάκης, ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Κανάρης καί οἱ ἄλλοι ἦσαν προτοῦ νά γίνουν ἥρωες μικρὰ ντροπαλά χωριατόπουλα, αὐτὸ ὅμως δέν τοὺς ἐμπόδισε νά δοξάσουν τὴν πατρίδα τους. Ὁ Ἀρχηγὸς μέ ἰδιαίτερη ἀγάπη περιβάλλει τὰ χωρικόπαιδα, γιατί ἀκριβῶς ἐκτιστὰ τὴ σεμνότητά τους, αὐτὸ δηλαδὴ πού ἡ συναγωνίστρια λέει δειλία. Ἡ ντροπαλότητα καί ἡ σεμνότητα δέν εἶναι δειλία, εἶναι ἀρετὴ. Ἐγὼ τοῦλάχιστον προτιμῶ ἕνα παιδί σεμνὸ καί ντροπαλὸ ἀπὸ ἕνα πού ἔχει θρασύτητα καί ἀναίδεια. Ἄλλο τὸ ζήτημα ὅμως ἀν' ἡ ντροπὴ του καί ἡ σεμνότητά του ἔχη ἀφορμὴ τὴν ἡλιθιότητα καί τὴν κουταμάρα...

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Ἡ κυρά- 'Αλεπού συναντήθηκε μιά μέρα μέ τὸ Λελέκι. Ὁ Λελέκας θέλοντας νά κάνῃ τὸν ἑξυπνὸ κάλεσε τὴν 'Αλεπού νά τῆς κάμῃ τραπέζι ἐνῶ σκεπτόντανε: «ὦραϊα θά τῆς τό σκάσω!».

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ 'Αλεπού πήγε στὴ φωλήτῃ τοῦ Λελεκιοῦ καί τὸ βρῆκε μπρὸς σέ μιά στενόλαιμη στάμνα νά τὴν περιμένῃ.

— «Ἐλα ἀγαπητὴ μου φίλη νά φᾶς τὸ δλόπαχο αὐτὸ γάλα πού σοῦ ετοίμασα.

Μά ἀπὸ τὸ στενὸ λαμὸ ἦταν ἀδύνατο νά φάγῃ τίποτε ἡ 'Αλεπού, ἐνῶ τὸ Λελέκι ἔχωνε, τὴ μύτη του μέσα καί ρουφοῦσε τὸ ὠραῖο γάλα. Μόνοιον ὅταν ἔβγαζε τὴ μύτη του γιὰ νά πάρῃ ἀναπνοὴ ἔπεφταν μερικές σταγόνες κι' αὐτὲς ἔγλυφε ἡ πεινασμένη κυρά- 'Αλεπού.

Δέν πέρασαν πολλές μέρες κι' ἡ 'Αλεπού τὸ κάλεσε γιὰ νά τοῦ ἀνταποδῶσῃ τὸ γεῦμα.

Τὸ Λελέκι πήγε ὑπερήφανο! Πῶς αὐτὸ τόσο ἑξυπνὸ θά μπορούσε νά τὸ γελάσῃ ἡ 'Αλεπού; Μά πόσο γελασμένο βρέθηκε. Ἀντίκρουσε τὴν 'Αλεπού στὴ φωλήτῃ νά τὸ περιμένῃ. Εἶχε μπρὸς τῆς ἕνα πλατὺ καί ρηχὸ δοχεῖο μέ γάλα.

— Εἶναι φρεσκότατο, φίλε μου, τοῦ

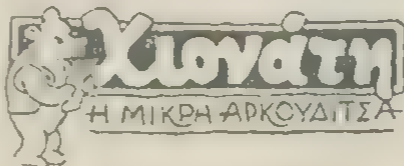

Ὁ Σκαπανεὺς Γεώργιος Α. Παπαντωνίου, ἐκ Βυτίνης.

εἶπε, καί δλόπαχο. Σοῦ τὸ προσφέρω μέ εὐχαρίστησι.

Καί ἐνῶ ἡ 'Αλεπού ρουφοῦσε μέ τὴν γλῶσσα της τὸ γάλα ὁ Λελέκας μάταια προσπαθοῦσε νά πῇ δυὸ-τρεῖς σταγόνες, αὐτὲς πού κολλοῦσαν στὴ μακρυὰ του μύτη.

Μέ τὴ σειρὰ του ἔφυγε λοιπὸν καί τὸ Λελέκι νηστικό καί πεινασμένο.

Διασκευὴ ἀπὸ τ' ἀγγλικά
Ι.

Ὅπως μᾶς παρουσιάζουν τὴ Χιονάτη καί μερικές μέλισσες κι' ἡ ἱστορία μας ἀρχίζει.

Μία φορὰ κι εἶναι καιρὸ, γαί πολλές καφροὶ τώρα, μιά μικρὴ ἀρκουδίτσα, πού τὴν ἔλεγαν «Χιονάτη», γαί σ' ἕνα μεγάλο δάσος.

Μία μῆρα, ἐκεῖ πού ἔκανε περίπατο σὸ δάσος ἡ ἀρκουδίτσα μας, ἔφτασε σ' ἕνα ἀνοιχτὸ μέρος καί μπροστά της ὑψόνταν ὁλομόναχη μιά μεγάλη βελανιδιά. Κι' ἀπ' τὴν κορυφὴ τῆς βελανιδιάς ἀκούγονταν ἕνα δυνατό βοκίτο βζί! βζί! βζί!

Ἡ Χιονάτη κάθισε στὴ ρίζα τῆς βελανιδιάς, ἔβαλε τὸ κεφάλι της ἀναμῶσα στὰ πόδια της κι' ἀρχισε νά συλλογάζεται:

Καί πρῶτα ἀπ' ὅλα, εἶπε μέ τὸ νοῦ της, αὐτὸ τὸ βοῦιτὸ καί θά σημαίῃ. Δέν ἀκοῦν ἕνα βοῦιτὸ ἔτσι, στὰ καλά καθούμενα, βζί! βζί! βζί! Χωρὶς νά σημαίῃ τίποτε. Για νά ὑπάρχῃ ἕνα τέτοιο βοῦιτὸ, κάποιος

θά τὸ κάνῃ αὐτὸ τὸ βοῦιτὸ. Κι' ἕνα μόνο πρᾶμα μπορεῖ νά κάνῃ ἕνα τέτοιο βοῦιτὸ: ἡ μέλισσα!

Συλλογίστηκε ἀκόμη πολλὴν ὥρα κι' εἶπε πάλι ἀπὸ μέσα της: Καί τὸ μόνο πρᾶμα πού ξέρω πῶς κάνει ἡ μέλισσα εἶναι τὸ μέλι.

Κι' ἀφοῦ συλλογίστηκε ἔτσι σηκώθηκε κι' εἶπε: Κι' ὁ μόνος λόγος νά κάμῃς ἐσὺ μέλι εἶναι γιὰ νά τὸ φάω ἐγὼ.

Καί τότε ἀρχισε νά σκαρφαλῶνῃ σὸ δέντρο.

Σκαρφάλωνε καί σκαρφάλωνε καί σκαρφάλωνε κι' ὅσο σκαρφάλωνε τραγουδοῦσε ἕνα μικρὸ τραγουδάκι:

Πολὺ ψηλὴ βελανιδιά

μα ἔμεινα τί με μέλει;

Βζί! βζί! καί σὺν οἱ μέλισσες
κι' ἐγὼ φοφῶ γιὰ μέλι!

Κι' ἔπειτα σκαρφάλωσι ἀκόμα λίγο
κι' ἀκόμα λίγο

Μά κρακ!

Ἀχ, βοηθεῖται φώναξε ἡ Χιονάτη καί γκρεμίστηκε.

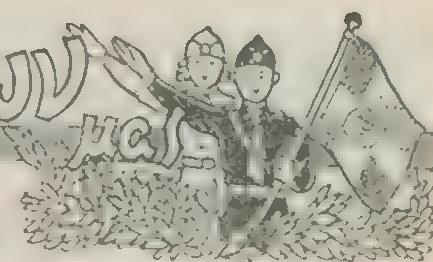
«Αὐτὰ ὅλα τὰ ἐπαθὰ, νομίζω, εἶπε τέλος, καί μέ τρεῖς τοῦμας τιναχτήκε μέ πολλὴ γαίρ σέ μιά βατομουριά, αὐτὰ ὅλα τὰ ἐπαθὰ, νομίζω, γιὰ τρεῖς αἰῶνες γιὰ μέλι.

Βούρττα!

Φώναξε καί σούρθηκε σιγὰ σιγὰ ἔξω ἀπὸ τὴ βατομουριά. Βούρττισε

των ΟΚΑΘΑΝΕΩΝ

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

“Ένα, δύο! Ένα, δύο!
Με κορμί λιγερό!
Πάμε εμπρός.
Θαρρετά και πιστά
τὸ τιμόνι βασιτά
ὁ Ἀρχηγός!

★

Στὴν καρδιά μας κρυφά
χαραγμένο βαθεῖα
τ' ὄνομά του.
Καμαρώνει αὐτὸς
σὰν πατέρας σωστός
τὰ παιδιὰ του.

★

Με χαρά στὴν ψυχὴ
λέμε μιά προσευχὴ
κάθε ἑσπέρα.
Νάχης Θεέ μας γερὸ
τὸν καλὸ Ἀρχηγό,
τὸν Πατέρα.

ἔξυπνα... κουντά

Ἡ μικρούλα Ἰωάννα βλέπει τὸν
... πὺν κὸ ποὺ κρατεῖ τὸ χροῖο, ἐνῶ
παίζει ἡ μπάντα τῆς φιλαρμονικῆς τοῦ
Δήμου.

— Μαμά, φωνιάζει, αὐτοὺς τοὺς γνέ-
φει πῶς ἂν δὲν παίζουν καλὰ θὰ τοὺς
δεῖρη!

Μεταξὺ ἀδελφῶν:

Ὁ Μίμης: — Εἶδα ἀπὸψε στὸν ὀ-
πνο μου, πὼς πήγα στὴν Κηφισιά μὲ
αὐτοκίνητο.

Ὁ Τάκης: — Καὶ δὲν μ' ἐπαινεῖς
καὶ μένα; Καυμένε, σ' ἓνα κρεβδὺτι
κοιμώμαστε!

Ὁ Θεῖος στὴν Νίνα:

— Παιδί μου, δὲν κάνεις καλὰ νὰ
λές ψέματα; γιατί ἡ ἀλήθεια, ἀργά
ἢ γρήγορα, πάντ' ἀνακαλύπτεται καὶ
δὲν τὴν γλυτώνεις τὴν τιμωρία...

Νίνα: — Ναί, τὸ ξέρω θεῖε μου
μά... κερδίζω καιρό!

Ἡ Σκαπανίσσα Μαίρη Σουμπαση,
ἔξ' Ἑλίκας Μονεμβασίας.

τ' ἀγκάθια ἀπὸ τὴ μύτη της κι' ἀρ-
χισε πάλι νὰ συλλογᾶται (καθὼς
βλέπετε ἦταν μιά ἀρκουδίτσα ποὺ
τῆς ἄρεσε πολὺ νὰ συλλογᾶται).

Συλλογίστη-
κε λοιπὸν καὶ
τὸ πρωτὸ πρά-
μα ποὺ ἤρθε
στὸ νοῦ της, ἦ-
ταν ὁ φίλος
τῆς ὁ Πετρής.
Τράβηξε λοι-
ποῖν νὰ βρῇ
τὸ φίλο της,
ποὺ ζοῦσε τί-
σω ἀπὸ μιά

πράσινη πόρτα, στὴν ἄλλην ἄκρα
τοῦ δάσους.

— Καλημέρα, Πετρή, εἶπε. Σοὺ
βρίσκεται ἀράγε κανένα μπαλόνι;

— Μπαλόνι;

— Ναί. Ἰσα Ἰσα συλλογιζόμουν
τώρα ποὺ ἐρχόμουν: Ἀράγε νάχῃ
ὁ φίλος μου ὁ Πετρής κανένα μπα-
λόνι;

— Μὰ τί τὸ θέλεις τὸ μπαλόνι; ρώ-
τησε ὁ Πετρής.

Ἡ Χιονάτη ἔρριξε μιά ματιὰ γύ-
ρω νὰ δῇ μὴν τύχη καὶ τοὺς ἀκούγε
κανεῖς, ἔβαλε τὸ πόδι της στὸ στό-
μα καὶ μουρμούρισε πολὺ σιγά:
μέλι.

— Μὰ δὲν παίρνεις μέλι μὲ μπα-
λόνια! εἶπε ὁ Πετρής.

— Ἐγὼ παίρνω! εἶπε ἡ Χιονάτη.

— Ὁραῖα!

Χθὲς τὸ βράδυ ὁ Πετρής ἦταν κα-
λεσμένος στοῦ φίλου του τοῦ κ.
Γουρουνάκη σὲ μιά μεγάλη γιορτὴ
στὸν κηπο, κι' ἐκεῖ ὑπῆρχαν ἴσα ἴσα
μπαλόνια. Ἔτσι ὁ Πετρής ἔφρε
στὸ σπίτι του εἰς ὥραιο γαλάζιο
μπαλόνι.

Ὅταν τὸ εἶδε ἡ Χιονάτη, ἔβαλε τὸ
κεφάλι ἀνάμεσα στὰ πόδια της καὶ

σκέφτηκε μὲ μεγάλη
προσοχή:

— Νὰ τί τρέχει, εἶ-
πε. Ὅταν πηγαίνης
γιά μέλι μ' ἓνα
μπαλόνι, εἶπε,
τὸ σπουδαιότερο
εἶναι νὰ μὴ σὲ
καταλάβουν οἱ
μέλισσες. Τώρα, ἂν
πᾶς μὲ γαλάζιο μπα-
λόνι, μπορεῖ νὰ σὲ
πάρουν γιά ἓνα μι-
κρὸ κομματάκι οὐ-
ρανὸ καὶ νὰ μὴ σὲ προσεξουν.

— Μὰ δὲ θὰ σὲ δοῦν κάτω ἀπὸ τὸ
μπαλόνι; ρώτησε ὁ Πετρής.

— Μπορεῖ νὰ σὲ δοῦν καὶ μπορεῖ
νὰ μὴ σὲ δοῦν, εἶπε ἡ Χιονάτη. Δὲν
μπορεῖς ποτὲ νὰ ξέρῃς μὲ τίς μέλι-
σες.

Βγῆκαν λοιπὸν κι' οἱ δυὸ μὲ τὸ
γαλάζιο μπαλόνι κι' ὁ Πετρής πήρε
μαζί του καὶ τὸ τουφέκι του, ποῖος
ξέρει, μπορεῖ νὰ χρειαστῇ, κι' ἡ Χιο-
νάτη ἔτρεξε σὲ μιά λασπερὴ λακκού-
βα καὶ κυλίστηκε καὶ κυλίστηκε ὡς
ποῦ ἔγινε κατ'ἐμάυρη.

(Ἀκολουθεῖ)

Γινάνα μαντζουράκι

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

ΔΙΚΤΥΩΤΩΝ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Οι δυο κουφοί

“Ένας κουφός, που πήγαινε μιά φορά περίπατο, βλέπει επίσης έναν κουφό να βαστάει όλα τα εργαλεία που χρειάζονται για το ψάρεμα. Καί του φώναζε μέδλη του τη δύναμι.

— Αί Νικόλα, στο ψάρεμα πώς; “Ο άλλος γύρισε, τόν κοίταξε καί του απάντησε:

— “Οχι, στο ψάρεμα πάω. Κι’ό πρώτος:
— Κρίμα! Κι’εγώ νόμιζα πως πώς στο ψάρεμα.

“Ορφανός...

“Ο Δάσκαλος: “Όταν πεθαίνει ο αυτοκράτωρ τί γίνεται ο πρωτότοκος υιός του;

“Ο μαθητής: “Ορφανός, κύριε.

“Ελλείπει τρίτης

— Μαμά! μαμά! σήμερα πήρα το δεύτερο βαθμό στον διαγωνισμό της εκθέσεως.

— Μπράβο Λιλίκα μου, πόσες διαγωνισθήκατε;

— Δέκα είψαστε στην τάξι. Μά σήμερα έλειψαν... όχτώ!

Οι ξένοι...

Τό παράπονο του Τάκη στη μαμά του:

— “Όποιος ξένος κι’αν έλθη πάντα θά του πής νά πάρη καί δεύτερη κουταλιά γλυκό. “Εμένα δέν τό λές ποτέ!

“Οχι

“Ο γιατρός: Νά ιδώ τη γλώσσα σου παιδί μου.

“Ο Τοτός: “Οχι, κύριε, δέν μπορώ.

“Ο γιατρός: Γιατί;

“Ο Τοτός: Γιατί χθές πού έβγαλα τη γλώσσα μου στον κύριο Κώστα, έφαγα ξύλο από τη μαμά.

Κρύο ψητό

Στό έστιατόριο:

— Παιδί, έχεις κρύο ψητό;

— Μάλιστα, κύριε, τώρα πίνεται.

“Οριζοντίως:

1) Μεγάλη χριστιανική έορτή — Ποταμός της Σιθρίας.

2) Στενός σύνδεσμος φίλων, που έχουν μεγάλο θάρρος μεταξύ τους.

3) Πρωτόγονο φωτιστικόν μέσον — “Όργανον αίσθησεως.

4) Τό υπάρχον — “Ασθένεια τών παιδιών — Σύμφωνον.

5) “Ο κλυδωνισμός του πλοίου ένεκα τρικυμίας — Τροφή ζώων.

6) “Αριθμητικόν — Είναι τά ρόδα, τά Ια κλπ.

7) Ουράνιον

8) (άρχ., γεν. πληθ.) — “Οστις.

9) Παράλιος πόλις της “Ανατολικής Θράκης, επί της Προποντίδος.

10) Πόλις της Τουρκίας εις την Κιλικίαν — Δέν είναι σοφά.

Καθέτως:

1) Ποταμός της “Ιταλίας — “Απ’ευθείας, (... άποτελέσματα).

2) Μεγάλη έορτή της χριστιανωσύνης (δημ.).

3) Δικός σου — Χρονική ύποδιαίρεσις.

4) Σύμ — Τελεία, ολοκληρωτική (... Εκλειψις) — “Υποθετικόν.

5) Φωτεινή γραμμή — Κράτος επί της Εύρώπης καί “Ασίας.

6) Δερματίνη ταινία — Δικτυωτόν πλέγμα χρησιμοποιούμενον διά την περίδεσιν της γυναικείας κόμης.

7) “Εκράτει την γήν εις τούς ώμους του — “Αναπαικτικά (έπίθετον).

8) “Απαγορευτικόν — Αυτοκρατορία της Ν. “Ασίας — “Ο όποιος.

9) “Επίρρημα ποσοτικόν — “Ομοιο σ’έκτασι.

10) “Ο προσριζόμενος διά μίαν θέσιν, ό άσμένων νά πραγματοποιήση κάτι.

11) Κάτοικος κράτους της Β. Α. Εύρώπης (θηλ.) — Τά διάγοντα βίον άκόλαστοι.

ΙΩ. ΛΑΓΟΥΡΟΣ

Βέλος

+ **** 1η σειρά: Μ.ά

+ *** τών Κυκλάδων.

.. 2α σειρά: Ποτα-

+ ... μός της “Ιταλίας.

+ **** 3η σειρά: “Αρ-

χαία φοινική ό-

χυρά πόλις, 4η σειρά: “Αρ-

χαία Θεά, 5η σειρά: “Υπερ-

φυσικής δυνάμεως ήρωας

της έλληνικής μυθολογίας.

Οι σταυροί καθέτως: “Α-

δελη του Λαζάρου.

Α. Γ. ΒΑΤΙΔΗΣ

“Ακροστιχίς

Τά άρχικά τών κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν παράλιον πόλιν της Εύρώπης.

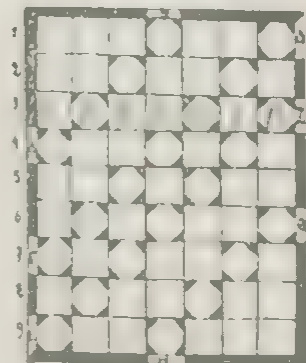
Ευαγγελιστής, 2) Πρωτεύουσα κράτους της

Εύρώπης, 5) Κατά την μυθολογίαν υπεβάσταζε την γήν, 6) “Η πατρίς της Σαπ-

φούς καί του “Αλκαίου, 7) Κοινόν άνδρικόν όνομα, 8)

Νομός της Πελοποννήσου.

Γ — Δ. ΚΑΡΡΟΤΣΙΕΡΗΣ

“Οριζοντίως:

1) Πόλις της Ρουμανίας καί νέα συνοικία τών “Αθηνών.

2) Σπουδαιότατον όργανον του σώματός μας (πληθ.).

3) Φύονται συνήθως εις τας όχθας λιμνών καί ποταμών.

4) Ταιμπίδα για τά κάρδουνα (πληθ.).

5) Είδος χονδρού ...

δωτού πολυτελούς ύφασμα-

τος, τό όποιον χρησιμοποιείται κυρίως εις την ταπε-

τσαρίαν επίπλων.

6) Εύρίσκονται στα περι-

τοιχίσματα τών οικπέδων

καί στα παράθυρα ώρισμέ-

νων κτιρίων.

7) Φρούτα, τών όποιων πέραςε ήδη ή έποχή.

8) “Η φωνή ήμέρου ζώου, εξαιρετικώς χρησίμου εις

τόν άιθροπον.

9) “Ετσι λέγεται τό σπα-

σιμο εις τά κόκκαλα.

Διαγωνίως:

Α — Β: Πρόθεσις.

Γ — Δ: Πόλις της Νοτίου “Ελλάδος.

Ε — Ζ: Μία από τας ό-

ποτέρας νήσους της “Ελ-

λίας.

Η — Θ: Μία από τας ή-

πείρους.

Β. Κ. ΚΟΥΛΗΣ

Μαγικόν γράμμα

Τη άνταλλαγή ενός γράμ-

ματος εις έκάστην τών κά-

τωθι λέξεων, δι’ ενός άλ-

λου, πάντοτε του αυτού, νά

σχηματισθούν, χωρίς άνα-

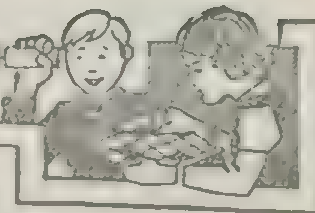
γραμματισμόν, άλλαι τό-

σαι λέξεις. Σάμος, Δάσος,

Νέγρος, Σίμων, Πάδος, ά-

ΝΙΝΑ ΚΩΤΤΗ

Διασκεδάσου μαζί!

Το νόμισμα

Βάζετε στο τραπέζι ένα νόμισμα, το σκεπάζετε μ' ένα καπέλλο και δίνετε την υπόσχεσι ότι θα το πάρετε χωρίς ν' αγγίξετε το κάλυμμά του. Χτυπάτε τρεις φορές τα χέρια σας με ύφος μυστηριώδες και λέτε με πεποίθησι: «Τό θαύμα εγίνε, έλατε να δήτε!»

Όλοι φυσικά σπεύδουν να εξακριβώσουν αν αυτό είναι αλήθεια. Μόλις όμως σηκώση κάποιος το καπέλλο, σεις άρπάζετε το νόμισμα και λέτε ότι κρατήσατε την υπόσχεσί σας: «Επήρατε το νόμισμα, αλλά δέν άγγίξατε το καπέλλο, άφού άλλος τό σήκωσε.

Οι άριθμοί

Στή σειρά των μαγικών άριθμών προστίθεται και ένας νέος, που τόν άνεκάλυψεν ο φίλος μας κ. Ι. Μαρκουσιανωλάκης. Είναι ο άριθμός: 37037037 που πολλαπλασιασζόμενος επί 12, δίδει τό γινόμενον:

44444444

Ο ίδιος άριθμός πολλαπλασιαζόμενος επί 27 δίδει γινόμενον: 99999999.

Μπορείτε να πεισθήτε εκτελούντες τάς πράξεις.

Ποικίλη άκροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα της 1ης λέξεως, τό δεύτερον της 2ας λέξεως, τό τρίτον της 3ης κ.ο.κ. αποτελούν νήσον του Αιγαίου.

1) Νήσος του 'Αν. Αιγαίου, 2) Αρχαίος βασιλεὺς της Περσίας, 3) Συνηθισμένο γυναικεῖο όνομα, 4) Χάρις εἰς αὐτόν υπάρχει ζωὴ ἐπὶ τῆς γῆς, 5) Μικρὸν πρόβατον.

Ι. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Μεταγραμματισμός

Εἶναι πόλις τῆς 'Ελλάδος μ' ἄν ἀλλάξῃς ἓνα γράμμα εὐθὺς σκευὸς τῆς τραπέζης θά προβάλλῃ ἐν τῷ ἄμα.

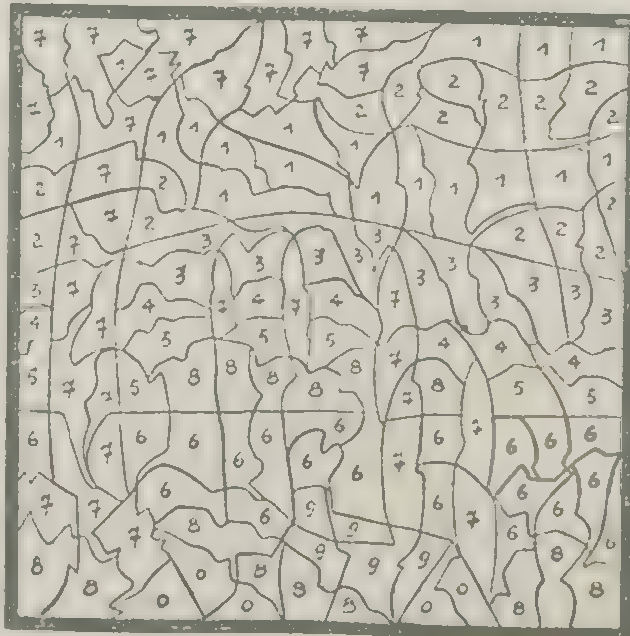
ΕΛ. Π. ΡΑΠΤΟΥ

Ἀναγραμματισμός

Μικρὸ εἶμαι νησάκι ἄλλ' ἐνδοξο πολὺ ἀνόποδα ἂν μὲ βάλλῃς, μαυρίζω στὴ στιγμή.

ΜΙΧ. ΚΟΡΜΑΛΗΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Στερεώσατε ἓνα διαφανὲς χαρτὶ ἐπάνω στὸ σχέδιο, καὶ ὁδηγούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς:

Όπου ὑπάρχει:

1 μὲ κόκκινο ἀνοιχτό, 2 μὲ γαλάζιο ἀνοιχτό, 3 μὲ μπλὲ ἀνοιχτό, 4 μὲ βιολετὶ ἀνοιχτό, 5 μὲ βιολετὶ, 6 μὲ πράσινο - μπλὲ, 7 μὲ πράσινο - μπλὲ ἀνοιχτό, 8 μὲ κίτρινο πράσινο, 9 μὲ καφέ ἀνοιχτό.

Όπου ὑπάρχει 0, θά μείνῃ λευκὸ.

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελοῦν κράτος τῆς Ἀμερικῆς.

1) Πολιτικός τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. 2) Κράτος τῆς Β.Α. Εὐρώπης. 3) Ποταμὸς τῆς Ἀσίας. 4) Πόλις τῆς Β. Ἑλλάδος. 5) Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς. 6) Νήσος τοῦ Αἰγαίου. 7) Κράτος τῆς Ἀσίας. 8) Πόλις τῆς Ἰταλίας. 9) Πόλις τῆς Κρήτης.

Ι. Κ. ΣΠΕΝΤΖΟΣ

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

— Πέτη, Τάκη, ἔλατε νὰ ᾄψῃτε!

— Μὰ τί Ἀνωούσα;

— Σὰς εἶπα!

Α. Δ. ΚΑΡΥΩΤΟΥ

Ἐρώτησις

— Τί εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον μᾶς δίδουν χωρὶς νὰ μᾶς ἐρωτήσουν καὶ ἀφοῦ εἶναι τό βασικόν, εἴκοθα ὁποχρεωμένοι νὰ τό ἔχωμεν καὶ ὅταν ἀκόμη δέν μᾶς ἀρέσῃ;

Ναὶ ἢ ὄχι;

1) Τό φίδι εἶναι ὠτόκον. Ναὶ ἢ ὄχι;

2) Ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας Σοφίας χρησιμοποιεῖται σήμερα ὡς τζαμί. Ναὶ ἢ ὄχι;

3) Ὁ ἀνθρωπος κανονικῶς ἔχει 34 δόντια. Ναὶ ἢ ὄχι;

4) Ὁ λόρδος Βύρων εἶχε κανένα σωματικὸν ἐλάττωμα. Ναὶ ἢ ὄχι; Καὶ ποῖο;

5) Τό γυαλὶ γίνεταί ἀπὸ ἄμμο. Ναὶ ἢ ὄχι;

6) Τὰ γλουπάκια τοῦ ηλεκτρικοῦ ἔχουν μέσα ἀέρα. Ναὶ ἢ ὄχι;

7) Ἐγεί δόντια ἢ φάλανα. Ναὶ ἢ ὄχι;

8) Τό χειμῶνα ὁ ἥλιος εἶναι πρὶο κοντὰ στὴ γῆ. Ναὶ ἢ ὄχι;

9) Τὰ μισὰ τῆς χιλιάδας εἶναι πεντακόσια. Ναὶ ἢ ὄχι;

Αἱ λύσεις τοῦ 46ου φύλλου εἰς τὸ ἐπόμενο.

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Χαρά μιά φορά...

— Χάρηκε, Γιάννη, ἡ θειά σου μόλις σέ εἶδε;

— Πολύ! Μόλις μὲ εἶδε, φώναξε: Ἐοὺ μᾶς ἔλειπες τώρα!

Τὸ τηλεγράφημα

Ἡ μαμά: Τί ἔκανες Πέτράκη; Δέν ἔβαλεις στὸ τηλεγράφημα ὑπογραφή!

Ὁ Πέτράκης: Τί χρειάζεται μαμά; Μήπως ὁ θεὸς δέν γνωρίζει τὸ γραφικὸ μου χαρακτήρα;

Μὴ τὰ μπερδέψῃ

— Νά, πάρε δύο δίφραγκα. Μὲ τὸ ἓνα θά πάρῃς ἓνα φραντζολάκι καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἓνα αὐγό.

Ἡ μικρὴ ὑπηρέτρια: Μὲ ποῖο θά πάρω τὸ φραντζολάκι καὶ μὲ ποῖο τ' αὐγό;

Μία λύσις...

Στὰ βαφτίσια τῆς κούκλας δέν μπορούσαν νὰ συμφωνήσουν οἱ γονεῖς μὲ τὸ νουνὸ γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ μωροῦ. Ὁ Τοτὸς ὅμως ἔκανε τὸν παπᾶ, ἦταν βιαστικός καὶ ρωτοῦσε ὁλοένα τ' ὄνομα. Ὁ νουνὸς τότε θύμωσε καὶ τοῦ εἶπε:

— Παπᾶ μου, σταμάτα μιά στιγμή, σταμάτα...

Κι' ὁ Τοτὸς ἀμέσως: — Βαφτίζεται ἡ κοῦκλα τοῦ Θεοῦ Σταμάτα...

Ἀξίωσις...

Ἡ μαμά θυμωμένη:

— Παλιόπαιδο! Ἀκοὺς ἐκεῖ νὰ πῆρῃς στὶς λάσπες καὶ νὰ λερώσῃς τὴν καινούργια σου μπλούζα!

Ὁ Μάκης ἐκπληκτός. — Μὰ τί ἤθελες νὰ κάμω; Πρόφταινα νὰ τὴ βγάλω;

Ἀνακουφίστηκε!

Ὁ φοβητσιάρης Νίκος πρόκειται νὰ κάμῃ μιά μικρὴ ἐγχείρησι καὶ τὴν ἀποκαλεῖ:

Μιά μέρα λέγει σ' ἓνα φίλο του:

— Ἀχ, ἀνακουφίστηκε!

— Σήμερα στὸ γιατρό πῶς λείπει σέ...

... πῶς λείπει σέ...

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

τῆς Πατρίδος μας Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου Ἰωάννου Μεταξά.

Εἰς δὴν τὴν ἑορτὴν πρωτοστάτης καὶ ἐδωκε τὸν τόπον καὶ τὴν πύσιν ἡ Ε.Ο.Ν. τοῦ Νομοῦ μας τόσον εἰς τὰς πόλεις ὅσον καὶ εἰς τὰ χωρία. Παντοῦ ἀπὸ τῶν παραμονῶν τῆς Μεγάλης μας Ἡμέρας οἱ Σχηματισμοὶ ἀνέλαβον τὴν ἐπὶ τὸ πανηγυρικώτερον διακόσμησιν τῶν γυμνασίων, λεωγῶν καὶ ὁδῶν. Σημαῖα ἐκδόθησαν παντοῦ, φωτογραφίαι καὶ Ἀρχηγοῦ Ἰωάννου Μεταξά, ἀψίδες ἐστίθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ οὐρανοδόμοι, τερασταὶ εἰληγραφὰ μὲ ἀποσπάσματα ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς πᾶν ἀνθρωπότητα, προκήρυξεις, προγράμματα, διακοσμήσεις καὶ ὅλα τὰ ἐκτελέσθησαν καλῶς καὶ ἐπιμελῶς ἐπὶ τὴν Μεγάλαν ἑορτήν, αἱ δὲ Μουσικαὶ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκάλουν εἰς Συναγερμὸν καὶ παντοῦ ἀπὸ τῆς παραμονῆς ἤρχισαν αἱ ἐκτελέσεις τῶν προγραμμάτων.

Εἰς Ναύπλιον ἀπὸ τῆς παραμονῆς ὑπὸ τῶν θαλάσσιων 64 Ἀρρένων καὶ Θηλέων ἐγένοντο στίμεις τῶν ἀνδριάντων Καποδιστρίου, ἐπιδείξεις ἀσκήσεων ὑπὸ Λόχου ὁλοφθορέωντων Σκαπανέων, παιγνιδίων, πλαστικῶν χορῶν καὶ ἀσκήσεων ὑπὸ θαλασσιγυτῶν καὶ κατὰ στίμεις πυρκαϊῆς στήν ὁποίαν συμμετέσχον τυφεκιοφόροι, ὑποκρίται, συντεχνία τραυματιοφόρων, ὀδοκίμων κλπ. διὰ τὰ δειξύν τὴν ζῶην καὶ συντελούμενην ἐκπαίδευσιν ἐν τῇ Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὸ Ἄργος ἐγένετο κατασκήνωσις ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἁγίου Πέτρου μετ' ἐπιμελὴν παραστάσιν τὴν εἰρηνικὴν ἐπανάστασιν τῆς νύκτας 3-4 Αὐγούστου 1936.

Τὸ ἐξημέρωμα τῆς 4ης Αὐγούστου ἀνήγγειλαν αἱ φιλαρμονικαὶ τῆς Ε.Ο.Ν. ἀνακρούσαι ὡς Ἐωθινὸν τὸν ὕμνον τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὴν 10ην π. μ. ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐψάλη μεγαλοπρεπὴς δοξολογία εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν ὁ Νομάρχης καὶ Γενικός Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. ὁ Μέραρχος μετ' ὅλων τῶν Ἀξιωματικῶν τῆς ἐνταῦθα φρουρᾶς, ὁ Δημάρχος μετὰ τοῦ Συμβουλίου του, οἱ Περιφερειακοὶ Διοικητὰὶ Θηλέων κ. Αἰμιλίος καὶ Ἀρρένων κ. Μουτούσης μετὰ τῶν Ἐπιτελείων των, ἅπαντες αἱ δικαστικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαὶ καὶ ὁλόκληρος ὁ λαὸς τῆς πόλεως.

Τὰς τιμὰς ἀπέδωσαν αἱ θαλαγγεὶς παρατεταγμέναι κατ' ἀντιῦμνον εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἐξωτὶ τοῦ Ναοῦ. Κατὰ τὸ Πολυχρόνιον ἀντήρσαν διὰ τὸν ζήτησιν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, τοῦ Βασιλέως καὶ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως. Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ κ. Ροζάκης μέλος τῆς Ἐθνικῆς Ἐταιρίας. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐπηκολούθησε μεγαλοπρεπὴς καὶ ἀφάνταστος παρέλασις εἰς πλατείαν Καποδιστρίου πρὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐποπτοῦ Ε.Ο.Ν., Μέραρχου καὶ Μητροπολίτου. Παρήλασαν αἱ θαλαγγεὶς 64 Ἀρρένων καὶ Θηλέων, αἵτινες ἐκτὸς τοῦ ὁρατοῦ παραστήματος τῶν καὶ τάξεως παρουσίασαν ἐφέτος καὶ ἐξέπληξαν τὸ κοινὸν ὁλόκληρον καὶ ἁλὴρ ὀρχήστραν ἀποτελούμενην ἀπὸ θαλαγγιτισσῶν, χάρις εἰς τὰς ἀκούους προσπάθειας τῆς κ. Διοικητρίδος, τμήμα Σκαπανέων μετ' ὁλοῦ καὶ λόχος τυφεκιοφόρων ἐπίσης παρήλασαν ὅλα τὰ Σωματεία τῆς πόλεως.

Μετὰ τὴν παρέλασιν ἐγένετο συγκέντρωσις εἰς πλατείαν Συντάγματος, ἐνθα ἀνενώσθησαν αἱ ἐμπνευσμέναι Ἡμερήσιαι Διαταγαὶ τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ ἐγένετο ἀνοιχτὴ ἐπέθεσις εἰς μικρὸν Σκαπανεὶα δι' ἡρωικὴν τὴν προεῖν σώσαντα ἐκ βεβαιοῦ κινδύνου πνιγμὸν ἑτερον Σκαπανεὶα. Ἐπηκολούθησε δεξιὸς εἰς τὴν Λέσχην Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων.

Τὸ ἀπόγευμα ἐγένετο κολυμβητικὸ ἀγὼν καὶ ἐπιδείξεις ἐν τῇ Λέσχῃ Ε.Ο.Ν. Θηλέων χειροτεχνικῶν ἔργων καὶ οἰκοκυρτικῆς. Τὸ ἑσπέραιον ἐν τῇ παραλίᾳ ἐδόθη ὑπὸ τῆς Λοικῆς Ἐπιτροπῆς μέγα δέκτον εἰς δὲ παρεκάθησαν ἄνω τῶν 500 χιλιάδων ἀτόμων. Ἐκάθησαν πολὺχρωμα πυροτεχνήματα καὶ φανταχτερά μετ' ἐπιγραφᾶς «Ζήτω ἡ 4η Αὐγού-

στου», ὑπὸ δὲ τῶν θαλαγγιτῶν ἐγένετο λαμπροφάνεια περιελθόντων τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως καὶ φαλλόντων τὸν ὕμνον τῆς 4ης Αὐγούστου. Οἱ Λαϊκοὶ χοροὶ καὶ τὸ γλῆνι ἐξηκολούθησαν μέχρι τῶν πρῶτων ὁρῶν τοιοῦται ὑπὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐποπτοῦ Περιφ. Διοικητοῦ καὶ ἀξιωματικῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀπὸ μετὰ τὴν ὥρην τὰς νυκτερινὰς ὥρας τοῖς ἀνέναντι τῶν σημάτων τῆς ἑορτῆς καὶ τὴν εἰσοδὸν μας εἰς τὴν νέαν τετραετίαν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς κ. Μουτούσης καὶ ὁ Συνταγματάρχης κ. Πιτσάκης.

Τὰς νυκτερινὰς ὥρας ἐπισκέφθη ὁ κ. Διοικητὴς τοὺς ἐορτάζοντας εἰς τὰς κωμοπόλεις Κορινθίου, Δαλαμανάρας καὶ πόλιν Ἄργους πρὸς οὗς ὤρμησεν ἐξέρας τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ συγκρίνας τὴν θλίβεραν προαγουστανῇ μετ' ἐν ἀνδοθυροκινήν τοιαύτην τῆς 4 Αὐγούστου 1936 καὶ ἐντέλλεν.

Αἱ ἐκδηλώσεις ὁρῶν παντοῦ πρωτοφανεῖς καὶ ἀνὰ προηγούμενου.

Ὁ λαὸς τόσον τῶν πόλεων ὅσον καὶ τῆς ὑπαίθρου μετ' ἐπὶ τὴν ψυχικὴν διεδῆλωση διὰ μιαν ἀκόμη φοράν τὴν πίστιν του καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν δημιουργὸν τῆς 4ης Αὐγούστου, μία δὲ ἐξ ὅλων τῶν φωνῶν ἐπεκράτει, ἡ ὁποία ἐξέγινε ἀπὸ τὰ κατὰθεα τῆς φωνῆς τοῦ λαοῦ. «Νὰ μὰς ζήσης Μπάρεμ Πάνην, Ζήτω ἡ 4η Αὐγούστου, Μέραις νὰ πάρῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ μάς».

ΚΡΗΤΗ

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.—Μεγαλοπρεπῶς ἤρχισεν ἐορταζομένη ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. Ρεθύμνης ἡ 4η ἐπέτειος τῆς Ἐθνοσωτηρίας 4ης Αὐγούστου. Ὅλην τὴν πρωίαν τῆς προπαρασκευῆς Παρασκευῆς (2 Αὐγούστου) ἐγένετο προετοιμαστικαὶ συγκέντρωσις τῶν θαλαγγιτῶν εἰς τὴν ἀνελύθη ὡς σημάσις τῆς ἑορτῆς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὸ ἀπόγευμα περὶ ὥραν 6 π. μ. θαλαγγιτισσαὶ περιήλθον τὴν πόλιν διανέμονται προκήρυξεις τῆς Ε.Ο.Ν. Ρεθύμνης. Τὴν ἰδίαν ὥραν ἐγένετο αἱ προκηρυκτικαὶ ἀγῶνις ποδηλασίας θαλαγγιτισσῶν, οὗς παρεκολούθησεν ἡ Περιφερειακὴ Διοικητὴ μετ' ὅλων τῶν βαθμοφόρων τῆς καὶ πολλῶν θαλαγγιτισσῶν.

Τὴν 8 π. μ. ἐγένετο ἡ πανεργατικὴ ἑορτὴ εἰς τὸ Κινηματοθέατρον «Ἐσπερος» ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ρεθύμνης. Τὴν ἑορτὴν παρεκολούθησαν ὁ Γενικός Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, ἅπαντες οἱ ἀξιωματικοὶ Ἀρρένων καὶ Θηλέων ὡς καὶ μέγα πλῆθος κόσμου.

Τὴν 3ην Αὐγούστου παραμονὴν τῆς Ἐθνικῆς μας ἑορτῆς ἐγένετο καὶ πάλιν τὸ πρῶτον διαστημὸν προκηρυκτικῶν περιχορῶν συνθήματα Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἑλλάδος.

Τὴν 6 π. μ. οἱ Περιφερειακοὶ Διοικητὰὶ συνοδεύμενοι ὑπὸ τῶν Ἐπιτελείων των μετέβησαν εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Ἁγίου τοῦ Στρατιώτου, ἐνθα κατέβησαν στέφανον ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Ν. Τοὺς νεκροὺς προσεφώνησεν ἀξιωματικὸς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων. Ἀκολούθως μετέβησαν εἰς τὴν πλατείαν Γεωργίου τοῦ Β' ὅπου κατέβη στέφανος ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τοὺς πόντους τοῦ 41ου Συντάγματος Πεζικοῦ. Τοὺς ἥρωας προσεφώνησεν ἀξιωματικὸς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων. Τὴν 8 π. μ. πᾶσα ἡ δύναμις τῆς Ε.Ο.Ν. παρεκολούθησεν τὴν πατριωτικὴν παράστασιν (Ἐμπρός Μάρε) εἰς τὸ Κινηματοθέατρον «Ἐσπερος», ἡ ὁποία καὶ ἐπληρώσε μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ. Καὶ 4η ἀνέτειλεν ἡ Ἐθνοσωτηρία 4η Αὐγούστου. Τὴν 5 π. μ. αἱ φιλαρμονικαὶ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὸ δῆμον περιήλθον τὴν πόλιν σαλπίζοντες τὸν Ἐωθινόν.

Τὴν 10 π. μ. οἱ Περιφερειακοὶ Διοικητὰὶ μετὰ τὴν ἐπιτελείαν των μετέβησαν εἰς τὴν Μητροπόλιν ἀναμύνοντες τὴν ἀρετὴν τοῦ Γενικοῦ Ἐποπτοῦ.

Πρὸ τῆς εἰσοδῶς τῆς Μητροπόλεως παρατεταγμένα τὰ τμήματα Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων ἀπέδωσαν τιμὰς εἰς τοὺς ἐπισήμους. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Δικηγόρος Μανουσάκης.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐγένετο παρέλασις

τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ὁμάδων μετ' Κρητικὰς ἐνδυμασίας πρὸ τῶν ἐπισήμων, ἰσταμένων εἰς τὸν πρὸ τοῦ Δημαρχείου χώρον. Μετὰ τὴν παρέλασιν ἐγένετο δεξιὸς εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ Πρίγκηπος Γεωργίου.

Κατὰ τὴν δεξιὸν μία θαλαγγιτισσα τῆς ὑπαίθρου ἀνήγγειλε τὸ ποίημα, ἡ 4η Αὐγούστου, τὸ ὁποῖον μόνῃ τῆς ἐστίχοιτοῦσαν. Ἀρκετὰ συγκινημένῳ ὄντι ἀπὸ τὴν ἐπιτυχὴ ἀπαγγελίαν καὶ τὸν μεγαλοπρεπὴ ἑορτασμὸν ἀνεχώρησαν διὰ τὰ ἐπατεῖλθον καὶ πάλιν τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν πλατείαν Γεωργίου τοῦ Β' ὅπου ἐχορεύθησαν πρὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐποπτοῦ, τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν καὶ πλῆθος κόσμου Ἐθνικοὶ χοροὶ ὑπὸ τῶν τμημάτων Ε.Ο.Ν. εἰς τοὺς ὁποίους ἐλάβον μέρος καὶ ἀρκετοὶ ἰδιῶται.

Τὴν 8ην π. μ. ἐγένετο λαμπροφάνεια ὑπὸ θαλαγγιτῶν οἵτινες ἔβαλλον πατριωτικὰ ἀσματα. Ἀμέσως κατόπιν ὤρμησεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ Δημαρχείου ὁ Γραμματεὺς τῆς Νομαρχιακῆς Ἐπιτροπῆς συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. Πρεβελάκης καὶ ὁ Πρόεδρος τῶν ἐργατῶν Παπαδάκης.

Τὴν 10 1/2 π. μ. ἐδόθη χορὸς μετ' ἐλευθέραν εἰσοδὸν εἰς τὸν κήπον, ὁ ὁποῖος εἶχε διακοσμηθῇ καταλλήλως, παριστάνων τὸ ὅλον ἔργον τὸ ἐπιτελεσθὲν κατὰ τὴν ἑτίαν τῆς Ἐθνικῆς μας ἀναγεννήσεως.

Μέγα πλῆθος κατέκλυσε τὸν κήπον καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ παρεκολούθησε τοὺς διαφόρους Ἐθνικοὺς χορούς πρὸς ἐχορεύθησαν, ὡς καὶ τὰς διαφόρους ἀπαγγελίας. Ὅλοι ἀνεχώρησαν ἐνθουσιασμένοι τὴν 3ην πρωΐαν.

ΠΑΛΑΙΟΧΩΡΑ (Κρήτης).—Τὴν 8ην τριήμερος, ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος, αἱ θαλαγγιτισσαὶ καὶ Σκαπανεὶσαι τῆς 251ης θαλαγγῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων Σελίνου, μετ' ἐπὶ κεφαλῇ τὴν ἀντικαταστάσιν τῆς Διοικητρίδος, ἐξέβησαν εἰς τὸ χωρίον Βληθιά Σελίνου, μεταβάσαι κατευθύναντες εἰς τὸ σερνὸν καὶ ἀπέρτην ἐκκλησίαν τῆς Μεταμορφώσεως. Μετὰ τὴν λειτουργίαν ἐπισκέφθησαν τοὺς κατοικοὺς, οἵτινες τὰς ἐπὶ ποιήθησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ φιλοξενίαν τοῦ χαρακτηρίζει τοὺς Κρήτας.

Τὸ βραδάκι κατωχαριστημέναι ἐκ τῆς ἐκδρομῆς ἐλάβον τὴν ἀγορᾶν διὰ Παλαιόχωραν.

Αἱ ἀνταποκρίσεις τῶν Σκαπανέων

Οἱ μικροὶ Σκαπανεὶς ἄρχισαν νὰ μὰς ἀποστέλλουν καὶ αὐτοὶ τὰς ἀνταποκρίσεις των. Δημοσιεύομεν κατωτέρω ὡς ἔχει τὴν ἀνταπόκρισιν περὶ τοῦ ἐορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὴν Βυτινὴν τῆς Σκαπανήσεως Ἑλλης Κανονίδου.

«Ἐστῆσε ἡ μεγάλη μέρα.

Ἐξημέρωμα ἡ μεγάλη μας γιορτὴ. Ἀπὸ τὸ πρῶτον αἱ θαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανεὶς, μετ' ἑξῆς περὶ τὸν γοργὸν καὶ ρυθμικόν, μετ' ἀπὸ τὴν πύργον καὶ μετ' ὅλην τὴν διαδίσκον σ' ὅλο τὸ χωριὸν πᾶς ἐξημέρωμα ἡ μεγάλη γιορτὴ τῆς 4ης Αὐγούστου.

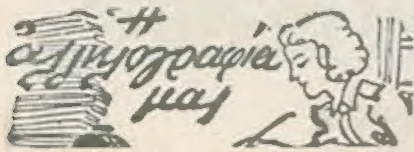
Ὅλη ἡ Νεολαία βρέθηκε στὸ γυμναστήριον. Μὰς εἶπαν μερικὰς συμβουλὰς καὶ ἐξαίρεσιν γιὰ τὴν ἐκκλησίαν. Μετὰ τὴν δοξολογίαν παρέλασαν, χορεύσαμε ἑλληνικοὺς χορούς καὶ πρὸς τὸ μεσημέρι γυρίσαμε.

Τὸ ἀπόγευμα ξανά, μετ' ὅλην τὴν ἐνθουσιασμόν, μετ' ὅλην τὴν συγκίνησιν ὅσοι καὶ ὅσοι, ἀκούσαμε τὸν τετράρχη κ. Παπαντωνίου πρὸς μὴν τῆς 4ης Αὐγούστου, καὶ μετὰ μετ' ὅλην τὴν χαρὰν ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ χορεύσαμε ὡς τὰς 8 π. μ.

Στὶς 3.30 ὥρισμα παιδιὰ μετ' ὁλοῦ, πολὺχρωμα φαντασμα παρήλασαν. Τὸ θέαμα τοῦς ἦταν φαντασμαγορικόν.

Ὅλος ὁ λαὸς τῆς Βυτινῆς μαζί μετ' ὅλην τὴν Νεολαίαν ἔφτασε μετ' ὅλην τὴν ἐνθουσιασμόν τὴν τετάρτην ἐπέτειον τῆς 4ης Αὐγούστου. Καὶ μὴ ὅλην τὴν ζήτησιν ζήτησιν ἀποδοθῇ: «Ζήτω ὁ Βασιλεὺς», «Ζήτω ὁ Ἀρχηγός», «Ζήτω ἡ Ε.Ο.Ν.»

ΕΘΝ ΚΑΝΟΝΙΔΟΥ»

Χειρόγραφα και φωτογραφίες δημοσιεύονται ή μη δεν επιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΑΝΤΟΝ ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΝ. Δέδου τα θερμότερα συγκαρτητήριά μας δια την δράσιν σου. Έτσι πρέπει να σκέπτονται και να πράττουν τα παιδιά της 4ης Αυγούστου. Ωραία ή κλίσις σου, την οποία μπορείς να καλλιέργησες έγγραφως εν καιρώ στη δραματική Σχολή του Βασιλικού Θεάτρου. Επί τη ευκαιρία σου σημειώνω ότι πρέπει ν' αρχίσεις να μελετάς από τώρα και να παρακολουθής κατά το δυνατόν δι' άφορμή την θεατρική κίνησιν. — Δ. Κ. ΣΟΥΜΑΛΕΥΡΗΝ. Τό παραμύθι σου «Ο υιός» είναι γραμμένο και στις δύο όψεις του χαρτιού. Έπαινετημένως συνεστήσαμε από τη στήλη αυτή να γράφετε μόνον στην μία όψη του χαρτιού. — ΜΑΡΙΑΝ ΜΑΡΗ. Δημοσιεύουμε έδω το δεύτερο. Τό άλλο θα δημοσιεύθ' ό' ένα από τα προσεχή τεύχη.

ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Σκαπανέας περίω ζηλιμένος: τη γαλάζια σημαία ακολουθώ, στη Μεγάλη Πατρίδα ταγμένους τιμημένα να ζήσω ή να χαθώ. Τραγουδάει της νιότης τ' άρδύνη: «Η Μεγάλη Έλλάδα εν' έδω κι' ένας πόθος το νού μου φερώνει: την Πατρίδα περίφηση να έδω. Σκαπανέας περίω ζηλιμένος: μ' έναν πόθο στά στήθη μου τρανώ: «Αρχηγός μας να ζή δοξαμένος, άκουμένος σε γή και ο' ουρανό.

Π. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΝ. Lowell, Mass U.S.A. Έλάσαμε την επιστολή σας και οδς άπαντοίμω ταχυδρομικώς. Δεν παραλείπουμε όμως να άντιγράψουμε έδω ένα μέρος από τό γράμμα σας, τό γεμάτο πατριωτικών ένθουσιασμών: «Ολων ήμών των εν τη Χώρα ταύτη ζωντανέων έχει στραφή ή σκέψις στην πολυαγαπημένη μας Έλλάδα και έλπίζομεν με την βοήθειαν του Θεού εις την Κυβέρνησιν του μεγάλου της Πατρίδος

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 1501)

τος άρχηστος χάρτου υπό της Ε.Ο.Ν. έξ άκάδων 10.000 ήγερσαν ήδη ή Χαρτοβιομηχανία Σαραντοπούλου.

Εν τώ μεταξύ προετοιμάζεται υπό των άρμόδιων υπηρεσιών της Κεντρικής Διοικήσεως της Ε.Ο.Ν. ή πρώτη προπαγανδιστική διά την περιουλλογήν κάθε άρχηστου άντικειμένου έξορησις ή όποια και άριστη δια την 1ην Σεπτεμβρίου.

Την ήμέραν αυτήν συνεργεία της Ε.Ο.Ν. θα περιέλθουν την πόλιν των Άθηνων και θα παραλάβουν από τας οικίας και τά καταστήματα ό,τι θα έχουν υπό πίετα. Από τούδε όμως ή Ε.Ο.Ν. καλεί τούς Άθηναίους να μη πάναν ήσιπε, διότι όλα τά πράγματα είναι χρήσιμα.

ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Τά στρατόπεδα και αι κατασκηνώσεις της Ε.Ο.Ν. λειτουργούν ήδη, από έβδομος και πλέον, δια τας δευτεράς άποστολάς φαναγυτών ή φαναγυτισσών. Εις αυτά ός γνωστόν περνούν μίαν περίοδον του καλοκαιριού με παγινίδια και χαρές άλλα και με μαθήματα έωφελή μέλη της Ε.Ο.Ν., δόκιμοι βαθμοφόροι.

Τό ενδιαφέρον του Έθνικού Κυβερνήτου δια της ζωής των παιδιών εις τα έν λόγω Στρατόπεδα έκδηλοῦται πάντοτε πατρικόν. Τά πλείον δι' της Πρωτοβουλίας Στρατόπεδα επισκέπτεται τακτικά. Ούτω την Κυριακήν επισκέφθη τό Στρατόπεδον «Ιωάννης Μεταξάς» εις τό Ζοόμυρι, όπου παρέμεινεν έτ' άρκετον, επιβιβάσας τάς έγκαταστάσεις και παρακολουθήσας τούς στρατοπεδικούς φαναγυίτας εις τά παγινίδια, τά μαθήματα και τις ασχολίας των εις τό Στρατόπεδον.

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ

Ηδη από ήμερών έχουν επιστρέψει από τά Στρατόπεδα των και τας Κατασκηνώσεις

Άρχηγού, δια τόν όποιον κότες και ήμέρες παρακαλούμεν τόν Ήμιστον να τό δίδη δόναμιν και μακροβιότητα δια την σωτηρίαν της Έλλάδος μας από την κλίσιν αυτήν του καταστρεπτικού πολέμου. Τά θερμά μας συγκαρτητήρια, καλέ Πατρίωτη. «Ο ένθουσιασμός σου στην Πατρίδα μας θερμαίνει εις τόν ζήλόν μας να διατηρήσωμεν την Έλλάδα άπερρήστη και να την προσάξωμεν από κάθε κίνδυνον. — ΕΛΕΝΗΝ ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΟΥ. Τό γράμμα σου άληθινά μας συγκίνησε. Τι άρασία τά ασθένιατά σου και τι άρασία τά έκφράσεις! Καλό έπίσης τό διηγηματόν σου, άλλα όχι και δημοσιεύσιμο. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΡΑΚΑΚΗΝ. Είναι καλή ή εικόνα που μάς έστειλες και δείχνει πως θα μωρέσεις να γράφεις καλές περιγραφές. Άλλά μη βιάζεσαι για δημοσιεύσι. — ΙΩΑΝΝΗΝ Π. ΚΑΡΥΔΗΝ. Η περιγραφή της ζωής ενός άγρότη δείχνει ότι έχεις παρατηρητικότητα και ότι άγαπάς και νοιάζεται την άγροτική ζωή. Άλλά, έκτός του ότι είναι πολύ έκτενης, δεν έχει όμοια τη δόναμιν και τόν παλμό που χρειάζεται για να μπορεί να δημο-

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΜΗ ΠΕΤΑΤΕ ΤΙΠΟΤΕ! ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΣΙΜΑ!

Άχρηστα χαρτιά. Άχρηστα μέταλλα. Σωληνάρια. Άδεια πακέτα τσιγάρων. Άλάμες ξυριστικών μηχανών μεταχειρισμένες κλπ.

Θά τά συλλέξη ή Ε.Ο.Ν. την 1ην Σεπτεμβρίου.

Όλα αυτά τά άχρηστα στόν καθένα μας, όλα μαζί άποτελούν θσαυρό. Άς συνηθίσουμε να μη τά καταστρέφουμε, να μη τά πετάμε στά σκουπίδια.

σευθή. — ΕΛΕΝΗΝ ΚΟΡΡΕ. Τό παραμύθι σου καλό και διδακτικό, μά πολύ μεγάλο. Γράψε μας κανένα άλλο συνταυτότερο. — ΚΩΝΣΤ. ΓΚΙΩΝΗΝ. Όμοιος. — ΜΙΝΑΝ ΚΑΠΕΡΩΝΗ. Πόσες φορές θά τό πούμε να γράφετε από τη μία όψη του χαρτιού. Τό παραμύθι σου πολύ γνωστό. — ΝΙΚ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ. Τό παραμύθι σου δεν λέγει οπου-

οι φαναγγίται, οι Σκαπανείς και αι Σκαπανίσσαι που μέτουν των πρώτων άποστολών της Ε.Ο.Ν. εις τας έξοχας και άνχώρησαν εις τά αυτά Στρατόπεδα και τας ίδιās Κατασκηνώσεις τά μέλη των δευτέρων άποστολών.

Τά παιδιά που έγύρισαν εις τά σκίτια των — είναι άδελφολογον τοῦτο και πρέπει να τονίσω — έγύρισαν φυσικά κατενθουσιασμένα από την άρασία ζωής των Στρατοπέδων, γεμάτη χρήσιμες διδασκαλίες, παγινίδια και χαρές, άλλα έγύρισαν και ούγίστατα όπως προδίδει ή διαφορά του βάρους των έκ του βάρους που είχαν όταν προσήλθον εις τά Στρατόπεδα και τας Κατασκηνώσεις. Επί παραδείγματι κάθε παιδί κέρδιζε εις βάρος εις την έξοχην της Ε.Ο.Ν., αναλόγως, από δύο μέχρι τρεις ακόμη όκάδες.

ΠΡΟΙΚΟΔΟΤΗΣΙΣ ΑΠΟΡΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΩΝ

Έπ' ευκαιρία του έορτασμού της 4ης Αυγούστου, ή Περιφερειακή Διοικήσις Θηλέων Ε.Ο.Ν. Σερρών έπροκίσε τρεις άπορούς φαναγγιτιστας των όποιων οι γάμοι έτελέσθησαν παρουσία των άρχων της πόλεως, των Διοικήτων Περιφερειακών Διοικήσεων Ε.Ο.Ν., έπιτελών και βαθμοφόρων της Όργανώσεως και πλήθους κόσμου. Η τελετή των γάμων όηρξε συγκινητικήτα.

ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Υπό της Διευθύνσεως Άθλητισμού της Κεντρικής Διοικήσεως Έθνικής Όργανώσεως Νεολαίας προεκηρύχθη ό Β' έφεινός άθλητικός διαγωνισμός μεταξύ άθλητικών Όμαδων φαναγγιτιστών και φαναγυτισσών Περίε. Διοικήσεων δια τά μέσα περίπου του μηνός Σεπτεμβρίου.

Τό πρόγραμμα των άγώνων και οι όροι τελεσεως των θα είναι οι αυτοί περίπου των άγώνων του πρώτου έφεινίου άθλητικού διαγωνισμού. Μόνον ότι δεν θα τεθούν άντιμετωποι αι ίδιαι άντιπροσωπευτικά Όμάδες.

δολα πράγματα. Έσένα σου άρεσε; — ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ. Τό ε'Η άπασιών καλογραμμένο. Τό θέμα όμως χυλιωγραμμένο. Δεχθήτε τά θερμά συγκαρτητήριά μας για την πιστιν σας προς τόν άρχηγόν. — Π. ΡΟΖΑΚΗΝ. Δυστυχώς όχι. Πρόσθετε τούς στίχους:

Αυλούδεια είναι άφθονα στο δρόμο, που βαδίζω. Οι νιοί σου τά φωτίζουν το ξέρεϊς, το γνωρίζω.

Ό τελευταίος στίχος άσκοπος και άντιποιητικό παραγέμισμα. Η άδωχη:

Βρυκόλασας να γίνωμαι τό' όχητρούς να φοβερίζω και σαν αυλιά, πολιδουκλα να τούς διασκορπίζω.

Τό ποιήμα σου αυτό φέρει τόν άπαιτητικόν τίτλο «Όρκος φαναγγιτών».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Ν. ΓΕΩΡΓΑΚΑΚΟΝ. Τό ποιήμα σας δείχνει με ζωηρόν τόνο τά πατριωτικά σας αισθήματα, άλλα είναι πολύ μεγάλο και έχει στίχους όχι έπιτυχημένους. Έξ άλλου μάς ήλθε πολύ άργά και έχασε την έπικαιρότητα του. — Ν. ΜΠΟΥΖΟΥΚΟΝ. Γεμάτο από ένθουσιασμό τό ποιήμα σας, άλλα όστερη τεχνικώς. — Θ. Γ. Συγκινητικός ό θρήνος σας για την ήρωίδα συναγανίστρια Περακάκη, άλλα ή στικνότης του χώρου δεν μάς επέτρεψε να τόν δημοσιεύσωμε. — ΞΕΝΟΦ. ΧΑΤΖΗ ΣΑΡΑΝΤΟΝ. Έλάσαμε τη συνεργασία σας, άλλα, καθώς φαίνεται από τη δικτυλογράφησιν και την άποστολή σε μάς ενός αντιγράφου χωρίς ύπογραφή, τό ίδιο έρω θα τό έχετε στείλει και αι έφημερίδες προς δημοσίευσιν, όπως ξέρουμε ότι συνηθίζετε. Ου γινώσκω δεν μπορεί να δημοσιεύθ' στο περιοδικό μας. — ΘΕΟΔ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ. Ό Κ. Ε.Ν. μάς διεβίβασε τά δύο ποιήματά σας, που έχουν έναν αίσθηματισμό και άπλοότητα, κατά μίμησιν τών δημοτικών τραγουδιών, άλλα δεν είναι κατάλληλα για να τονισθούν και ν' άποτυπωθούν σε δίσκους, όπως ζητείτε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Δ. ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΑΚΗΝ. Ράβ: άδύνατον. — Ν. Θ. ΤΣΙΚΑΝ. Έζητήσαμε λαϊκά άνιγμματα και όχι εις την γήν φύσιν — και εις τό πύρ φλογίζονται — και εις λευκόν ένδωμα ένδύομαι. — Κ. ΚΟΖΑΤΖΙΔΗΝ. Άπορρίπτονται. — Γ. Δ. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΝ. Έλήθησαν ύπ' όν. — Ι. Π. Δ. Άπορρίπτονται. — Κ. Θ. ΠΕΛΕΚΟΝ. Α.Ε. ΛΑΖΑΡΟΠΟΥΛΟΝ. Άπορρίπτονται. — Ε. ΑΣΤΕΡΙΑΔΟΥ. Σ. ΣΗΜΑΔΗΝ. Έλήθησαν. Να γράφετε από τη μία όψη του χαρτιού. — Κ. Γ. ΚΑΛΑΝΤΙΔΗΝ. Π. ΑΕΦΟΠΟΥΛΟΝ. Άπορρίπτονται. — Ν. ΚΑΡΑΝΙΚΑΝ. Κ. ΓΚΙΟΥΡΔΑΝ. Άπορρίπτονται (ΣΙ. ΑΣ. ΜΟΝ. ΑΔΕΛΑΪ. ΑΡΙΣΤΟ κλπ.). — Ε. Σ. ΣΚΟΡΥΤΖΟΠΟΥΛΗΝ. Τό καρότο δεν είναι βέβαια φρούτο. ός ίσχυρίζεσθε. Μη γράφετε από τις δύο όψεις του χαρτιού. — Π. ΚΑΝΟΥΣΗΝ. Κακό τό Κρητογραφικόν. — Ε. Ν. ΜΟΞΟΝ. Πολύ καλός, όπως πάντοτε, οι άπορίσεις σου. Θα δημοσιευθούν οι περισσότερες. — Χ. ΜΠΟΥΣΜΠΟΥΡΕΛΛΗΝ. Οι μέν άπορίες γνωστές, τό δε έζήτησιν και κοινά δεν δικαιολογεί καθόλου τόν χαρακτήρισμόν του. — Α. Ι. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ. Δεν είναι καλά. Πάντως θα δημοσιευθ' κάτι. — Α. Κ. ΓΟΥΤΗ. Άπορρίπτονται. — Α. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ. Έλήθη ύπ' όν' άντιβία. — Θ. Γ. ΓΑΖΑΜΗΤΑΝ. Μη χωρίζετε τό σαυρόλεξο αι άλλα μικρότερα. — Ι. Π. ΠΟΥΛΑΚΗΝ. Θα δημοσιευθούν. — Α. Κ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΝ. Άντιπηγής ή άσκησις. Να γράφετε από τη μία όψη του χαρτιού. — Ε. ΚΟΡΡΕ. Ι. ΚΩΣΤΑΔΟΥ. Άπορρίπτονται. — Ε. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΝ. Για τά εύλίγια ποίε. άπασιών ειλικρινά συντάσσεται. — Θ. Γ. ΑΚΡΙΤΑΝ. Η έπιχειρηματολογία σας όσση, άλλα δεν μάς έξηγείτε τόν λόγον δια τόν όποιον χωρίζετε τό σαυρόλεξο σας σε άλλα μικρότερα (σε 4), που δεν συγκοινωνούν μεταξύ τους. Άδύνατον να δημοσιευθ'. — ΑΝΤ. ΠΟΥΛΑΚΗΝ. Περιέργη ή διατύπωσις της άκροστιχίδος σας και άγνωστα τά περισσότερα όνόματα. Πού έβγατε τέτοιους άποροτυπούς; — Α. Ι. ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΗ. Δεν είναι λαοδοκίμα, άλλα λαοδόμητος. Μάτια τά λοντά. — Δ. ΜΑΚΡΗΝ. Δ. ΜΑΝΙΩΤΗΝ. Άντιπηγής. — Α. Σ. ΓΚΟΤΑΝ. Άπορρίπτεται. — Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΗΝ. Νά φτεινάτε κανονικά σαυρόλεξα. Έκείνο τό Ι και τό Μ στο 12 όρίζονται δεν πάνε. Τά άλλα καλά. — Θ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Μας ενδιαφέρουν αυτά που μάς στείλατε. — Β. ΚΟΥΛΗΝ. Θ. Γ. ΣΚΑΝΔΑΛΙΑΡΗΝ. Άπορρίπτονται.

Τύποις: «ΤΥΡΟΥ» Α. Ε.

Ἡ προστασία τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ἀπὸ τὰς ἀεροπορικὰς ἐπιδρομὰς.

VI

ΟΙ ΟΙΚΟΠΥΡΟΣΒΕΣΤΑΙ

Ὅπως καὶ οἱ οἰκοφύλακες, οὕτω καὶ οἱ οἰκοπυροσβέστες ἐκλέγονται μεταξύ τῶν μὴ στρατευομένων (17-20 καὶ ἀνω τῶν 45 ἐτῶν) καὶ τῶν πλὴν θαρραλέων ἀνδρῶν τῆς οἰκίας.

Τὰ σπιτία ποὺ ἔχουν κεραμιδία ἔχουν τὴν μεγαλύτεραν ἀνάγκην οἰκοπυροσβέστου, διότι ἡ ξυλίνη ὁροφὴ τῶν ἀνάγει εὐκολώτατα καὶ δύναται νὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ κινδυνεύσῃ ὁλοκληρῶς τετραγών.

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΠΥΡΟΣΒΕΣΤΟΥ

Ἐν καιρῷ εἰρήνης:

Ὁ οἰκοπυροσβέστης ἐκπαιδεύεται εἰδικῶς ἀπὸ τὰ εἰδικὰ σχολεῖα παθητικῆς ἀεραμύνης, διὰ νὰ εἶναι ἐτοιμὸς καὶ νὰ εὐρῶν πῶς θὰ ἐνεργίσῃ ἀν κηρύχῃ πόλεμος.

Ἐκεῖνα ποὺ μαθαίνει τὰ διδάσκει καὶ εἰς ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας του ἡ καὶ εἰς ἄλλα πρόσωπα, μὲ τὰ ὁποῖα τυχὸν συνεργάζεται, ὥστε καὶ οἱ ἄλλοι οἱ μὴ εἰδικῶς ἐκπαιδευθέντες νὰ μανθάνουν καὶ αὐτοὶ χρήσιμα διδάγματα καὶ νὰ σχηματίζεται τὸν τινὰ μία ἀντιαεροπορικὴ συνείδησις τοῦ κοινοῦ.

Παρακολουθεῖ τὰς δὴνιὰς τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἀπευθύνεται προσωπικῶς εἰς τὴν Πυροσβεστικὴν Ὑπηρεσίαν τῆς πόλεως του, διὰ νὰ λαμβάνῃ δὴνιὰς πρὸς καλλίτεραν ἐκτέλεσιν τῶν καθήκοντων του.

Πρέπει νὰ γνωρίζῃ καλῶς τὴν κάθε γωνίαν τοῦ σπιτιοῦ, ἡ ὁποία μπορεῖ ν' ἀρπάξῃ φωτιά ἐκὼς.

Πρέπει νὰ ὁπολογίσῃ τὸν κίνδυνον τῆς φωτιάς ἀπὸ τὰ γειτονικά σπιτία καὶ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τοὺς γείτονας συναδέλφους του διὰ παροχὴν ἀμοιβαίας βοηθείας.

Ὁ οἰκοπυροσβέστης φροντίζει διὰ τὴν προμήθειαν στεγνῆς ἄμμου ἢ χώματος, σωλήνων μεγάλων οἵτινες νὰ ἐφαρμόζον ὅτις βρῶσες τοῦ σπιτιοῦ καὶ διὰ τὴν ἐγκατάστασιν ὁδραυλικῶν σωλήνων νεροῦ εἰς τὰ διάφορα πατώματα. Οἱ σωλήνες πρέπει νὰ φυλάσσονται σὲ κιβώτια εὐρισκόμενα κοντὰ εἰς τοὺς κρουνοὺς τῶν ὁδραυλικῶν ἐγκαταστάσεων. Οἱ σωλήνες οὗτοι πρέπει νὰ εἶναι μήκους ἱκανοῦ ὥστε τὸ νερὸ νὰ φθάσῃ εἰς ὅλην τὴν ἑκτασιν τοῦ πατώματος.

Ἐν καιρῷ πολέμου:

Ὅλα τὰ πράγματα (ξύλα, χαρτί, κουρτίνες, βενζίνη, οὐνόπνευμα κλπ.), τὰ ὁποῖα παίρνουν εὐκόλως φωτιά, ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὰ ἐπάνω πατώματα (ἢ καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐντελῶς) καὶ ἀποθηκεύονται εἰς τὰ ὑπόγεια.

Στρώνει 10 πόντους ἄμμου ὅτις τὰράτσες καὶ στὴ σκεπὴ τοῦ σπιτιοῦ μεταξύ τῶν κεραμιδιῶν καὶ τῆς ξυλίνης ἐπιφανείας

τῆς στέγης, διὰ νὰ μὴ εὐρίσκουν εὐλεκετον ὀλίγον τὰ τεμάχια τῆς ἐμπρηστικῆς βόμβας.

Ἐάν ὑπάρχουν ξύλινες σκάλες στὸ σπῆτι, πρέπει νὰ λαμβάνεται ἰδιαίτερα φροντίς διὰ τὴν ἀσφάλειάν των, διότι ἐάν καταστραφούν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποκλεισθοῦν ἄνθρωποι εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ νὰ κινδυνεύσῃ ἡ ζωὴ των. Δι' αὐτὸ καλὸν εἶναι κοντὰ στὴν ξυλινὴ σκάλα νὰ ὑπάρχῃ ἑνας αὐτομάτος πυροσβέστης.

Ὁ οἰκοπυροσβέστης τοποθετεῖ δοχεῖα ἀπὸ ἄμμον στεγνὴν, εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, διότι ἡ ἄμμος εἶναι τὸ μόνον προϊόν καὶ εὐκόλως μέσον κατασβέσεως τῶν ἐμπρηστικῶν βομβῶν. Βέβαια ἐάν διαθέτῃ κανεὶς ἑνα ὀγρόν ποῦ ὀνομάζεται «τετραχλωροῦχος ἀνθράξ» σῶναι μ' αὐτὸ πῶς εὐκόλως τὴν ἐμπρηστικὴν βόμβαν.

Ἐπίσης πρέπει νὰ ἐξασφαλίσῃ πολὺ νερὸ σὲ δοχεῖα καὶ στὸ μπάσιον ἀκόμη, μὴ τυχὸν καταστραφούν κατὰ τὸν βομβαρδισμόν οἱ σωλήνες τοῦ νεροῦ καὶ κινδυνεύσῃ νὰ μείνῃ τὸ σπῆτι χωρὶς νερὸ διὰ τὴν κατασβέσιν των ξύλων μετὰ τὴν ἐξάντλησιν (τὸ πλήρες κάψιμο) τῆς ἐμπρηστικῆς οὐσίας. Ὅσο ἀνάβῃ ἡ βόμβα, δὲν πρέπει νὰ ρίξωμε νερὸ. Τὸ νερὸ βάζει φωτιά στὴ φωτιά. Ὅταν σῶσῃ ἡ βόμβα, τότε μόνον ρίχνουμε στὰ ξύλα νερὸ.

Τέλος ὁ οἰκοπυροσβέστης πρέπει νὰ διαθέτῃ ὅτις ἐργαλεῖα τοῦ χρεαζόνται, ἥτοι ἑνα μπανάκι μὲ ἄμμο, ἑνα φτυάρι μὲ μακρὸ χερί, μίαν σκούπα, ἑνα τετρεὺ γεμίστο λάσπη ἢ ἑνα πηλὸν τσουκάκι μὲ ἄμμο διὰ τὰς βρῶσας τοῦ θερμίνου, ἑνα τσικοῦρι καὶ ἑνα κρίον.

Πρέπει ἀκόμη νὰ ἔχῃ εἰδικὴν στολὴν ἐξ ἀμιάντου μὲ μάσκαν. Ἐάν τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν, τότε τοῦλάχιστον πρέπει νὰ ἔχῃ μάσκαν καὶ ἑνα ὀρθογώνιον ταμπελὸ μὲ ἀμιάντο διὰ νὰ μπορῇ νὰ πλησιάσῃ τὴν ἐμπρηστικὴν οὐσίαν τὴν ὥραν ποὺ ἀναφλέγεται καὶ νὰ τὴν καλύψῃ μὲ ἄμμον κ' ἔπειτα μὲ τὸ φτυάρι νὰ τὴν ρίψῃ μέσα στὸ μπανάκι μὲ τὴν ἄμμο ἢ στὸ πηλὸν δοχεῖον.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ βομβαρδισμοῦ:

Ὁ οἰκοπυροσβέστης ἐνδύεται μὲ τὴν ἀντιπυρρικήν (ἀφλεκτον ἐξ ἀμιάντου) στολὴν του καὶ βοηθεῖ τὸν οἰκοφύλακα εἰς τὴν κάλυψιν τῶν φωτῶν, τὴν διακοπὴν τοῦ κεντρικοῦ διακόπτου τοῦ γκαζιοῦ καὶ τοῦ νεροῦ καὶ εἰς τὸ σῶσιμον τῶν μαγαζιῶν, θερμαστῶν καὶ κανδηλιῶν. Κλείνει θύρας καὶ παράθυρα μὲ τὸν οἰκοφύλακα κ' ἔπειτα ἀνεβαίνει μὲ τοὺς σωλήνας του καὶ τὰ ἐργαλεῖα του στὸ ἐπάνω πάτωμα, ἐπιθεωρεῖ τὸ κιβώτιον τῶν ἐργαλείων καὶ ἐτοιμάζει ὥστε νὰ ἔχῃ πρόχειρον τὴν ἄμμον μὴ τυχὸν τοῦ χρειασθῇ. Ἐπιθεωρεῖ κατόπιν τὴς βρῶσες τοῦ νεροῦ καὶ ἐν γένει εἶναι ἐτοιμὸς διὰ τὸ ἐργον του.

Ὁ οἰκοπυροσβέστης ἐκ τῆς θέσεώς του ἐπαπεύει τί γίνεται γύρω ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ ἐν

γένει παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἐχθρικοῦ βομβαρδισμοῦ.

Ἐάν ἀντιληφθῇ ἐπαρξίν πυρκαϊῆς στὸ γειτονικὸ σπῆτι, καλεῖ εἰς βοήθειαν, προστρέχει δὲ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ μόλις ἀντιληφθῇ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων.

Ἐάν σημειωθῇ πυρκαϊὰ εἰς τὴν στέγην τοῦ σπιτιοῦ, καλῶς εἶναι τὰ τεμάχια τῆς ἐμπρηστικῆς οὐσίας μὲ ἄμμον καὶ μὲ τὸ φτυάρι ρίπτει τοῦτα μέσα σὲ δοχεῖα μὲ ἄμμον, ἀκολουθῶς δὲ ρίπτει νερὸ στὰ ξύλα νὰ σῶσῃ.

Δὲν πρέπει νὰ ἐξασπατᾷ ἐκ τῆς τυχόν φαινομενικῆς κατασβέσεως τῆς πυρκαϊῆς καὶ νὰ παραιτῆται τῆς περαιτέρω ἐπιβλέψεως, διότι καμμίαν φορὰ ὁ φωσφόρος εἰσδύει μέσα σὲ χαραμίδες καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ καίεται ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ ξύλα. Γι' αὐτὸ πρέπει μὲ γυμνὰ χεῖρα νὰ ἐγγίξῃ τὴς χαραμίδες μὴ μὲς αἰσθανθῇ ζέση ὅσοιτη καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀνασηκῇ τὰ ξύλα τοῦ πατώματος, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἐξακολουθεῖ ν' ἀνάβῃ ὑποὺςως φωτιά.

Ἐάν ἡ φωτιά φουντώσῃ πολὺ, πάλι δὲν πρέπει νὰ παραιτῆται τῶν προσπαθειῶν τῆς κατασβέσεως, μόνον δὲ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ θὰ κλείσῃ καλὰ πόρτες καὶ παράθυρα τοῦ κατοικίμου δωματίου, θὰ βρῇξῃ ἀπ' ἐξῆς τὰ ξύλα καὶ θὰ ἀναμῇ βοήθειαν πυροσβεστῶν, οἵτινες θὰ ἔχουν ἐν τῷ μεταξὺ εἰδοποιήσῃ ὑπὸ τοῦ οἰκοφύλακος.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὕτην προσπαθεῖ νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτός ὁ κίνδυνος ἀπὸ τοὺς καταφυγόντας εἰς τὸ καταφύγιον, διὰ νὰ μὴ προκληθῇ πανικός καὶ παρεμποδισθῇ ἡ πυροσβεστικὴ ἐργασία, μόνον δὲ ἐάν θεωρηθῇ ἀπαραίτητος ἡ ἐξοδος τῶν κατοικῶν θὰ συνειννοῇ μὲ τὸν οἰκοφύλακα καὶ θὰ ἐπιβλέψουν καὶ οἱ δύο μαζὶ τὴν ἐξοδὸν τῶν κατοικῶν μὲ ἡσυχίαν.

Χρειαζέται θάρρος καὶ ψυχραιμία εἰς παρομοίας περιπτώσεις, διότι ἡ ἐλαχίστη λιποψυχία δύναται νὰ ἔχῃ ἀνεπανόρθωτα κακὰ ἀποτελέσματα.

Ἐάν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βομβαρδισμοῦ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ ἐκτόξευσις ὑπερίπου ὑπὸ τῶν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων, εἰδοποιεῖ τὸν οἰκοφύλακα, κλείνει μαζὶ τὰς ἐσωτερικὰς θύρας, αἱ ὁποῖαι χωρίζουν τὰς δωμάτια μεταξύ των, εἰδοποιεῖ τὸ Κέντρον Ἀεραμύνης κ' ἔπειτα καταφεύγει καὶ οἱ δύο εἰς δωμάτιον εὐρισκόμενον ἀντιθέτως τῆς διευθύνσεως (τῆς φοράς) τοῦ πνέοντος ἀνέμου.

Μετὰ τὴν ἐπίθεσιν:

Ὁ οἰκοπυροσβέστης βοηθεῖ τὸν οἰκοφύλακα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κανονικῆς ζωῆς εἰς τὸ σπῆτι καὶ εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν ζημιῶν, αἱ ὁποῖα τυχὸν ἐπροεγήθησαν. Ἐάν δὲ γειτονικῆς τῆς οἰκίας καίται, προστρέχει μετὰ τοῦ οἰκοφύλακος εἰς βοήθειαν τῶν γειτόνων συναδέλφων του.

Γ. Κ. ΓΑΛΛΗΝΑΚΗΣ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἐσωτερικοῦ ἀπὸ δραχ. 1 ἕως 100.000.—

Ἐξωτερικοῦ » » 1 » 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετῶν Δραχ. 3.760.000.000.—

Πᾶς κάτοχος βεβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμειυτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους καὶ δι' ὅλων τῶν ἀγροτικῶν διανομέων.—Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιεῖνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.—Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὀρίου τῶν καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33.500, δὲν κατάσχονται εἰς ὁδemiάν περιπτώσιν.—Διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμειυτήριον διαθέτει εἰδικούς καλλιτεχνικοὺς κουμπάρους, πωλομένους εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα τοῦ Κράτους.—Ὅταν ἔχετε ἕνα κουμπάρῳ δύνασθε νὰ ἐξυπηρετήσῃτε κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰς οἰκονομίας σας, διότι συνηθίζετε εὐκολώτερα στὴν ἀποταμίευσιν.

Neopaxia

